

ΤΕΙ ΗΠΕΙΡΟΥ
ΣΧΟΛΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΚΑΙ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΟΣ ΚΑΙ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΟΣ ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ
“PROSECUTING COMPUTER CRIMES: COMPUTER
CRIME AND INTELLECTUAL PROPERTY SECTION
CRIMINAL DIVISION” ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΝΟΜΙΚΗΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

Αλεξάνδρα Τζανακάκη

Επιβλέπων: Χρήστος Σταύρου

Πανεπιστημιακός Υπότροφος

Ηγουμενίτσα, Οκτώβριος, 2017

ΤΕΙ ΗΠΕΙΡΟΥ
ΣΧΟΛΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΚΑΙ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΟΣ ΚΑΙ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΟΣ ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ
“PROSECUTING COMPUTER CRIMES: COMPUTER
CRIME AND INTELLECTUAL PROPERTY SECTION
CRIMINAL DIVISION” ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΝΟΜΙΚΗΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

Αλεξάνδρα Τζανακάκη

Επιβλέπων: Χρήστος Σταύρου

Πανεπιστημιακός Υπότροφος

Ηγουμενίτσα, Οκτώβριος, 2017

**TRANSLATION OF AN EXCERPT AND TRANSLATION
COMMENTARY ON THE “PROSECUTING COMPUTER
CRIMES: COMPUTER CRIME AND INTELLECTUAL
PROPERTY SECTION CRIMINAL DIVISION” BY THE
OFFICE OF LEGAL EDUCATION OF THE UNITED STATES
OF AMERICA**

Εγκρίθηκε από τριμελή εξεταστική επιτροπή

Τόπος, Ημερομηνία

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗΣ

1. Επιβλέπων καθηγητής

Όνομα Επίθετο,

τίτλος, βαθμίδα

2. Μέλος επιτροπής

Όνομα Επίθετο,

τίτλος, βαθμίδα

3. Μέλος επιτροπής

Όνομα Επίθετο,

τίτλος, βαθμίδα

Ο/Η Προϊστάμενος/η του Τμήματος

Όνομα Επίθετο,

τίτλος, βαθμίδα

Υπογραφή

© Τζανακάκη, Αλεξάνδρα, 2017.

Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος. All rights reserved.

Δήλωση μη λογοκλοπής

Δηλώνω υπεύθυνα και γνωρίζοντας τις κυρώσεις του Ν. 2121/1993 περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας, ότι η παρούσα πτυχιακή εργασία είναι εξ ολοκλήρου αποτέλεσμα δικής μου ερευνητικής εργασίας, δεν αποτελεί προϊόν αντιγραφής ούτε προέρχεται από ανάθεση σε τρίτους. Όλες οι πηγές που χρησιμοποιήθηκαν (κάθε είδους, μορφής και προέλευσης) για τη συγγραφή της περιλαμβάνονται στη βιβλιογραφία.

Τζανακάκη, Αλεξάνδρα

Υπογραφή

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Πρωτίστως, θα ήθελα να ευχαριστήσω τον επιβλέποντα καθηγητή μου, κ. Χρήστο Σταύρου, για την ουσιαστική καθοδήγηση που μου παρείχε. Εν συνεχεία, νιώθω την ανάγκη να ευχαριστήσω την οικογένεια μου για τη στήριξη που μου παρείχε, όχι μόνο κατά την εκπόνηση της πτυχιακής μου εργασίας, αλλά και κατά τη διάρκεια των σπουδών μου.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Το παρόν εγχείρημα αποτελεί μια μεταφραστική προσπάθεια απόδοσης ενός νομικού κειμένου από τα αγγλικά στα ελληνικά. Το κείμενο είναι εξιδεικευμένο, καθώς περιέχει νομική ορολογία, και πραγματεύεται το φαινόμενο της υποκλοπής των επικοινωνιών των φυσικών προσώπων και τις κυρώσεις του νόμου, σύμφωνα με το δίκαιο των Ηνωμένων Πολιτειών. Στόχος ήταν η ορθή απόδοσή του στα ελληνικά, κάνοντας χρήση όλων των εργαλείων και τεχνικών που έχει στη διάθεση του ο μεταφραστής. Προτού παρουσιαστεί το μετάφρασμα, γίνεται η απαραίτητη παράθεση του θεωρητικού υπόβαθρου της μετάφρασης. Στο τέλος, γίνεται παράθεση των συμπερασμάτων, όπως αυτά προέκυψαν από την εκπόνηση αυτής της πτυχιακής εργασίας.

Λέξεις-κλειδιά: Μετάφραση, Μεταφραστικές Τεχνικές, Γλωσσικά Επίπεδα, Μετάφραση Νομικών Κειμένων

ABSTRACT

The present effort is an attempt to translate a legal text from English to Greek. The text is specialized, as it contains legal terminology, and deals with wiretapping and its legal consequences, according to Law of the United States. The objective was the accurate translation of the text in Greek, while using all the translation tools and techniques available to a translator. Just right before the translation of the text, it takes places the necessary establishment of the theoretical background of translation. Finally, there is a presentation of the conclusions, as they arose from the work out of the present senior thesis.

Keywords: Translation, Translation Procedure, Translation Techniques, Language levels, Translation of Legal Texts

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Εισαγωγή	2
Κεφάλαιο 1^ο. Μετάφραση: Θεωρητικό Πλαίσιο	4
1.1. Ορισμός της Μετάφρασης.....	4
1.2. Μετάφραση νομικών κειμένων	8
1.3. Μετάφραση και Ορολογία	11
1.4. Μεταφραστικές Τεχνικές	13
1.4.1. Δάνειο (Borrowing)	14
1.4.2. Έκτυπο (Calque).....	15
1.4.3. Κατά Λέξη Μετάφραση (Literal Translation)	15
1.4.4. Μετάταξη (Transposition).....	16
1.4.5. Ισοδυναμία (Equivalence).....	17
1.4.6. Προσαρμογή (Adaptation).....	17
1.5. Μετάφραση και Γλωσσολογία	17
Κεφάλαιο 2^ο. Μετάφρασμα	21
Κεφάλαιο 3^ο. Μεταφραστικός Σχολιασμός	61
3.1. Μεταφραστικές τεχνικές.....	61
3.1.1. Δάνειο	61
3.1.2. Έκτυπο	61
3.1.3. Μετάταξη	61
3.1.4. Μετατροπή	62
3.1.5. Ισοδυναμία	65
3.1.6. Προσαρμογή	65
3.2. Γλωσσικά επίπεδα	65
3.2.1. Μορφολογικό.....	65
3.2.2. Υφολογικό	66
3.2.3. Πραγματολογικό	68
Συμπεράσματα	69
Βιβλιογραφία & Πηγές	71
Παράρτημα I	74

Εισαγωγή

«Η κοινωνία προετοιμάζει το έγκλημα. Ο εγκληματίας το διαπράττει»

Βίκτωρ Ουγκώ, 1802-1885, Γάλλος συγγραφέας

Η παρούσα πτυχιακή εργασία είναι ένα εγχείρημα να αποτυπώσω τα όσα διδάχθηκα και καταπιάστηκα κατά τη φοιτητική μου πορεία. Με τη μετάφραση ενός κεφαλαίου του “Prosecuting Computer Crimes: Computer Crime and Intellectual Property Criminal Division” της Υπηρεσίας Νομικής Εκπαίδευσης των Ηνωμένων Πολιτειών, πρακτικά πετυχαίνω τον σκοπό μου στο έπακρο. Η διαπίστωση αυτή γίνεται διότι όχι μόνο χρησιμοποιώ τη μετάφραση και τη μεταφραστική διαδικασία ως εργαλείο εκπόνησης της πτυχιακής μου εργασίας, αλλά παράλληλα εξοπλίζω και τις εξειδικευμένες γνώσεις που απέκτησα όλα αυτά τα χρόνια.

Αναφορικά με το κείμενο-πηγή οφείλω να τονίσω ότι είναι ένα ιδιαίτερα δύσκολο κείμενο, όντας νομικού ύφους. Επιπλέον, οι πραγματολογικές διαφορές μεταξύ του πολιτισμού-πηγής και πολιτισμού-στόχου ανεβάζουν ακόμα περισσότερο το επίπεδο δυσκολίας. Η επιλογή του συγκεκριμένου κεφαλαίου έγινε γιατί πραγματεύεται ένα ιδιαίτερα σοβαρό θέμα όπως αυτό της υποκλοπής των επικοινωνιών των φυσικών προσώπων. Όπως είναι φυσικό το φαινόμενο της υποκλοπής και της αντιμετώπισής της παρουσιάζεται μέσα από τα όσα έχει θεσπίσει το αμερικανικό δίκαιο. Ωστόσο, ο αναγνώστης θα πάρει αρκετές πληροφορίες για το θέμα, ακόμα και μέσα στα πλαίσια του παρόντος πονήματος.

Σχετικά με τη δομή της πτυχιακής εργασίας, αξίζει να σημειωθεί ότι χωρίζεται σε τρία κεφάλαια. Στο πρώτο κεφάλαιο θα επιχειρηθεί η θεωρητική παρουσίαση της μετάφρασης, καθώς και των διαδικασιών και τεχνικών της. Παράλληλα, επιχειρείται και η ανάλυση της σύνδεσης της μετάφρασης με την ορολογία και τη γλωσσολογία. Το δεύτερο κεφάλαιο αποτελεί το μετάφρασμα του κειμένου-πηγή. Τέλος, το τρίτο και τελευταίο κεφάλαιο, αποτελεί τον μεταφραστικό σχολιασμό του μεταφράσματος, ο οποίος περιλαμβάνει όλες αυτές τις τεχνικές που χρησιμοποιήθηκαν για να μεταφραστεί το κείμενο-πηγή.

Η πτυχιακή αυτή κλείνει με την παράθεση των συμπερασμάτων που προέκυψαν από το σύνολο της, καθώς και από τις διάφορες διαπιστώσεις που έγιναν όλον αυτόν τον καιρό. Επιπλέον, στο τέλος της, στο Παράρτημα I, παρατίθεται και το πρωτότυπο κείμενο.

Όσον αφορά τη μεθοδολογία που χρησιμοποίησα αυτή περιελάμβανε εκτενή, για το εύρος και τον σκοπό του πονήματος αυτού, ανασκόπηση της σχετικής βιβλιογραφίας. Η σχετική βιβλιογραφία βοήθησε στην παρουσίαση του θεωρητικού πλαισίου της μετάφρασης. Πέραν όμως από αυτήν τη σχετική βιβλιογραφία, η ανασκόπηση νομικών κειμένων και πηγών αναφορικά με το φαινόμενο της υποκλοπής ήταν επίσης αναγκαία. Επιπλέον, για την απόδοση του κειμένου χρησιμοποίησα διάφορα έντυπα (π.χ. Stavropoulos και Hornby, 2005) και ηλεκτρονικά (π.χ. Glosbe.com) λεξικά, παράλληλα και συναφή κείμενα καθώς και μηχανές μετάφρασης (π.χ. Systran).

Κεφάλαιο 1^ο. Μετάφραση: Θεωρητικό Πλαίσιο

1.1. Ορισμός της Μετάφρασης

Η μετάφραση ή η μεταφραστική διαδικασία θα μπορούσε να πει κανείς ότι πρόκειται για έναν εννοιολογικά συγγενή όρο της λέξης «επικοινωνία». Αυτή η προσέγγιση φυσικά, μπορεί να φαντάζει αυθαίρετη, ωστόσο με μια πιο προσεκτική ματιά ίσως καταλήξουμε στο ότι δεν είναι και τόσο αυθαίρετη τελικά. Πρακτικά, κατά τη μεταφραστική διαδικασία ο μεταφραστής προσπαθεί να επικοινωνήσει – μεταφέρει ένα κείμενο σε ένα τρίτο μέρος το οποίο δεν έχει την ευχέρεια απόλυτης κατανόησης της γλώσσας-πηγής. Αρχικά είναι σημαντικό να κατανοήσουμε ότι η χρήση της λέξης «κείμενο» αποτελεί ουσιαστικά τον διαχωρισμό μετάφρασης και διερμηνείας. Στο παρόν κείμενο, δεδομένου ότι εξετάζουμε την μεταφραστική διαδικασία θα χρησιμοποιείται συχνά ο όρος «κείμενο» ως φυσικός και τεχνικός διαχωρισμός μεταξύ διερμηνείας και μετάφρασης.

Μια ακόμα αναγκαία διευκρίνιση είναι και «η ευχέρεια κατανόησης της γλώσσας-πηγής» που χρησιμοποιήθηκε στην παραπάνω παράγραφο. Όπως είναι ευρέως γνωστό πλέον, η μετάφραση δεν αποτελεί μόνο μέσω επικοινωνίας. Σε αρκετές περιπτώσεις η ορθή μετάφραση, και ως επί το πλείστον ο μεταφραστής που κάνει τις σωστές επιλογές ως πολύτιμη εισροή της μεταφραστικής διαδικασίας, είναι άκρως αναγκαία κυρίως για νομικούς αλλά και πρακτικούς λόγους.

Σε γενικές γραμμές, η επικοινωνιακή φύση της μετάφρασης τονίζεται και από την εγχώρια και διεθνή βιβλιογραφία. Ένα αρκετά ενδιαφέρον εύρημα του πονήματος αυτού, είναι η διαπίστωση ότι αν ανατρέξουμε σε παλαιότερη βιβλιογραφία θα δούμε ότι η μετάφραση αντιμετωπίζεται διαχρονικά ως η διαδικασία μεταφοράς ενός γραπτού μηνύματος από μια γλώσσα-πηγή σε μια γλώσσα στόχο, με απώτερο σκοπό την επικοινωνία. Ωστόσο, μια σημαντική διαφορά που εντοπίζεται είναι η προσέγγιση του ορισμού. Κάποιοι, κυρίως παλαιότερα, έδιναν έμφαση στο τεχνικό κομμάτι της μεταφραστικής διαδικασίας. Για παράδειγμα, ο Jakobson (1959:233) ορίζει την μετάφραση ως την ερμηνεία λεκτικών στοιχείων μέσω της χρήσης λεκτικών στοιχείων κάποιας άλλης γλώσσας.

Ο ορισμός¹ του Jakobson αποδίδει στη μετάφραση έναν πιο τεχνικό χαρακτήρα. Σήμερα θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο ορισμός ταιριάζει περισσότερο στη μεταφραστική διαδικασία παρά στην μετάφραση ως σύνολο εκροών πέρα των αμιγώς τεχνικών-διαδικαστικών. Βέβαια αξίζει να σημειωθεί ότι ο συστατικός ορισμός της μετάφρασης χρησιμοποιείται μέχρι και σήμερα. Για παράδειγμα, η Williams (2013:8) επιλέγει να κάνει χρήση του ορισμού του Jakobson εξηγώντας πως έτσι θα μπορέσει να συλλάβει τις πολλαπλές πτυχές της μετάφρασης.

Μερικά χρόνια αργότερα από το έργο του Jakobson, ο Catford (1965:20) δίνει τον εξής ορισμό:

« (μετάφραση είναι) η αντικατάσταση ενός κειμένου από μια γλώσσα-πηγή σε μια γλώσσα-στόχο»

Δύο είναι οι σημαντικές παρατηρήσεις πάνω στον ορισμό του Catford (1965). Η πρώτη σχετίζεται με τη χρήση της λέξης «αντικατάσταση». Όπως καταλαβαίνουμε, ο ορισμός εστιάζει κυρίως στη διαδικασία εξεύρεσης ενός ισοδύναμου όρου ή φράσης στη γλώσσα-στόχο, όπως άλλωστε εξηγεί και ο ίδιος ο Catford (1965). Η δεύτερη παρατήρηση σχετίζεται με την απουσία της λέξης «επικοινωνία» κατά την επεξήγηση του ορισμού. Προφανώς και μπορούμε να θεωρήσουμε ότι ο Catford (1965) έχει πλήρη επίγνωση για τη σχέση μετάφρασης και επικοινωνίας. Η διαφορά όμως εντοπίζεται στο ότι κατά πάσα πιθανότητα, η επικοινωνία λογίζεται ως μια εκροή που μάλλον δε σχετίζεται άμεσα με το τεχνικό κομμάτι της μετάφρασης ή τουλάχιστον όχι τόσο άμεσα έτσι ώστε να θεωρηθεί απαραίτητη η αναφορά στην επικοινωνία κατά την επεξήγηση του ορισμού.

Οι Nida και Taber (1969:12) κινούνται περίπου στα ίδια όρια υποστηρίζοντας ότι η μετάφραση είναι μια διαδικασία η οποία περιλαμβάνει την αναπαραγωγή του μηνύματος από τη γλώσσα-πηγή στη γλώσσα-στόχο, χρησιμοποιώντας το καταλληλότερο και σχετικότερο γλωσσικό ισοδύναμο, αρχικά με γνώμονα τη σημασία και εν συνεχεία το ύφος. Ο ορισμός τους μοιάζει λιγότερο συστατικός από τους προηγούμενους δυο καθώς έχει ως προτεραιότητα της μεταφραστικής

¹ Ο Jakobson κάνει επίσης λόγο και για την ενδογλωσσική και την διασημειωτική μετάφραση. Στα πλαίσια και τους σκοπούς του πονήματος αυτού γίνεται χρήση του ορισμού της διαγλωσσικής μετάφρασης.

διαδικασίας τη μεταφορά της σημασίας του πρωτότυπου κειμένου. Αυτή η προσέγγιση φαίνεται να δίνει έμφαση και στην επικοινωνία ως σημαντική εκροή της τεχνικής διαδικασίας. Εξάλλου οι Nida και Taber (1969) αναφέρουν αρκετές φορές μέσα στο κείμενό τους τη λέξη «επικοινωνία» πράγμα που αποδεικνύει τον άμεσο συσχετισμό μετάφρασης και επικοινωνίας.

Καθώς προχωράμε χρονικά όμως, η σύνδεση της επικοινωνίας και της μετάφρασης γίνεται όλο και πιο έντονη. Στην πραγματικότητα, είναι πλέον δύσκολο να βρεθεί κείμενο το οποίο αναφέρεται στον ορισμό της μετάφρασης χωρίς τη χρήση της λέξης «επικοινωνία» να τον συνοδεύει ή επεξηγεί.

Η Ελένη Αποστόλου (1993:13) ορίζει τη μετάφραση ως:

«Μια διαδικασία μεταφοράς ανθρώπινων σκέψεων και ιδεών δια μέσου γλωσσικών και πολιτισμικών εμποδίων. Είναι επίσης μια φυσική και αναγκαία δραστηριότητα η οποία βοηθά στην καλύτερη κατανόηση της επιρροής μιας γλώσσας σε μια άλλη ενώ μας δίνει τη δυνατότητα να διερευνήσουμε και να βρούμε τα δυνατά και αδύνατα στοιχεία κάθε γλώσσας»

Η διαφορά του ορισμού της Αποστόλου (1993) σε σχέση με τους προηγούμενους ορισμούς είναι εμφανής. Ο ορισμός είναι αρκετά διασταλτικός. Υπάρχει σαφής έμφαση στη σημασία μεταφοράς ιδεών και σκέψεων ως σημαντικό κομμάτι της μεταφραστικής διαδικασίας.

Μια ακόμα ενδιαφέρουσα προσέγγιση είναι αυτή των Risku, Dickinson και Pircher (2010:93) οι οποίοι τονίζουν την αναλυτική, συνθετική και ερευνητική φύση της μετάφρασης. Όπως εξηγούν απαιτείται η άριστη και εκτεταμένη γνώση και των δυο γλωσσών (γλώσσα-πηγή και γλώσσα-στόχος). Ωστόσο, αυτό που προσθέτουν είναι ότι πέρα από το γλωσσικό υπόβαθρο, ο μεταφραστής θα πρέπει να γνωρίζει τον σκοπό της μετάφρασης, το κοινό-στόχο και τις απαιτήσεις του αλλά και τη δική του θέση και επιλογές κατά τη διάρκεια της μεταφραστικής διαδικασίας. Όπως τονίζουν, ο ρόλος του μεταφραστή αλλά και οι τεχνικές και στρατηγικές του θα πρέπει να προσαρμόζονται συνεχώς ανάλογα με τους διαφορετικούς πολιτισμούς και τις διαφορετικές ανάγκες επικοινωνίας που έχει να αντιμετωπίσει κάθε φορά.

Μια καλή παρατήρηση σχετικά με το έργο των Risku, Dickinson και Pircher (2010) είναι ότι ενώ παραθέτουν έναν αρκετά διασταλτικό ορισμό συγκριτικά με

αυτόν του Catford (1965) για παράδειγμα, θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι αρκετά πιο αυστηρός. Ο Catford (1965) μπορεί να θέτει κάποια νοητά όρια με τον ορισμό του για τη μετάφραση, ωστόσο είναι λιγότερο αυστηρός από αυτόν της Αποστόλου (1993) και των Risku, Dickinson και Pircher (2010). Αν υποθέσουμε ότι ο μοναδικός διαθέσιμος ορισμός που είχε κάποιος ήταν αυτός του Catford (1965), τότε ενδέχεται να υπέθετε ότι η δουλειά του είναι μία: η μεταφραστική διαδικασία σε τεχνικό επίπεδο. Βάζοντας στην εξίσωση τον ορισμό της Αποστόλου (1993) ή/και των Risku, Dickinson και Pircher (2010) όμως, συμπεραίνουμε ότι η ανάθεση περισσότερων αρμοδιοτήτων στον μεταφραστή, πρακτικά, καθιστά τη δουλειά του αρκετά πιο απαιτητική.

Τέλος, ένα ακόμα έργο που αξίζει να σημειωθεί είναι αυτό του Βλαχόπουλου (2010:13-15). Ο Βλαχόπουλος στην εισαγωγή του κειμένου του σε διάφορα σημεία γράφει:

«Η επικοινωνία με τους άλλους λαούς ανέκαθεν προβληματιζε...»

«Κάθε φορά που επικοινωνούμε με ανθρώπους πέρα από τα όρια του πολιτισμού μας...»

«...ο μεταφραστής ως τεχνίτης και τεχνολόγος της διαγλωσσικής και διαπολιτισμικής επικοινωνίας...»

Ο Βλαχόπουλος προσπαθεί να μας εισάγει στο έργο του, το οποίο πραγματεύεται κυρίως τη σύγχρονη μεταφρασεολογία, κάνοντας χρήση της λέξης «επικοινωνία». Φαίνεται λοιπόν πως για τον ίδιο η μετάφραση έχει πολλά επίπεδα ανάλυσης, με σημαντικότερο αυτό της επικοινωνίας, καθώς όπως και ο ίδιος αναφέρει η μετάφραση, αλλά και η διερμηνεία, είναι το μέσο ή το εργαλείο επικοινωνίας των πολιτισμών.

Όπως είδαμε λοιπόν, η μετάφραση και ο τρόπος που την αντιλαμβανόμαστε μπορεί να διαφέρει ανάλογα με την οπτική γωνία του μεταφραστή ή του ερευνητή. Όπως είδαμε και πριν δεν υπάρχει ένας καθολικός ορισμός για τη μετάφραση. Αυτός ήταν και ο λόγος που έγινε παράθεση αρκετών ορισμών. Ο αναγνώστης του παρόντος πονήματος μπορεί να επιλέξει όποιον ορισμό θεωρεί ότι του ταιριάζει. Είναι σημαντικό να καταλάβουμε όμως ότι όλοι οι ορισμοί έχουν μια προστιθέμενη αξία. Χωρίς την ύπαρξη συστατικών ορισμών δεν μπορούμε να κατανοήσουμε την

ανάγκη για διασταλτικούς ορισμούς. Επίσης, όπως είδαμε και κατά τη σύγκριση των ορισμών της Αποστόλου (1993) και των Risku, Dickinson και Pircher (2010) με αυτόν του Catford (1965) ένας συσταλτικός ορισμός μπορεί να είναι λιγότερο αυστηρός από έναν διασταλτικό. Η πρόταση του εγχειρήματος αυτού είναι ο αναγνώστης να χρησιμοποιήσει τους συσταλτικούς ορισμούς με στόχο την κατανόηση της μεταφραστικής διαδικασίας, και τους διασταλτικούς ορισμούς με στόχο την κατανόηση της μετάφρασης ως σύστημα εκροών όπου η μεταφραστική διαδικασία δεν αποτελεί παρά μόνο μια από τις πολλές εκροές της.

1.2. Μετάφραση νομικών κειμένων

Ένα από τα βασικότερα προβλήματα της μετάφρασης νομικών κειμένων έγκειται στα διαφορετικά νομικά συστήματα μεταξύ των πολιτισμών/γλωσσών-πηγών και των πολιτισμών/γλωσσών-στόχων. Προφανώς και οι γλωσσικές διαφορές αποτελούν πρόβλημα, ωστόσο αυτό δεν είναι κάτι το οποίο δεν θα μπορούσαμε να περιμένουμε. Ο Βλαχόπουλος (2014:100), τονίζει πως οι διαφορές αυτές, τις οποίες ορίζει ως ασυμβατότητες, είναι ικανές, ανάλογα με τον βαθμό τους, να εμποδίζουν τη μεταφορά των γνώσεων από τη γλώσσα-πηγή στη γλώσσα-στόχο. Εδώ λοιπόν εντοπίζεται και το σοβαρότερο πρόβλημα. Όπως αναλύθηκε νωρίτερα στην ενότητα 1.1. (Ορισμός της Μετάφρασης), ο κύριος σκοπός της μετάφρασης σαν διαδικασία αλλά και σαν σύστημα εκροών είναι η μεταφορά του πρωτότυπου μηνύματος-κειμένου. Σύμφωνα και με την Bestué (2016:578) ο κυρίαρχος σκοπός της νομικής μετάφρασης είναι η επικοινωνία ενός μηνύματος το οποίο παράχθηκε στα πλαίσια μιας άλλης νομικής κουλτούρας. Συγκεκριμένα στην ενότητα 1.1. έγινε αρκετές φορές λόγος για τον ρόλο της επικοινωνίας κατά τη μεταφραστική διαδικασία. Σε αυτήν την ενότητα είναι αναγκαίο να τονιστεί πως δεν θα πρέπει να εκλαμβάνουμε την επικοινωνία σαν ένα γενικό όρο ο οποίος επιτρέπει διάφορες αποκλίσεις από το αρχικό κείμενο.

Με λίγα λόγια, επικοινωνία δεν σημαίνει «τουλάχιστον να καταλάβει ο αναγνώστης τι πραγματεύεται το πρωτότυπο κείμενο». Αντιθέτως, την επικοινωνία θα πρέπει να την εκλαμβάνουμε ως τον σαφή διαχωρισμό μεταξύ μιας «καλής» μετάφρασης η οποία κατάφερε να μεταφέρει το μήνυμα χωρίς γνωστικές απώλειες, και μιας «κακής» μετάφρασης, η οποία προκάλεσε γνωστικές απώλειες.

Η Δραγατσούλη (2014:54-55), προσπαθώντας να εξηγήσει γιατί αποτελεί

ιδιαίτερα σοβαρό θέμα η παρουσία διερμηνέα σε μια δίκη όπου η γλώσσα είναι διαφορετική από αυτή που κατανοεί πλήρως ο κατηγορούμενος, γράφει το εξής [σχολιάζοντας την Οικουμενική Διακήρυξη των Γλωσσικών Δικαιωμάτων (1996)] :

«...το δικαίωμα όλων να δικάζονται σε γλώσσα που κατανοούν και ομιλούν, προκειμένου να διασφαλιστεί το δικαίωμα ουσιαστικής παρουσίας στη δίκη»

Ο λόγος που το «δικαίωμα ουσιαστικής παρουσίας» έχει επισημανθεί με έντονη γραφή είναι ιδιαίτερα σημαντικός. Όπως εξηγεί λοιπόν η ίδια, όταν ο κατηγορούμενος δεν κατανοεί τη γλώσσα στην οποία δικάζεται, ουσιαστικά «απουσιάζει» από τη δίκη. Αν προχωρήσουμε την ανάλυση ένα βήμα παραπέρα, μπορούμε να ισχυριστούμε ακριβώς το ίδιο και στην περίπτωση μετάφρασης νομικών κειμένων. Όταν ο αναγνώστης δεν είναι σε θέση να καταλάβει/αναγνώσει το νομικό περιβάλλον στο οποίο καλείται να δικαστεί, επενδύσει ή και να αναλύσει τότε πρακτικά απουσιάζει από την όλη διαδικασία.

Όπως αναφέρει και ο Diamantis (2009:117), η νομική είναι ένας δυναμικός και γρήγορα εξελισσόμενος κλάδος όπου δεν υπάρχει η δυνατότητα ελλιπούς ενημέρωσης. Έτσι λοιπόν, ο μεταφραστής νομικών κειμένων θα πρέπει να διαθέτει πολύ συγκεκριμένες γνώσεις που θα τον καθιστούν καλά εκπαιδευμένο και ενημερωμένο.

Ο Βλαχόπουλος (2014:101), τονίζει πως ο μεταφραστής πέρα από τις γλωσσικές ικανότητες που πρέπει να διαθέτει, θα πρέπει επίσης να γνωρίζει καλά τον νομικό λόγο και να έχει νομικές γνώσεις, καθώς η αρμοδιότητα του είναι η διαμόρφωση και μεταβίβαση των νομικών πληροφοριών και γνώσεων. Είναι προφανές πως ο μεταφραστής δεν είναι νομικός. Ωστόσο, αυτό δεν αποτελεί δικαιολογία ειδικά στην περίπτωση μετάφρασης νομικών κειμένων. Είναι αδύνατο να αποδοθεί σωστά το οποιοδήποτε κείμενο εάν ο μεταφραστής δεν είναι σε θέση να το κατανοήσει. Πρακτικά, αυτός που πρώτα θα πρέπει να κατανοήσει ένα κείμενο προς μετάφραση είναι ο μεταφραστής και έπειτα ο αναγνώστης. Σε κάθε άλλη περίπτωση ο μεταφραστής απλά ενεργεί μηχανικά. Στην περίπτωση της μετάφρασης νομικών κειμένων, η «μηχανική» μετάφραση μπορεί να αποβεί μοιραία ακόμα και για τον ίδιο τον μεταφραστή. Σε μια λογοτεχνική μετάφραση μια κακή απόδοση του πρωτότυπου κειμένου θα δυσαρεστήσει τον αναγνώστη. Σε μια νομική μετάφραση όμως, μια κακή

απόδοση του νομικού κειμένου μπορεί να στοιχίσει πραγματικά στον αναγνώστη, καθώς δεν θα έχει κατανοήσει κάτι για το οποίο ενδέχεται να δικαστεί ή κάτι για το οποίο καλείται να επενδύσει κάποιο κεφάλαιο.

Ένα ακόμα θέμα που προκύπτει από την ανάλυση της μετάφρασης νομικών κειμένων αφορά την ποιότητα του μεταφράσματος. Ο Ramos (2015:13-14) πολύ σωστά τονίζει πως υπάρχουν διαφορετικές απόψεις και εκδοχές για το τι σημαίνει ποιότητα νομικών μεταφρασμάτων. Όπως αναφέρει όμως, υπάρχει ανάγκη για ένα μεθοδολογικό μοντέλο που θέτει τα όρια της ποιότητας του νομικού μεταφράσματος. Κάθε μεταφραστής γνωρίζει πως ένα μετάφρασμα δεν πρέπει να θυμίζει μετάφρασμα. Αυτός ο άτυπος κανόνας ισχύει και στην περίπτωση των νομικών μεταφρασμάτων και θέτει κάποια κριτήρια για την ποιοτική μετάφραση. Το θέμα που προκύπτει όμως είναι ότι η προσέγγιση του: «ένα μετάφρασμα δεν πρέπει να θυμίζει μετάφρασμα» δεν αποκαλύπτει ούτε το επίπεδο της ποιότητας του μεταφράσματος, ούτε τα κριτήρια αξιολόγησης της ποιότητας του. Γι' αυτόν τον λόγο ο Ramos (2015:24) προτείνει ένα πρότυπο ποιότητας μιας νομικής μετάφρασης η οποία μπορεί να αξιολογηθεί με τις εξής παραμέτρους:

1. Νομική σημασιολογική ακρίβεια και νομική συνέπεια
2. Επάρκεια μεταφραστικών αποφάσεων πάνω σε αμιγώς νομικά χαρακτηριστικά (των νομικών κειμένων)
3. Γενική γλωσσική ακρίβεια και ορθότητα

Πράγματι η πρόταση του Ramos είναι θετική. Το μόνο που ίσως θα πρέπει να αναλυθεί περεταίρω, είναι το εύρος της αποδοχής του προτύπου αυτού. Στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης η εξαγωγή ενός κοινού μοντέλου φαντάζει αρκετά εφικτή. Τι συμβαίνει όμως σε παγκόσμιο επίπεδο και ποιες οι πιθανότητες εξαγωγής ενός κοινού μοντέλου και ενός προτύπου ποιότητας νομικών μεταφράσεων;

Αυτοί οι προβληματισμοί είναι δύσκολο να απαντηθούν στην παρούσα έρευνα, ωστόσο τονίζουν πως η μετάφραση νομικών κειμένων έχει πολλές παραμέτρους και προβλήματα τα οποία δεν έχουν λυθεί ακόμα. Πέρα από αυτές τις δυσκολίες όμως ένας μεταφραστής νομικών κειμένων καλείται να αντιμετωπίσει και πιο πρακτικές δυσκολίες, που ακόμα και αν υπάρχει κάποιο μεθοδολογικό μοντέλο, πάντα θα συναντά μπροστά του. Ο Γουτίκας (2016:37) στη Διδακτορική του Διατριβή συνοψίζει τις δυσκολίες-ασυμβατότητες που καλείται να αντιμετωπίσει ένας

μεταφραστής νομικών κειμένων, μέσα από τα έργα των Βλαχόπουλου (1999, 2003, 2014) και Stolze (1992). Αναφέρει λοιπόν, ότι το πρώτο είδος ασυμβατοτήτων που δυσκολεύει το έργο του μεταφραστή είναι οι *πραγματολογικές ασυμβατότητες* (π.χ. ασυμβατότητες στην ορολογία). Οι ασυμβατότητες αυτές είναι ένα πραγματικά μεγάλο ζήτημα καθώς ο μεταφραστής πρέπει να αποδώσει ένα νομικό σύστημα μέσα στα νομικά αλλά και γλωσσικά πλαίσια ενός άλλου συστήματος.

Άλλο ένα είδος, που υιοθετεί και αναλύει ο Γουτίκας με βάση τα έργα των Βλαχόπουλου και Stolze είναι η *μορφική ασυμβατότητα* η οποία αποτελεί μια τεχνική δυσκολία, καθώς αναφέρεται στη διαφορά της δομής του πρωτότυπου κειμένου και του μεταφράσματος.

Η τελευταία ασυμβατότητα που αναλύει ο Γουτίκας είναι η *σημασιολογική ασυμβατότητα*, η οποία σχετίζεται με τις διαφορές στο λεξιλόγιο της γλώσσας-πηγής και της γλώσσας-στόχου. Σε αυτή τη περίπτωση ο μεταφραστής θα πρέπει να γνωρίζει πάρα πολύ καλά τις γλωσσικές, πολιτισμικές και σημασιολογικές διαφορές των δυο πολιτισμών καθώς όπως είδαμε παραπάνω η μετάφραση ενός νομικού κειμένου δεν επιτρέπει παρεκκλίσεις από το μήνυμα που πρέπει να αποδοθεί.

Συμπερασματικά, όπως παρατηρεί και η Matulewska (2017:155) η νομοθεσία είναι μια διαδικασία η οποία μεταβάλλεται συνεχώς. Συνεπώς, και ο μεταφραστής νομικών κειμένων έρχεται αντιμέτωπος με αλλαγές για τις οποίες πρέπει να είναι καλά ενημερωμένος. Είναι λογικό να υποθέσουμε πως η συνεχής μεταβολή της νομοθεσίας είναι πολύ πιθανό να δημιουργήσει επιπλέον ασυμβατότητες μεταξύ των νομικών συστημάτων και των γλωσσών που τα περιγράφουν και αναλύουν. Έτσι λοιπόν, επιβεβαιώνεται εκ νέου ο Ramos (2015) καθώς ένα κοινό μεθοδολογικό μοντέλο θα μπορούσε να κάνει πιο εύκολο το έργο των μεταφραστών. Προφανώς και η ύπαρξη ενός μοντέλου δεν εξαλείφει τις ασυμβατότητες που θα προκύψουν από την αλλαγή της νομοθεσίας. Εκεί που θα μπορούσε να βοηθήσει το μοντέλο όμως είναι στην παροχή κατευθυντήριων γραμμών που θα βοηθούν τον μεταφραστή να αντιμετωπίσει οποιαδήποτε υπάρχουσα αλλά και μελλοντική ασυμβατότητα.

1.3. Μετάφραση και Ορολογία

Το πρώτο βήμα που πρέπει να κάνει κάποιος για να καταλάβει τη σχέση μετάφρασης και ορολογίας είναι να κατανοήσει τη διαφορά όρου και λέξης. Όπως αναφέρει η Cabré (1999:113) «οι όροι χρησιμοποιούνται για να περιγράψουν μια

συγκεκριμένη πραγματικότητα, και συνεπώς είναι διαφορετικοί από τις λέξεις (σ.σ. του γενικού λεξιλογίου) επειδή έχουν έναν εξ αρχής ορισμένο σκοπό». Η Cabré (1999) με τη «συγκεκριμένη πραγματικότητα» εννοεί τη σαφή κατονομασία μιας έννοιας η οποία εξοπλίστηκε για να περιγράψει μια συγκεκριμένη γλωσσική μονάδα η οποία απευθύνεται σε συγκεκριμένο και εξειδικευμένο κοινό. Ο «όρος» λοιπόν, έχει μια πολύ συγκεκριμένη σημασιολογική και πραγματολογική πλευρά και αυτό είναι που τον διαχωρίζει από κάθε άλλη λέξη του γενικού λεξιλογίου.

Σχετικά με την ορολογία, η Cabré (1999:47) επισημαίνει ότι είναι μια διαδικασία η οποία βοηθά την επικοινωνία μεταξύ ομιλητών διαφορετικών γλωσσών. Επιπλέον, τονίζει πως η μετάφραση ενός κειμένου απαιτεί την καλή γνώση των όρων που περιέχει, και στη γλώσσα-πηγή αλλά και στη γλώσσα-στόχο. Πράγματι, μπορούμε να συμφωνήσουμε με την Cabré καθώς σύμφωνα με τον ορισμό που δίνει υπονοεί ότι η ορολογία είναι πρακτικά ένα μεταφραστικό εργαλείο. Είναι σημαντικό να κατανοήσουμε όμως ότι η ορολογία δεν είναι ένα οποιοδήποτε εργαλείο και γι' αυτόν τον λόγο αναφέρεται στο παρόν πόνημα.

Ο Kageura (2002:9) επιλέγει να χρησιμοποιήσει το συμπαγή ορισμό των Bessé, Nkwenti-Azeh & Sager (1997) όπου ορίζουν την ορολογία ως «το λεξιλόγιο ενός κλάδου». Ο ορισμός είναι πράγματι αρκετά λιτός, ωστόσο θέτει με αξιώσεις τα διακριτά όρια της ορολογίας καθώς και την επιτακτική ανάγκη της χρήσης της.

Ένα σημαντικό στοιχείο σχετικά με τον ορισμό της ορολογίας είναι ότι πολλοί ερευνητές όπως για παράδειγμα οι Δογορίτη και Βυζάς (2015:85) και Thelen (2015:348) δεν παραλείπουν να αναφέρουν τον ορισμό που δίνει ο Sager (1990) για την ορολογία ο οποίος εξηγεί ότι είναι:

1. ένα σύνολο πρακτικών και μεθόδων με στόχο τη συλλογή, περιγραφή και παρουσίαση των όρων
2. μια θεωρία που μελετά και εξηγεί τη σχέση μεταξύ εννοιών και όρων
3. το λεξιλόγιο ενός κλάδου

Υπάρχει πληθώρα κειμένων όπου απαιτούν τεχνική μετάφραση. Αυτή η μετάφραση λοιπόν δεν μπορεί να γίνει χωρίς τη χρήση ειδικής ορολογίας. Για παράδειγμα, ένας φοιτητής οικονομικών με γενικές γνώσεις της αγγλικής γλώσσας θα παρατηρήσει πως υπάρχουν αρκετές λέξεις όπου όταν μεταφράζονται ως όροι

σημαίνουν κάτι τελείως διαφορετικό από αυτό που είχε διδαχθεί κατά την εκμάθηση της αγγλικής. Ένα παράδειγμα θα μπορούσε να είναι η λέξη «interest», όπου σαν λέξη μεταφράζεται ως «ενδιαφέρον», ενώ στην οικονομική ορολογία ως «επιτόκιο». Πολλές φορές βέβαια οι μεταφραστές δεν έχουν στη διάθεση τους κάποιον ευρέως αποδεκτό όρο (ή και κάποιον όρο γενικά) και βρίσκονται στη θέση να πρέπει να δημιουργήσουν έναν. Όπως είναι φυσικό αυτό είναι μια αρκετά δύσκολη διαδικασία καθώς μπορεί να θεωρηθεί και αυθαίρετη. Σε γενικές γραμμές μπορούμε να πούμε ότι είναι αναγκαία η χρήση ενός σταθερού όρου στη γλώσσα-στόχο. Το πρόβλημα με τη χρήση λανθασμένης ή καινούργιας ορολογίας είναι ότι ο αναγνώστης ενός συγκεκριμένου επιστημονικού ή τεχνικού πεδίου μπορεί να εντοπίσει τον ίδιο όρο με διαφορετική απόδοση στη γλώσσα του. Αυτό δημιουργεί σύγχυση και αμφιβολία για την ποιότητα της μετάφρασης. Έτσι λοιπόν, οι μεταφραστές πρέπει να προσπαθούν να είναι πολύ προσεκτικοί σχετικά με την ορολογία που χρησιμοποιούν.

Η Cabré (2010:361), προσπαθεί να δώσει μια κατευθυντήρια γραμμή στους μεταφραστές που έρχονται αντιμέτωποι με εξειδικευμένα κείμενα και παραθέτει όλες εκείνες τις πηγές που θα πρέπει να ανατρέξει ένας μεταφραστής για να βρει έναν ισοδύναμο όρο. Οι πηγές αυτές είναι:

1. Μονόγλωσσα εξειδικευμένα κείμενα, όπου προτείνει τη χρήση του Internet
2. Ορολογικές βάσεις δεδομένων καθώς και δίγλωσσα και πολύγλωσσα λεξικά
3. Δίγλωσσα ή πολύγλωσσα παράλληλα κείμενα

Στην παρούσα εργασία η ορολογία παίζει πολύ σημαντικό ρόλο κατά τη μεταφραστική διαδικασία καθώς το μετάφρασμα πρόκειται για ένα τεχνικό κείμενο, όντας νομικού περιεχομένου. Όπως είδαμε και στην ενότητα 1.2. (Μετάφραση Νομικών Κειμένων), η μετάφραση νομικών κειμένων είναι μια απαιτητική διαδικασία όπου τα μεταφραστικά λάθη είναι αναγκαίο να εξαλειφθούν. Έτσι λοιπόν, ο μεταφραστής νομικών κειμένων είναι απαραίτητο να γνωρίζει τη νομική ορολογία και να κάνει χρήση των εργαλείων και των πηγών που προτείνει η Cabré.

1.4. Μεταφραστικές Τεχνικές

Οι μεταφραστικές τεχνικές που έχει στη διάθεση του ένας μεταφραστής αποτελούν πρακτικά τα εργαλεία του. Οι μεταφραστικές τεχνικές πρέπει να θεωρούνται εργαλεία καθώς βοηθούν τον μεταφραστή να «χτίσει» τη μετάφραση του κατά τέτοιο τρόπο ώστε το μετάφρασμα να μην θυμίζει σε τίποτα μετάφρασμα.

Ίσως η μεγαλύτερη κληρονομιά της σύγχρονης μεταφρασεολογίας είναι αυτή των Vinay και Darbelnet (1958/1995) καθώς οι ίδιοι έθεσαν τις βάσεις για τη δημιουργία μιας μεταφραστικής μεθοδολογίας η οποία θα αποτελεί το μεγαλύτερο όπλο του μεταφραστή απέναντι στις ασυμβατότητες που καλείται να αντιμετωπίσει. Οι Vinay και Darbelnet (1958/1995:30-42) λοιπόν ανέπτυξαν επτά μεταφραστικές τεχνικές, όπου σύμφωνα με αυτούς, θα επιτρέπουν σε κάθε μεταφραστή να μεταφέρει οποιοδήποτε μήνυμα χωρίς να παραλείπει πληροφορίες που περιλαμβάνονται στο κείμενο-πηγή. Οι τεχνικές αυτές είναι οι εξής:

1. Δάνειο (Borrowing)
2. Έκτυπο (Calque)
3. Κατά Λέξη Μετάφραση (Literal Translation)
4. Μετάταξη (Transposition)
5. Μετατροπία (Modulation)
6. Ισοδυναμία (Equivalence)
7. Προσαρμογή (Adaptation)

1.4.1. Δάνειο (Borrowing)

Το γλωσσικό δάνειο αποτελεί μια αρκετά εύκολη τεχνική, η οποία, όπου είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθεί, διευκολύνει το έργο του μεταφραστή. Γλωσσικό δάνειο είναι μια λέξη της γλώσσας-πηγής η οποία χρησιμοποιείται αυτούσια χωρίς την ανάγκη μετάφρασης στη γλώσσα στόχο. Μερικά παραδείγματα θα μπορούσαν να είναι η *πίτσα*, το *πάρτι*, το *ασανσέρ* κλπ.

Αν θα μπορούσαμε να πούμε πως ο μεταφραστής ενδέχεται να αντιμετωπίσει κάποιο πρόβλημα με αυτήν την τεχνική, αυτό θα αφορούσε καθαρά την απόφαση της χρήσης της. Αρκετές φορές μπορεί να υπάρχουν ισοδύναμες λέξεις στη γλώσσα-στόχο και αυτό ίσως προβληματίσει τον μεταφραστή. Για παράδειγμα η γαλλική λέξη *ascenseur* αν μεταφραστεί με την τεχνική του δανείου τότε θα αποδοθεί ως *ασανσέρ*. Ωστόσο, στα ελληνικά υπάρχει ισοδύναμη λέξη και αυτή είναι ο *ανεγκυστήρας*. Σε

αυτήν την περίπτωση λοιπόν, ο μεταφραστής θα πρέπει να αξιολογήσει και τις δύο μεταφράσεις και να επιλέξει αυτή που θεωρεί ότι ανταποκρίνεται καλύτερα στη γλωσσική πραγματικότητα της γλώσσας-στόχου. Στο συγκεκριμένο παράδειγμα ο μεταφραστής είναι πιθανότερο να επιλέξει τη λέξη *ασανσέρ* έναντι του *ανεγκυστήρα* καθώς σπάνια χρησιμοποιείται η τελευταία πλέον. Αξίζει να σημειωθεί όμως πως ανάλογα με τις απαιτήσεις του εντολέα, ακόμα και αυτό το παράδειγμα μπορεί να διαφέρει από μετάφραση σε μετάφραση.

1.4.2. Έκτυπο (Calque)

Το έκτυπο είναι πρακτικά μια μορφή δανείου, με τη μοναδική διαφορά ότι σε αυτήν την περίπτωση μεταφράζουμε τα επιμέρους στοιχεία μιας λέξης και δεν τη δανειζόμαστε αυτούσια. Ένας καλός τρόπος για να καταλάβουμε τη διαφορά του δανείου και του έκτυπου είναι μέσα από την ανάλυση λέξεων που μπορούν να μεταφραστούν και ως γλωσσικά δάνεια αλλά και ως έκτυπα. Για παράδειγμα, η αγγλική λέξη *supermarket* μπορεί να αποδοθεί και ως *σουπερμάρκετ* αλλά και ως *υπεραγορά*. Στην πρώτη περίπτωση κάνουμε λόγο για γλωσσικό δάνειο, ενώ στη δεύτερη για έκτυπο. Μερικά παραδείγματα έκτυπου είναι τα ακόλουθα:

- Skyscraper (**sky** + **scraper**) = Ουρανοξύστης (**ουρανός** + **ξύστης**)
- Internet (**inter** + **net**) = Διαδίκτυο (**δια** + **δίκτυο**)
- Football (**foot** + **ball**) = Ποδόσφαιρο [**πόδι** + **μπάλα (σφαίρα)**]
- Télévision (**télé** + **vision**) = Τηλεόραση (**τήλε** + **όραση**)

Οι Vinay και Darbelnet (1958/1995:32) χωρίζουν το έκτυπο σε δύο κατηγορίες, στο φραστικό και στο δομικό. Η διαφορά του φραστικού και του δομικού έκτυπου είναι ότι το πρώτο ακολουθεί τους μορφολογικούς ή/και συντακτικούς κανόνες της γλώσσας-στόχου, ενώ το δεύτερο δεν τους ακολουθεί. Για παράδειγμα:

- United Nations = Ηνωμένα Έθνη ► Φραστικό έκτυπο
- E-mail = E-mail ► Δομικό έκτυπο

1.4.3. Κατά Λέξη Μετάφραση (Literal Translation)

Η κατά λέξη μετάφραση αποτελεί μια γραμμική ή άμεση μετάφραση από τη γλώσσα-πηγή στη γλώσσα-στόχο. Η ιδιαιτερότητα αυτής της τεχνικής είναι ότι εύκολα μπορεί να πέσει κάποιος στην παγίδα να θεωρήσει ότι αυτή η τεχνική του δίνει παραπάνω μεταφραστικές ελευθερίες. Μια κατά λέξη μετάφραση θα πρέπει να είναι γραμματικά, συντακτικά και σημασιολογικά σωστή στη γλώσσα-στόχο. Επομένως, η τεχνική αυτή δεν θα πρέπει να θεωρείται η εύκολη λύση καθώς η εφαρμογή της είναι συγκεκριμένη. Μερικά παραδείγματα είναι:

- This man needs our help = Αυτός ο άντρας χρειάζεται τη βοήθεια μας
- The dilemma is obvious = Το δίλλημα είναι προφανές
- I don't like coffee = Δεν μου αρέσει ο καφές

1.4.4. Μετάταξη (Transposition)

Η μετάταξη είναι μια πολύ σημαντική τεχνική, κυρίως γιατί βοηθάει στην άμεση επίλυση γραμματικών και συντακτικών ασυμβατοτήτων. Πρόκειται για την αντικατάσταση ενός μέρους του λόγου από τη γλώσσα-πηγή στη γλώσσα-στόχο. Όπως και με τις προηγούμενες τεχνικές, κατά τη χρήση της μετάταξης ο μεταφραστής θα πρέπει να μεταφέρει με ακρίβεια το μήνυμα από τη γλώσσα-πηγή. Μερικά παραδείγματα είναι:

- **Trying** one last time won't hurt you = Άλλη μια **προσπάθεια** δεν θα σε βλάψει
- Stop **yelling!** = Σταμάτα τις **φωνές!**

Μετατροπία (Modulation)

Η μετατροπία είναι μια τεχνική που βοηθά τον μεταφραστή να μεταφέρει το μήνυμα από τη γλώσσα-πηγή στη γλώσσα-στόχο με τέτοιο τρόπο έτσι ώστε να ταιριάζει στον τρόπο έκφρασης της τελευταίας. Δεδομένου ότι το μετάφρασμα θα πρέπει να βγάζει νόημα, ο μεταφραστής θα πρέπει να είναι σίγουρος ότι το μήνυμα που μεταφέρει θα γίνει κατανοητό από τον αναγνώστη του πολιτισμού-στόχου. Μερικά παραδείγματα είναι:

- **Remember** to charge your phone = **Μην ξεχάσεις** να φορτίσεις το κινητό σου
- **I haven't heard a word** from him = **Δεν έχω νέα του**
- **I'll drive you home** = **Θα σε πάω** εγώ σπίτι

1.4.5. Ισοδυναμία (Equivalence)

Η ισοδυναμία ως τεχνική χρησιμοποιείται κυρίως για τη μετάφραση παροιμιών, ρητών, ιδιωτισμών, εκφράσεων κλπ. της γλώσσας-πηγής με διαφορετικά γλωσσικά μέσα της γλώσσας-στόχου. Ο στόχος βέβαια, είναι να μεταβιβαστεί το μήνυμα ορθά. Έτσι λοιπόν, όταν για παράδειγμα μια έκφραση δεν μπορεί να μεταφραστεί κατά λέξη ή με τη χρήση άλλων τεχνικών, ο μεταφραστής θα πρέπει να ψάξει μια ισοδύναμη στη γλώσσα-στόχο, η οποία μεταφέρει ακριβώς το ίδιο μήνυμα και σκοπό. Μερικά παραδείγματα είναι:

- Blow hot and cold = Αμφιταλαντεύομαι
- Castle in Spain = Όνειρα θερινής νυκτός
- (As) Blind as a bat = Θεόστραβος

1.4.6. Προσαρμογή (Adaptation)

Η προσαρμογή είναι μια τεχνική που βοηθά στην επίλυση πραγματολογικών ασυμβατοτήτων. Πολλές φορές το περιεχόμενο και το νόημα ενός μηνύματος δεν είναι το ίδιο στη γλώσσα-στόχο. Συνήθως, η προσαρμογή χρησιμοποιείται κατά τη μετάφραση ταινιών, βιβλίων, θεατρικών έργων κλπ., όπου διάφορα πραγματολογικά στοιχεία απουσιάζουν ή δεν βγάζουν νόημα στον πολιτισμό-στόχο. Μερικά παραδείγματα μετάφρασης ταινιών στα ελληνικά είναι:

- The Departed = Ο Πληροφοριοδότης
- Butch Cassidy and the Sundance kid = Οι δύο ληστές

1.5. **Μετάφραση και Γλωσσολογία**

Η μετάφραση σαν διαδικασία αποτελεί ως έναν βαθμό τη γλωσσική ανάλυση και επεξεργασία του κειμένου-πηγής. Ο απώτερος σκοπός είναι η ορθή μεταφορά του μηνύματος. Ωστόσο, αυτή η μεταφορά δεν μπορεί να επιτευχθεί μονάχα γνωρίζοντας τις μεταφραστικές τεχνικές. Ως ένα σημείο, οι μεταφραστικές τεχνικές φαντάζουν αρκετές, ωστόσο κάτι τέτοιο δεν είναι αληθές. Από γλωσσολογικής σκοπιάς ο μεταφραστής οφείλει να έχει κατά νου τα εργαλεία και τις αρχές της γλωσσολογίας, καθώς και ο ίδιος καλείται να επεξεργαστεί γλωσσικά μέσα.

Ένα από τα σημαντικότερα ερευνητικά έργα σχετικά με τη σύνδεση γλωσσολογίας και μετάφρασης είναι αυτό των Μπατσαλιά και Σελλά-Μάζη (2010: 129-234). Οι συγκεκριμένες ερευνήτριες αναλύουν εκτενώς τα γλωσσικά επίπεδα που αφορούν τη μεταφραστική διαδικασία, και ουσιαστικά παρέχουν μερικά ακόμα εργαλεία στη διάθεση του μεταφραστή. Στον Πίνακα 1.5.1. επιχειρείται η παράθεση των γλωσσικών επιπέδων που αναλύουν οι δυο ερευνήτριες.

Πίνακας 1.5.1. Οι γλωσσικές κατηγορίες που αφορούν τη μεταφραστική διαδικασία κατά Μπατσαλιά και Σελλά-Μάζη (2010)

	Γλωσσικά Επίπεδα²	Επεξήγηση και Σύνδεση των Γλωσσικών Επιπέδων με τη Μετάφραση
1	Μορφολογία και Σύνταξη	Κάθε γλώσσα ακολουθεί συγκεκριμένους μορφοσυντακτικούς κανόνες. Η απόκλιση αυτών των κανόνων από τη γλώσσα-πηγή στη γλώσσα-στόχο μπορεί να είναι είτε μικρή είτε μεγάλη. Ωστόσο, όποιο και να είναι το επίπεδο της απόκλισης ο μεταφραστής οφείλει να ακολουθεί τους μορφοσυντακτικούς κανόνες της γλώσσας-στόχου. Έτσι, καταφέρνει να μεταφέρει ορθά το νόημα και το περιεχόμενο του κειμένου-πηγής ενώ παράλληλα σέβεται τον αναγνώστη του κειμένου-στόχου. Για παράδειγμα, ένα μορφοσυντακτικό λάθος θα ήταν η

² Στο έργο τους, οι Μπατσαλιά και Σελλά-Μάζη (2010) διατυπώνουν και τη σχέση Συνθεματικής και Μετάφρασης. Στο παρόν πόνημα η σχέση αυτή ενσωματώνεται σε όλα τα υπόλοιπα επίπεδα καθώς μπορούμε να βρούμε συνθέματα, και κατ' επέκταση να αναλύσουμε μεταφραστικές αποφάσεις σε μορφοσυντακτικό, υφολογικό, σημασιολογικό και πραγματολογικό επίπεδο.

		αυτούσια μεταφορά του ισπανικού ερωτηματικού «¿» ή η μετάφραση του « ¿Qué tal? » ως « ¿τι κάνεις? » ή ως « ; τι κάνεις ; »
2	Σημασιολογία	Ένα από τα μεγαλύτερα λάθη που θα μπορούσε να κάνει ένας μεταφραστής είναι εσφαλμένη μεταφορά του μηνύματος λόγω της χρήσης λέξεων στη γλώσσα-στόχο οι οποίες σημαίνουν άλλα πράγματα σε αυτή απ' ότι στη γλώσσα-πηγή. Ο μεταφραστής λοιπόν θα πρέπει να μεταφέρει το μήνυμα κάνοντας χρήση ισοδύναμων λέξεων, όρων και εκφράσεων που σημαίνουν το ίδιο ακριβώς πράγμα στη γλώσσα-πηγή και στη γλώσσα-στόχο.
3	Υφολογία	Το ύφος και τα γλωσσικά μέσα με τα οποία δομείται το κείμενο-πηγή μπορεί να διαφέρει αισθητά από τα κατάλληλα γλωσσικά μέσα και το ύφος της γλώσσας-στόχου, και κατ' επέκταση του μεταφράσματος. Ο μεταφραστής θα πρέπει να κάνει την κατάλληλη επιλογή έτσι ώστε να μεταφέρει ακριβώς το ύφος του μηνύματος που ο συγγραφέας του κειμένου-πηγή ήθελε εξ αρχής να μεταδώσει στους αναγνώστες, ενώ παράλληλα θα προσπαθεί να διαμορφώσει ένα αποδεκτό μετάφρασμα. Πρόκειται πρακτικά για τη σύγκλιση των υφολογικών διαφορών μεταξύ γλώσσας-πηγής και γλώσσας-στόχου.
4	Πραγματολογία	Δεν είναι σπάνιο φαινόμενο οι πραγματολογικές ασυμβατότητες μεταξύ δυο πολιτισμών. Αυτές μπορεί να οφείλονται σε κοινωνικούς, θεσμικούς αλλά και ιστορικούς λόγους. Ο μεταφραστής οφείλει να γνωρίζει αυτές τις ασυμβατότητες και να συντάσσει ένα μετάφρασμα το οποίο θα μπορεί να

		<p>γίνει αντιληπτό από τον αναγνώστη του πολιτισμού στόχου. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί είτε κάνοντας χρήση λέξεων που εντάσσονται στα πραγματολογικά πλαίσια του αναγνώστη, οι οποίες είναι ικανές να μεταφέρουν ορθά το μήνυμα του κειμένου-πηγής, είτε μέσω της χρήσης επεξηγήσεων.</p>
--	--	--

Κεφάλαιο 2^ο. Μετάφρασμα

Κεφάλαιο 2ο

Νόμος περί Υποκλοπών

Οι εισαγγελείς συνήθως αντιμετωπίζουν τον Νόμο περί Υποκλοπών κατά τη διάρκεια ποινικών διερευνήσεων, γιατί ρυθμίζει τη χρήση των κοριών για τη διερεύνηση εγκλημάτων. Ωστόσο, ο Νόμος περί Υποκλοπών, επίσης γνωστός ως «Τίτλος III» είναι και διαδικαστικός αλλά και ουσιαστικός. Απαγορεύει όχι μόνο την επιβολή του νόμου, αλλά απαγορεύει και σε «κάθε πρόσωπο» να κάνει μια παράνομη υποκλοπή ή αποκάλυψη ή παράνομη χρήση υποκλαπέντος υλικού. 18 Κ.Η.Π.³ § 2511 (1). Ο Νόμος περί Υποκλοπών χρησιμοποιήθηκε, για παράδειγμα, για να διώξει τους διαρρήκτες του Watergate. Βλέπε Ηνωμένες Πολιτείες κατά Liddy, 509 F.2d 428 (Περιφέρεια της Κολούμπια. Περ. 1974). Έγινε ένας χρήσιμος νόμος ηλεκτρονικού εγκλήματος το 1986, όταν το Κογκρέσο τον τροποποίησε έτσι ώστε να καλύπτει αποκλειστικά τις «ηλεκτρονικές επικοινωνίες», ένα ευρύ όρο που περιλαμβάνει την επικοινωνία μέσω δικτύου υπολογιστών. Βλέπε Brown κατά Waddell, 50 F.3d 285, 289 (Εφετείο της Τέταρτης Δικαστικής Περιφέρειας 1995) (Ο κύριος σκοπός των τροποποιήσεων του 1986 στον Τίτλο III ήταν να επεκταθούν σε «ηλεκτρονικές επικοινωνίες» οι ίδιες προστασίες από μη εξουσιοδοτημένες υποκλοπές όπου ο Τίτλος III είχε ορίσει ως «προφορικές» και «καλωδιακές» επικοινωνίες μέσω κοινού κομιστή μεταδόσεων).

Οι εισαγγελείς θα πρέπει να εξετάζουν κατά πόσο ο Νόμος περί Υποκλοπών ισχύει κάθε φορά που μια υπόθεση περιλαμβάνει χρήστες και κατασκευαστές κατασκοπευτικού λογισμικού, εισβολείς που χρησιμοποιούν πακέτα εντοπισμού, πρόσωπα που παρανόμως κλωνοποιούν λογαριασμούς ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, ή οποιαδήποτε άλλη μυστική συλλογή επικοινωνιών από τον υπολογιστή ενός θύματος.

Ο Νόμος περί Υποκλοπών είναι ένα περίπλοκο θέμα και αυτό το κεφάλαιο δεν είναι εκτενές.⁴ Αυτό το κεφάλαιο εστιάζει σε τρεις από τις απαγορεύσεις του, οι

³ Ηνωμένες Πολιτείες Code (USC) = Κώδικας Ηνωμένων Πολιτειών (Κ.Η.Π)

⁴ Το εν λόγω εγχειρίδιο επικεντρώνεται μόνο στη δίωξη ποινικών αδικημάτων. Για

οποίες εξετάζονται παρακάτω και είναι: η υποκλοπή επικοινωνιών, 18 Κ.Η.Π. §2511 (1) (α) και (β), η αποκάλυψη υποκλαπέντων επικοινωνιών, 18 Κ.Η.Π. §. 2511(1) (γ) & (ε) και η χρήση υποκλαπέντων επικοινωνιών, 18 Κ.Η.Π. §2511 (1) (δ). Αυτές οι απαγορεύσεις υπόκεινται όλες σε ορισμένες εξαιρέσεις, οι περισσότερες από τις οποίες αναλύονται στην §. 2511 (2). Αυτό το κεφάλαιο ασχολείται με τις πιο συναφείς από αυτές τις εξαιρέσεις.

Για τις οδηγίες προς τους ενόρκους και τη γλώσσα διαδικασίας, παρακαλούμε ανατρέξτε στο Παράρτημα Β.

Α. Υποκλοπή μιας Επικοινωνίας:

18 Κ.Η.Π. §. 2511(1)(α)

Ο πυρήνας της απαγόρευσης του Νόμου περί Υποκλοπών βρίσκεται στην § 2511 (1) (α), η οποία απαγορεύει σε "κάθε πρόσωπο" τη σκόπιμη υποκλοπή ή την απόπειρα υποκλοπής, κάθε καλωδιακής, προφορικής, ή ηλεκτρονικής επικοινωνίας.

Ο Τίτλος 18, Κ.Η.Π., §. 2511 (1) (α) ορίζει τα εξής:

2511 (1) (α) Περίληψη

- 1. Η σκόπιμη**
- 2. Υποκλοπή (ή προσπάθεια ή παρακίνηση άλλου να υποκλέψει)**
- 3. Των περιεχομένων**
- 4. Της καλωδιακής, προφορικής ή ηλεκτρονικής επικοινωνίας**

περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την πρόσβαση των αρχών επιβολής του νόμου σε πληροφορίες που αφορούν τις επικοινωνίες, βλέπε Τμήμα Δικαιοσύνης των Η.Π.Α., Έλεγχος και Κατάσχεση Υπολογιστών και Απόκτηση Ηλεκτρονικών Αποδεικτικών Στοιχείων στη Διερεύνηση Ποινικών Υποθέσεων (Υπηρεσία Νομικής Εκπαίδευσης, 2009). Επιπροσθέτως, σύμφωνα με την εστίαση αυτού του εγχειριδίου σχετικά με το ηλεκτρονικό έγκλημα, το κεφάλαιο αυτό αναδεικνύει τη δυνατότητα εφαρμογής του Τίτλου III στο πλαίσιο αυτό και δεν ασχολείται με κάθε είδος υπόθεσης που εμπίπτει στην §2511 (1) (β). Εφαρμόζεται μόνο σε ορισμένες υποκλοπές προφορικών επικοινωνιών, δηλαδή, επικοινωνίες που «έχουν διατυπωθεί προφορικά από ένα άτομο» και δεν αποτελούν ηλεκτρονικές επικοινωνίες. Βλέπε 18 Κ.Η.Π. §2510 (2) (ορισμός της «προφορικής επικοινωνίας»). Συνεπώς, η παράγραφος 2511 (1) (β) γενικά δεν θα εφαρμόζεται σε περιπτώσεις εισβολών σε δίκτυα, οι οποίες σχεδόν πάντα περιλαμβάνουν ηλεκτρονικές επικοινωνίες, και αυτή η ενότητα δεν αναλύεται εδώ.

5. Με χρήση μιας συσκευής.

Εκτός και αν οριστεί διαφορετικά στο κεφάλαιο αυτό, κάθε πρόσωπο το οποίο:

(α) σκόπιμα υποκλέπτει, επιχειρεί να υποκλέψει ή παρακινεί οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο να υποκλέψει ή να προσπαθεί να υποκλέψει, κάθε καλωδιακή, προφορική ή ηλεκτρονική επικοινωνία (...) θα τιμωρείται όπως προβλέπεται στην υποενότητα (4)

Το Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας παρείχε πρόσφατα μια αναλυτική δήλωση των στοιχείων μιας ενότητας της § 2511 (1) (α) Αδίκημα σε μια αστική υπόθεση. *In re Pharmatrak, Inc. Privacy Litigation*, 329 F.3d 9, 18 (Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας 2003). Τα στοιχεία αυτά παρατίθενται στο παραπάνω πλαίσιο και αναλύονται παρακάτω. Το κείμενο της § 2511 (1) (α) περιγράφει μόνο τρία στοιχεία: (1) η σκόπιμη, (2) υποκλοπές, και (3) επικοινωνία. Ωστόσο, ενσωματωμένες στους ορισμούς είναι επιπρόσθετες προϋποθέσεις που οι κατηγορίες και οι οδηγίες προς τους ενόρκους επίσης συχνά περιλαμβάνουν: συγκεκριμένα, τις προϋποθέσεις όπου μια υποκλοπή γίνεται με τη χρήση μιας "συσκευής", και ότι γίνεται ταυτόχρονα με τη μετάδοση.

1. Η σκόπιμη

Σε μια αστική υπόθεση υποκλοπής, το Εφετείο της Τέταρτης Δικαστικής Περιφέρειας ενέκρινε από την ακόλουθη γνωστή οδηγία προς τους ενόρκους ορίζοντάς τη «σκόπιμη».

Μια πράξη γίνεται σκοπίμως εάν αυτή γίνεται εν γνώσει ή εσκεμμένα.

Δηλαδή, μια πράξη είναι σκόπιμη αν είναι ο συνειδητός σκοπός του προσώπου να κάνει την πράξη ή να προκαλέσει το αποτέλεσμα. Μια πράξη δεν είναι σκόπιμη αν είναι το προϊόν απροσεξίας ή λάθους. Ωστόσο, το κίνητρο του κατηγορουμένου δεν είναι σημαντικό και ο κατηγορούμενος δεν θα πρέπει να έχει σαν στόχο τα ακριβή αποτελέσματα της συμπεριφοράς του ή να γνωρίζει ότι η συμπεριφορά του παραβίασε το νόμο.

Abraham κατά Κομητεία του Greenville, 237 F.3d 386, 391 (Εφετείο της Τέταρτης Δικαστικής Περιφέρειας 2001.) βλέπε επίσης Ηνωμένες Πολιτείες κατά Townsend, 987 F.2d 927, 930 (Εφετείο της Δεύτερης Δικαστικής Περιφέρειας 1993) (εκθέτοντας παρόμοιο μοντέλο κατηγοριών των ενόρκων για τη νοητική κατάσταση σε μια δίωξη σύμφωνα με τον Νόμο περί Υποκλοπών).

Οι κατηγορούμενοι μερικές φορές ισχυρίζονται ότι δεν είχαν την απαιτούμενη νοητική κατάσταση γιατί πίστευαν ότι η υποκλοπή τους ήταν νόμιμη. Ωστόσο, μπορεί κανείς να είναι ένοχος για σκόπιμη υποκλοπή μιας επικοινωνίας, ακόμη και αν ένας λανθασμένα πίστεψε ότι η υποκλοπή ήταν νόμιμη. Το 1986, ως μέρος του Νόμου Ιδιωτικών Ηλεκτρονικών Επικοινωνιών, το Κογκρέσο άλλαξε την νοητική κατάσταση στην § 2511 από "αβίαστα" σε "σκόπιμα." Βλέπε S. Rep. No. 99 έως 541, στο 23 (1986), ανατυπώθηκε το 1986 K.H.P.C.A.N. 3555, 3577, Ηνωμένες Πολιτείες κατά Townsend, 987 F.2d 927, 930 (Εφετείο της Δεύτερης Δικαστικής Περιφέρειας 1993). Πριν από την αλλαγή, κάποια δικαστήρια είχαν αποφανθεί ότι το παλιό πρότυπο «αβίαστα» σήμαινε ότι οι ένορκοι θα μπορούσαν να εξετάσουν «αποδείξεις ότι ο κατηγορούμενος ενήργησε ή παρέλειψε να ενεργήσει λόγω της άγνοιας του νόμου», καθώς η άγνοια του νόμου ήταν σχετική με το "κατά πόσο ενήργησε ο κατηγορούμενος ή απέτυχε να ενεργήσει με συγκεκριμένη πρόθεση." Ηνωμένες Πολιτείες κατά Schilleci, 545 F.2d 519, 523-24 (Εφετείο της Πέμπτης Δικαστικής Περιφέρειας. 1977). Η Έκθεση της Γερουσίας κατέστησε σαφές ότι "η σκόπιμη κατάσταση του νου εφαρμόζεται μόνο για τη διεξαγωγή και τα αποτελέσματα." S. Rep. No. 99-541, στο 23.

Έτσι, ένα λάθος του νόμου δεν αποτελεί υπεράσπιση για την κατηγορία του Νόμου περί Υποκλοπών. Ένας κατηγορούμενος πρέπει να έχει στόχο να υποκλέψει μία ιδιωτική επικοινωνία, αλλά αυτός ή αυτή δεν χρειάζεται να έχει συγκεκριμένα ως

πρόθεση την παραβίαση της νομικής υποχρέωσης να μην υποκλέπτει. Βλέπε *Peavy* κατά *WFAA-TV, Inc.*, 221 F.3d 158, 178-79 (Εφετείο της Πέμπτης Δικαστικής Περιφέρειας 2000.), *Reynolds* κατά *Spears*, 93 F.3d 428, 435-36 (Εφετείο της Ογδης Δικαστικής Περιφέρειας. 1996) (κρίνοντας ότι ο ισχυρισμός των λανθασμένων συμβουλών από τον υπάλληλο επιβολής του νόμου δεν αποτελεί υπεράσπιση) *Williams* κατά *Poulos*, 11 F.3d 271, 285 (Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας 1993) (απορρίπτοντας μια υπεράσπιση καλής πίστης, όπου ο κατηγορούμενος λανθασμένα πίστεψε ότι η χρήση του και αποκάλυψη εγκρίθηκε από το νόμο), *Thompson* κατά *Dulaney*, 970 F.2d 744, 749 (Εφετείο της Δέκατης Δικαστικής Περιφέρειας 1992) (σημειώνοντας ότι ένας «κατηγορούμενος μπορεί να θεωρηθεί ότι γνωρίζει το νόμο»), *Heggy* κατά *Heggy*, 944 F.2d 1537, 1541-1542 (Εφετείο της Δέκατης Δικαστικής Περιφέρειας 1991) (απορρίπτοντας μια υπεράσπιση "καλής πίστης" βάση ενός λάθους του νόμου), *Narducci* κατά *Village of Bellwood*, 444 F. Supp. 2d 924, 935 (NAD. Ill. 2006) (γενική απαίτηση «δεν απαιτεί, ωστόσο, κάθε πρόθεση παραβίασης του νόμου, ή ακόμη και κάθε γνώση ότι η υποκλοπή θα ήταν παράνομη»).

Παρομοίως, «ο όρος 'σκόπιμο' δεν προορίζεται να υποδηλώσει την ύπαρξη ενός κινήτρου.» S. Rep. No. 99-541, στο 24. Οι κατηγορούμενοι θα πρέπει να είναι σε θέση να υποστηρίξουν ότι οι σκοποί τους στην παράνομη υποκλοπή των επικοινωνιών ήταν ευγενείς γιατί οι υποκλοπές τους ήταν μέρος των προσωπικών ερευνών σε έγκλημα ή αδικοπραγία. Τέτοιοι σκοποί δεν ασκούν επιρροή στην νοητική κατάσταση. Βλέπε *Gelbard* κατά *Ηνωμένων Πολιτειών*, 408 Η.Π.Α. 41, 50 (1972) («Σχεδόν όλοι παραδέχονται ότι η χρήση των υποκλοπών ή οι τεχνικές ηλεκτρονικής παρακολούθησης από μη εξουσιοδοτημένους ιδιώτες έχει μικρή αιτιολογία όπου οι επικοινωνίες υποκλέπτονται χωρίς τη συγκατάθεση ενός από τους συμμετέχοντες.»), *Townsend*, 987 F.2d στο 931 («αν ο κατηγορούμενος είχε ένα καλό ή κακό σκοπό στη χρήση του εξοπλισμού αυτόματης καταγραφής είναι, ως εκ τούτου, άσχετο»), S. Rep. No. 99-541, στο 24 («Άνθρωποι που κλέβουν επειδή τους αρέσει ή για να πάρουν περισσότερα χρήματα ή για να ταΐσουν τους φτωχούς, όπως ο *Ρομπέν των Δασών*, όλοι τους διαπράττουν το ίδιο έγκλημα (. . .). Η λέξη «σκόπιμο» περιγράφει τη νοητική στάση που συνδέεται με μια πράξη που γίνεται εσκεμμένα. Δεν υποδηλώνει ότι διέπραξαν την πράξη για ένα συγκεκριμένο κακό σκοπό.»).

2. Υποκλοπή

Ο Νόμος περί Υποκλοπών ορίζει μια «υποκλοπή» ως «την ακουστική ή άλλη απόκτηση των περιεχομένων κάθε καλωδιακής, ηλεκτρονικής ή προφορικής επικοινωνίας μέσω της χρήσης κάθε ηλεκτρονικής, μηχανικής, ή άλλης συσκευής.» 18 Κ.Η.Π. § 2510 (4). Αν και μόνο είκοσι δύο λέξεις, ο ορισμός αυτός είναι εκπληκτικά περίπλοκος. Χρησιμοποιεί όχι λιγότερους από πέντε όρους που έκαστος από αυτούς ορίζεται ξεχωριστά στην § 2510, «περιεχόμενα», «καλωδιακή επικοινωνία», «ηλεκτρονική επικοινωνία», «προφορική επικοινωνία», και «ηλεκτρονική, μηχανική, ή άλλη συσκευή.» Βλέπε 18 Κ.Η.Π. § 2510 (8), (1), (12), (2) και (5). Αυτές οι έννοιες είναι η καθεμία αρκετά περίπλοκη ώστε να συζητούνται στις δικές τους παρακάτω ενότητες. Επιπλέον, μια πλειοψηφία δικαστηρίων έχει εντοπίσει στον ορισμό της «υποκλοπής» μια προϋπόθεση η οποία δεν εμφανίζεται στο κείμενο του νόμου· ότι η «απόκτηση» της επικοινωνίας είναι «ταυτόχρονη» με την μετάδοση της επικοινωνίας.

Η «ακουστική ή άλλη απόκτηση» των περιεχομένων μιας επικοινωνίας αναφέρεται σε κάποια «δραστηριότητα που ασκείται κατά τη χρονική στιγμή της επικοινωνίας η οποία ακούγεται από απρόσκλητους ακροατές.» Ηνωμένες Πολιτείες κατά Turk, 526 F.2d 654, 658 (Εφετείο της Πέμπτης Δικαστικής Περιφέρειας 1976). Συνήθως, αυτή η δραστηριότητα περιλαμβάνει μια «αλλοίωση με τα καθιερωμένα μέσα επικοινωνίας.» Ηνωμένες Πολιτείες κατά Campagnuolo, 592 F.2d 852, 862 (Εφετείο της Πέμπτης Δικαστικής Περιφέρειας 1979), παραθέτοντας Ηνωμένες Πολιτείες κατά Pasha, 332 F.2d 193, 198 (Εφετείο της Έβδομης Δικαστικής Περιφέρειας 1964). Ένας κατηγορούμενος διακόπτει μια επικοινωνία κατά την απόκτηση. Δεν είναι απαραίτητο για τον κατηγορούμενο επίσης να ακούσει ή να διαβάσει την επικοινωνία. Βλέπε Sanders κατά Robert Bosch Corp., 38 F.3d 736, 740 (Εφετείο της Τέταρτης Δικαστικής Περιφέρειας 1994) («καταγράφοντας μια τηλεφωνική συνομιλία μόνο συνιστά μία ‘ακουστική απόκτηση’ της εν λόγω συζήτησης»), Walden κατά City of Providence, 495 F. Supp. 2d 245, 262 (D.R.I. 2007) (παραθέτοντας υποθέσεις).

Το δικαστήριο της υπόθεσης Turk εξέτασε το επιχείρημα ότι οι αστυνομικοί οι οποίοι βρήκαν μια κασέτα καταγραφής φτιαγμένη από έναν εγκληματία κατηγορούμενο με δικές του συνομιλίες «υπέκλεπταν» την καταγεγραμμένη συνομιλία κάθε φορά που επέλεγαν να παίξουν την κασέτα καταγραφής. Το

δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημα, υποστηρίζοντας ότι μια "υποκλοπή" απαιτεί, τουλάχιστον, τη συμμετοχή στην αρχική χρήση της συσκευής ταυτόχρονα με την επικοινωνία για τη μετάδοση ή τη διατήρηση της επικοινωνίας. Turk, 526 F.2d σε 658 ΚΑΤΑ3.

Ακριβώς όπως η κασέτα καταγραφής στην υπόθεση Turk κατέγραψε μια τηλεφωνική συνομιλία, έτσι και οι υπολογιστές μπορούν να καταγράψουν ηλεκτρονικές επικοινωνίες. Σε αντίθεση με τις τηλεφωνικές συνομιλίες που ο Νόμος περί Υποκλοπών αρχικά προστάτεψε, οι ηλεκτρονικές επικοινωνίες συνήθως παίρνουν τη μορφή κειμένου. Τα συστήματα υπολογιστών που επεξεργάζονται το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, τα μηνύματα κειμένου, τα άμεσα μηνύματα και άλλες μορφές γραπτής ηλεκτρονικής επικοινωνίας καταγράφουν και αποθηκεύουν ένα πλήρες αντίγραφο των περιεχομένων της επικοινωνίας. Αυτό είναι συνήθως έμφυτο στο σχεδιασμό του συστήματος: «όλα τα μηνύματα είναι καταγεγραμμένα και αποθηκευμένα όχι επειδή οποιοσδήποτε 'χτυπάει' το σύστημα, αλλά απλώς και μόνο επειδή αυτός είναι ο τρόπος που λειτουργεί το σύστημα» Bohach κατά City of Reno, 932 F. 1232, 1234 (D. Nev. 1996). Μόνο αποκτώντας ένα αντίγραφο μιας καταγεγραμμένης επικοινωνίας (ένα ενός χρόνου μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου σε ένα διακομιστή αλληλογραφίας, για παράδειγμα) δεν είναι απαραίτητα μια «υποκλοπή» της επικοινωνίας στο πλαίσιο του Νόμου περί Υποκλοπών.

Κατά την εφαρμογή της υπόθεσης Turk, τα περισσότερα δικαστήρια έχουν κρίνει ότι και οι καλωδιακές και οι ηλεκτρονικές επικοινωνίες «υποκλέπτονται» κατά την έννοια του Τίτλου III μόνο όταν τέτοιες επικοινωνίες αποκτώνται ταυτόχρονα με τη διαβίβασή τους. Ένα φυσικό πρόσωπο που αποκτά πρόσβαση σε ένα αποθηκευμένο αντίγραφο της επικοινωνίας αφού αυτή έφτασε στον προορισμό της δεν συνιστά «υποκλοπή» της επικοινωνίας. Βλέπε, π.χ., ο Steve Jackson Games, Inc. κατά Μυστικής Υπηρεσίας των Η. Π. Α, 36 F.3d 457, 460-63 (Εφετείο της Πέμπτης Δικαστικής Περιφέρειας 1994) (πρόσβαση σε αποθηκευμένες επικοινωνίες ηλεκτρονικού ταχυδρομείου), Fraser κατά Nationwide Mut. Ins. Co., 352 F.3d 107, 113-14 (Εφετείο της Τρίτης Δικαστικής Περιφέρειας 2003) (ίδιο), Konop κατά Hawaiian Airlines, Inc., 302 F.3d 868, 876-79 (Εφετείο της Ένατης Δικαστικής Περιφέρειας 2002.) (ιστοσελίδα), Ηνωμένες Πολιτείες κατά Steiger, 318 F.3d 1039, 1047-1050 (Εφετείο της Εντέκατης Δικαστικής Περιφέρειας 2003) (αρχεία

αποθηκευμένα σε σκληρό δίσκο), Ηνωμένες Πολιτείες κατά Mercado-Nava, 486 F. Supp. 2d 1271, 1279 (D. Kan. 2007) (αριθμοί αποθηκευμένοι σε κινητό τηλέφωνο), Ηνωμένες Πολιτείες κατά Jones, 451 F. Supp. 2d 71, 75 (D.D.C. 2006) (μηνύματα κειμένου), Ηνωμένες Πολιτείες κατά Reyes, 922 F. Supp. 818, 836-37 (S.D.N.Y. 1996) (βομβητής επικοινωνιών), Bohach, 932 F. Supp. στα 1235-36 (ίδιο).

Ωστόσο, το Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας έχει προτείνει ότι η ταυτόχρονη προϋπόθεση, η οποία αναπτύχθηκε κατά τη διάρκεια της περιόδου των τηλεφωνικών υποκλοπών, «μπορεί να μην είναι ικανή να αντιμετωπίσει τα ζητήματα που αφορούν την εφαρμογή του Νόμου περί Υποκλοπών στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες.» Ηνωμένες Πολιτείες κατά Councilman, 418 F.3d 67, 79-80 (Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας 2005) (en Banc) (παραθέτοντας σε *In re Pharmatrak, Inc. Privacy Litigation*, 329 F.3d 9, 21 (Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας)), βλέπε επίσης Potter κατά Havlicek, 2007 WL 539534, σε *6-7 (S.D. Ohio Feb. 14, 2007) (ανακαλύπτοντας τη «σημαντική πιθανότητα» ότι το Εφετείο της Έκτης Δικαστικής Περιφέρειας θα διαπιστώσει πως η προϋπόθεση της ταυτόχρονη υποκλοπής δεν ισχύει στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες).

Στις Ηνωμένες Πολιτείες κατά Szymuszkiewicz, --- F.3d ----, 2010 WL 3503506 (Εφετείο της Έβδομης Δικαστικής Περιφέρειας 2010), το Εφετείο της Έβδομης Δικαστικής Περιφέρειας δήλωσε ότι «δεν υπάρχει χρονική προϋπόθεση στον Νόμο περί Υποκλοπών, και οι δικαστές δεν θα πρέπει να την προσθέσουν στους νόμιμους ορισμούς.» Η απόκτηση ενός αποθηκευμένου φωνητικού μηνύματος θα εμπίπτει στον ορισμό της «υποκλοπής» και ότι «κατά τον νόμο, κάθε απόκτηση πληροφορίας χρησιμοποιώντας μια συσκευή είναι μια υποκλοπή.» Η υπόθεση Szymuszkiewicz ήταν μια ποινική δίωξη για παράβαση του Νόμου περί Υποκλοπών μέσω της παρακολούθησης του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου. Το δικαστήριο διαπίστωσε ότι τα αποδεικτικά στοιχεία στην υπόθεση αυτή απέδειξαν ότι ο κατηγορούμενος παρεμπόδισε το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο ταυτόχρονα με τη μετάδοση. Κατά συνέπεια, παρά τα αποδεικτικά στοιχεία, οι εισαγγελείς καλούνται να απαγγείλουν κατηγορίες για τις παραβιάσεις του Νόμου περί Υποκλοπών μόνο όταν η προϋπόθεση της ταυτόχρονη υποκλοπής είναι παρούσα.

Τα δικαστήρια δεν έχουν εμβαθύνει γενικά στην έννοια του «ταυτόχρονου». Ακριβώς πόσο κοντά στο χρόνο πρέπει να είναι η πρόσβαση σε μία μετάδοση παραμένει ένα ανοιχτό ερώτημα. Είναι σαφές ότι το «ταυτόχρονο» δεν μπορεί να

σημαίνει «ταυτόχρονο» κυριολεκτικά. Είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς ότι το Κογκρέσο θα διαφοροποιούσε την προστασία του από επικοινωνίες μέσω του νανοδευτερολέπτου, προστατεύοντάς τες καθώς ταξιδεύουν ως ηλεκτρικά ή οπτικά ερεθίσματα κατά μήκος ενός καλωδίου ενώ παύει αμέσως η προστασία τη στιγμή που καταγράφονται με οποιονδήποτε τρόπο. Ωστόσο, το Εφετείο της Εντέκατης Δικαστικής Περιφέρειας πρότεινε ότι το «ταυτόχρονο» πρέπει να ισοδυναμεί με μια επικοινωνία "κατά την πτήση." Steiger, 318 F.3d στο 1050. Αντιθέτως, το Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας υποστήριξε ότι η προϋπόθεσή της ταυτόχρονης υποκλοπής θα μπορούσε να εκληφθεί απλά για τον αποκλεισμό ανακτήσεων που σχετίζονται με « σημαντικά χρονικά διαστήματα όπου το υλικό τέθηκε σε ηλεκτρονική αποθήκευση.» In re Pharmatrak, Inc. Privacy Litigation, 329 F.3d 9, 21 (Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας 2003).

Αυτό το ερώτημα τίθεται ιδιαίτερα συχνά σε ορισμένες περιπτώσεις υποκλοπών ηλεκτρονικού ταχυδρομείου. Το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο μπορεί εύκολα να καταγραφεί από τον διακομιστή αλληλογραφίας. Κάποιος με τη δυνατότητα να ρυθμίσει τον διακομιστή αλληλογραφίας μπορεί να αποθηκεύσει τα αντίγραφα της αλληλογραφίας που σχετίζονται με έναν συγκεκριμένο λογαριασμό. Για παράδειγμα, στην υπόθεση Ηνωμένες Πολιτείες κατά Councilman, 373 F.3d 197 (Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας.), επανεκδικάστηκε μπροστά σε όλους τους δικαστές, 418 F.3d 67 (Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας 2005), το κατηγορητήριο ισχυρίστηκε ότι πριν παραδοθούν τελικά σε πελάτες τα μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, το πρόγραμμα λογισμικού του κατηγορουμένου έκανε αντίγραφα των μηνυμάτων από τους διακομιστές που είχαν συσταθεί να παραδώσουν τα μηνύματα. Το κατηγορητήριο το εξέλαβε αυτό ως παραβίαση του Νόμου περί Υποκλοπών . Δύο από τους τρεις δικαστές έκρινε ότι τα μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που αποκτήθηκαν από έναν υπολογιστή με μνήμη τυχαίας προσπέλασης ή σκληρό δίσκο δεν είχαν υποκλαπεί «ταυτόχρονα» με τη μετάδοση. Στην επανεκδίκαση μπροστά σε όλους τους δικαστές το Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας αντέστρεψε την απόφαση κρίνοντας ότι το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο στην «ηλεκτρονική αποθήκευση» (μια νόμιμη προθεσμία που σημαίνει «προσωρινή, ενδιάμεση αποθήκευση,» βλέπε 18 Κ.Η.Π. § 2510 (17) μπορεί να θεωρηθεί ως υποκλοπή κατά τον Νόμο περί Υποκλοπών. Βλέπε Ηνωμένες Πολιτείες κατά Councilman, 418 F.3d (Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας. 2005)

(μπροστά σε όλους τους δικαστές).

Στην πράξη, οι εισαγγελείς θα πρέπει να υποθέσουν ότι η προϋπόθεση της ταυτόχρονης υποκλοπής έχει εφαρμογή. Όταν ένας κατηγορούμενος έχει αναμιχθεί με τον τρόπο που ένα σύστημα υπολογιστή επεξεργάζεται τα εισερχόμενα ή εξερχόμενα μηνύματα, προκαλώντας αντίγραφα που θα αποθηκεύονται ή θα αποστέλλονται σε αυτόν περίπου την ίδια ώρα που ο υπολογιστής τους χειρίστηκε, τότε είναι ασφαλές να υποστηρίζουν ότι η προϋπόθεση της ταυτόχρονης υποκλοπής έχει ικανοποιηθεί. Εάν ένα επιχείρημα τύπου Councilman φαίνεται να ισχύει σε ποινική δίωξη, οι εισαγγελείς ενθαρρύνονται να επικοινωνήσουν με τη Δίωξη Ηλεκτρονικού Εγκλήματος και το Τμήμα Ηλεκτρονικής Ιδιοκτησίας στο (202) 514-1026. Ωστόσο, εάν ένας κατηγορούμενος φαίνεται να έχει απλώς προσεγγίσει ένα σύστημα ηλεκτρονικών υπολογιστών και να έχει λάβει προηγούμενα αποθηκευμένα αντίγραφα ενός μηνύματος, τότε ο κατηγορούμενος ενδέχεται να μην έχει παραβιάσει τον Νόμο περί Υποκλοπών. Αντ' αυτού, οι εισαγγελείς θα πρέπει να εξετάσουν τη χρέωση 18 Κ.Η.Π. §1030 (α) (2), η οποία απαγορεύει την πρόσβαση σε ένα προστατευμένο υπολογιστή και τη συγκέντρωση πληροφοριών, ή τον λιγότερο διαδεδομένο 18 Κ.Η.Π. §.2701, που απαγορεύει την πρόσβαση σε ορισμένες επικοινωνίες που βρίσκονται στους υπολογιστές ενός πάροχου υπηρεσίας ηλεκτρονικής επικοινωνίας.

3. Περιεχόμενα μιας ανακοίνωσης

Για να γίνει μια υποκλοπή, η απόκτηση πρέπει να είναι στα περιεχόμενα της επικοινωνίας. 18 Κ.Η.Π. § 2510 (4). «Τα 'περιεχόμενα', όταν χρησιμοποιούνται σε σχέση με κάθε καλωδιακή, προφορική, ηλεκτρονική επικοινωνία, περιλαμβάνουν οποιαδήποτε πληροφορία όσον αφορά την ουσία, τη σημασία, ή την έννοια της εν λόγω επικοινωνίας." 18 Κ.Η.Π. §2510 (8). Το Κογκρέσο τροποποίησε τη νομοθεσία το 1986 η οποία πρότεινε να «αποκλειστούν από τον ορισμό του όρου 'περιεχόμενα', η ταυτότητα των μερών ή η ύπαρξη της επικοινωνίας." S. Rep. No. 99-541, στο 13 (1986). Έτσι, απλώς μαθαίνοντας το γεγονός ότι μία επικοινωνία εμφανίζεται, ή είναι σε θέση να πει ποιος επικοινωνεί, δεν είναι υποκλοπή της επικοινωνίας. Αποκτώντας αυτή την πληροφορία «μη-περιεχομένου» σχετικά με μια επικοινωνία θα μπορούσε, ωστόσο, να είναι ένα πλημμέλημα παράβασης σχετικά με την παρακολούθηση κλήσεων και τη χρήση παγίδων και συσκευών ανίχνευσης. Βλέπε 18 Κ.Η.Π. §

3121(δ).

Ορισμένοι τύποι πληροφορίας που αφορούν επικοινωνίες δικτύου, όπως Διευθύνσεις URL πλήρους διαδρομής, μπορούν να αυξήσουν τα επιχειρήματα για το εάν αυτά περιέχουν περιεχόμενο. Εμείς ενθαρρύνουμε τους εισαγγελείς που έχουν ερωτήσεις σχετικά με το αν ένας συγκεκριμένος τύπος πληροφορίας συνιστά «περιεχόμενα» στα πλαίσια του Νόμου περί Υποκλοπών να επικοινωνήσουν με τη Δίωξη Ηλεκτρονικού Εγκλήματος και με το Τμήμα Ηλεκτρονικής Ιδιοκτησίας (CCIPS) για βοήθεια στο (202) 514-1026.

4. Καλωδιακή, Προφορική ή Ηλεκτρονική Επικοινωνία

Ο Νόμος περί Υποκλοπών απαγορεύει την υποκλοπή «κάθε καλωδιακής, προφορικής, ή ηλεκτρονικής επικοινωνίας.» 18 Κ.Η.Π. §.2511 (1) (α). Αυτές είναι τρεις διαφορετικές ταξινομήσεις της επικοινωνίας, η καθεμία με ένα νομικό ορισμό. Οι «καλωδιακές» επικοινωνίες κατά προσέγγιση αντιστοιχούν στις παραδοσιακές τηλεφωνικές συζητήσεις: εκείνες που περιέχουν την ανθρώπινη φωνή, που μεταδίδονται μέσω καλωδίων ή ενός παρόμοιου συστήματος επικοινωνίας. Βλέπε 18 Κ.Η.Π. § 2510 (1), (18). Οι «προφορικές» επικοινωνίες είναι οι ιδιωτικές φωνητικές επικοινωνίες. Βλέπε 18 Κ.Η.Π. §.2510 (2), Doe κατά Smith, 429 F.3d 706, 709 (Εφετείο της Έβδομης Δικαστικής Περιφέρειας 2005) (η απαγόρευση της υποκλοπής «προφορικών επικοινωνιών» περιλαμβάνει και την ηχητική εγγραφή ενός βίντεο). Οι «ηλεκτρονικές» επικοινωνίες είναι πλέον κάθε είδος επικοινωνίας που αποστέλλεται χρησιμοποιώντας το ηλεκτρονικό φάσμα, συμπεριλαμβανομένων των επικοινωνιών μέσω του δικτύου υπολογιστών που δεν περιέχουν την ανθρώπινη φωνή. Βλέπε 18 Κ.Η.Π. § 2510 (12), S. Rep. 99 - 541, σε 14 (Ως γενικός κανόνας, μία επικοινωνία είναι μια ηλεκτρονική επικοινωνία που προστατεύεται από τον ομοσπονδιακό νόμο για υποκλοπές, αν δεν αποτελείται από ηχητικά κύματα και δεν μπορεί να χαρακτηρίζεται δίκαια ως τέτοια σαν να περιέχει την ανθρώπινη φωνή.).

Οι ορισμοί της «καλωδιακής επικοινωνίας» και της «ηλεκτρονικής επικοινωνίας» απαιτούν και οι δύο η «επικοινωνία» να αποστέλλεται χρησιμοποιώντας μια εγκατάσταση ή ένα σύστημα το οποίο επηρεάζει το διαπολιτειακό ή εξωτερικό εμπόριο. Βλέπε 18 Κ.Η.Π. § 2510 (1), (12). Αν και αυτό δεν απαιτεί η επικοινωνία να ταξιδεύει πράγματι διακρατικά, αυτό αποκλείει μερικές

καθαρά τοπικές επικοινωνίες. Για παράδειγμα, «μια εσωτερική συσκευή επικοινωνίας που μοιάζει φυσικά με ακουστικό του τηλεφώνου,» που χρησιμοποιούνταν για να επιτρέψει στους κρατούμενους να επικοινωνούν με τους επισκέπτες, δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις επειδή «δεν ήταν συνδεδεμένη με καμία εγκατάσταση ικανή να διαβιβάζει διαπολιτειακές ή εξωτερικές επικοινωνίες.» Ηνωμένες Πολιτείες κατά Peoples, 250 F.3d 630, 636 (Εφετείο της Όγδοης Δικαστικής Περιφέρειας 2001). Το «Διαδίκτυο» είναι κοντά στον ορισμό μιας εγκατάστασης ή ενός συστήματος που επηρεάζει το διαπολιτειακό ή εξωτερικό εμπόριο. Βλέπε Ηνωμένες Πολιτείες κατά Sutcliffe, 505 F.3d 944, 952-53 (Εφετείο της Ένατης Δικαστικής Περιφέρειας 2007) (Όπως τόσο τα μέσα για να συμμετάσχουν στο εμπόριο όσο και η μέθοδος με την οποία γίνονται οι συναλλαγές, το Διαδίκτυο είναι ένα μέσο και κανάλι του διακρατικού εμπορίου.)

Σε τουλάχιστον ένα Εφετείο, η αδυναμία να διαπιστωθεί η διακρατική διάσταση των εγκαταστάσεων (και η έλλειψη δικαστικής παρατήρησης) οδήγησε στην απόρριψη του Τίτλου III. Βλέπε Ηνωμένες Πολιτείες κατά Jones, 580 F.2d 219 (Εφετείο της Έκτης Δικαστικής Περιφέρειας 1978). Σε απάντηση, το Εφετείο της Πέμπτης Δικαστικής Περιφέρειας έκρινε ότι η ασήμαντη απόδειξη αρκεί για τον κωδικό της περιοχής ενός αριθμού τηλεφώνου για να καθορίσει το διακρατικό δεσμό. Βλέπε Ηνωμένες Πολιτείες κατά Lentz, 624 F.2d 1280, 1285-1286 (Εφετείο της Πέμπτης Δικαστικής Περιφέρειας 1980), βλέπε επίσης Ηνωμένες Πολιτείες κατά Burroughs, 564 F.2d 1111, 1115 (Εφετείο της Πέμπτης Δικαστικής Περιφέρειας 1977) (ως προς την § 2511 (1) (α), το ουσιώδες στοιχείο είναι ότι ορισμένες βάσεις για την ομοσπονδιακή δικαιοδοσία θα καθορίζονται σε δίκη).

Οι κατηγορούμενοι μερικές φορές προσπαθούν να υποστηρίξουν ότι η επικοινωνία που υπέκλεψαν δεν ικανοποιεί την απαίτηση του διακρατικού εμπορίου διότι το συγκεκριμένο σκέλος της επικοινωνίας που κατάσχεσαν ήταν ενδοκρατικό. Για παράδειγμα, ένας κατηγορούμενος ισχυρίστηκε ότι η συσκευή του που απέκτησε μεταφορές μεταξύ ενός πληκτρολογίου και ενός υπολογιστή δεν απέκτησε καθόλου ηλεκτρονικές επικοινωνίες. Ηνωμένες Πολιτείες κατά Ropp, 347 F. Supp. 2d 831 (2004). Στην υπόθεση Ropp, ο κατηγορούμενος τοποθέτησε ένα εξάρτημα υλικού εξοπλισμού μεταξύ του υπολογιστή του θύματος και του πληκτρολογίου που κατέγραψε τα σήματα που μεταδίδονται μεταξύ των δύο. Το δικαστήριο απέρριψε την καταγγελία για παράβαση της § 2511, διότι διαπιστώθηκε ότι οι επικοινωνίες που ο

κατηγορούμενος απέκτησε δεν ήταν «ηλεκτρονικές επικοινωνίες» κατά την έννοια του νόμου. Το δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι «οι εν λόγω επικοινωνίες συμπεριέλαβαν προετοιμασία των μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου και άλλων επικοινωνιών, αλλά δεν ήταν δικά τους μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου ή οποιασδήποτε άλλης επικοινωνίας κατά τη διάρκεια της υποκλοπής.» Επειδή το δικαστήριο έκρινε ότι η δακτυλογράφηση ήταν μια επικοινωνία «με το δικό του υπολογιστή [του θύματος],» αυτό έδειξε ότι κατά τη διάρκεια της υποκλοπής, [οι επικοινωνίες] δεν επηρέασαν περισσότερο το διακρατικό εμπόριο από ένα γράμμα, τοποθετημένο σ' ένα σφραγισμένο φάκελο, που δεν έχει ακόμη αποσταλεί.

Παρά την απόφαση για την υπόθεση Ropp, οι εισαγγελείς θα πρέπει να εξετάζουν τις υποθέσεις που αφορούν τις υποκλοπές που γίνονται στους υπολογιστές ή στα εσωτερικά δίκτυα που επηρεάζουν το διακρατικό εμπόριο. Για παράδειγμα, εάν ένα φυσικό πρόσωπο εγκαθιστά κακόβουλο λογισμικό στον υπολογιστή του θύματος που δημιουργεί ένα ανεπιθύμητο αντίγραφο κάθε φορά που αποστέλλεται ένα μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, ή συλλαμβάνει τέτοια μηνύματα καθώς κινούνται στο τοπικό δίκτυο προς τον προορισμό τους σε όλο τον κόσμο, τέτοιες υποθέσεις μπορεί να διώκονται στο πλαίσιο της § 2511.

Το κείμενο της § 2511 και ο νόμος της νομοθετικής ιστορίας υποστηρίζουν αυτή την ερμηνεία. Μία μεταφορά θα πρέπει να περιλαμβάνει όλη τη μετάδοση της επικοινωνίας από τον εντολέα στον παραλήπτη. Το απλό κείμενο του ορισμού της «ηλεκτρονικής επικοινωνίας» είναι ασυμβίβαστο με μια πιο αποσπασματική προσέγγιση. Ο ορισμός προβλέπει ρητά ότι μπορεί να μεταδοθεί μια «μεταφορά» από ένα σύστημα «ολικά ή μερικά.» Αν η «μεταφορά» είχε σκοπό να αναφέρεται σε κάθε αναμετάδοση μεταξύ των επιμέρους στοιχείων μιας επικοινωνίας από τον εντολέα στον παραλήπτη, κανένα σύστημα δεν θα μπορούσε να μεταδώσει μια μεταφορά «μερικά»

Επιπλέον, η νομοθετική ιστορία των τροπολογιών του 1986 που πρόσθεσε τον όρο «ηλεκτρονική επικοινωνία» παρέχει κάποια χρήσιμη εξήγηση. Η Έκθεση της Επιτροπής αναφέρει ρητά ότι «στο βαθμό που οι ηλεκτρονικές και καλωδιακές επικοινωνίες που διέρχονται [από τον εξοπλισμό του πελάτη] επηρεάζουν το διακρατικό εμπόριο, η Επιτροπή προτίθεται να προστατεύσει αυτές τις επικοινωνίες σύμφωνα με την § 2511." H.R. Rep. No. 99-647, στο 33. Ομοίως, η Έκθεση Γερουσίας συζητά την ένταξη των επικοινωνιών σε ιδιωτικά δίκτυα και συστήματα

ενδοεταιρικών επικοινωνιών Βλέπε S. Rep. No. 99-541, στο 12, αναδημοσιευόμενο το 1968 Κ.Η.Π. 3555, 3566. Σε αυτές τις συζητήσεις, το Κογκρέσο απέρριψε ρητά την υπόθεση ότι αποκτώντας μια επικοινωνία από τον εξοπλισμό του πελάτη θα το αφαιρούσε από τις προστασίες του Νόμου περί Υποκλοπών.

5. Χρήση μιας Συσκευής

Σύμφωνα με τον Νόμο περί Υποκλοπών, μία «υποκλοπή» πρέπει να λαμβάνει χώρα με τη βοήθεια μιας «ηλεκτρονικής, μηχανικής ή άλλης συσκευής.» 18 Κ.Η.Π. §2510 (4). Γενικά, «ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη συσκευή» είναι κάθε συσκευή ή μηχανισμός που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την υποκλοπή καλωδιακής, προφορικής, ή ηλεκτρονικής επικοινωνίας, που υπόκεινται σε δύο εξαιρέσεις οι οποίες συζητούνται παρακάτω. 18 Κ.Η.Π. § 2510 (5). Ακόμα κι αν η λέξη «συσκευή» δεν περιέχεται στην § 2511 (1) (α) η ίδια, αλλά στον ορισμό της «υποκλοπής,» μερικά δικαστήρια το έχουν αντιμετωπίσει ως ανεξάρτητο στοιχείο μιας ενότητας 2511 (1) (α) παραβίαση. Βλέπε, π.χ., Ηνωμένες Πολιτείες κατά Duncan, 598 F.2d 839, 847 (Εφετείο της Τέταρτης Δικαστικής Περιφέρειας 1979), Ηνωμένες Πολιτείες κατά Harpel, 493 F.2d 346, 351 (Εφετείο της Δέκατης Δικαστικής Περιφέρειας 1974).

Το Κογκρέσο συμπεριέλαβε τη «συσκευή» στον νόμο προκειμένου να εξαλείψει από το πεδίο εφαρμογής του την απλή, μη υποβοηθούμενη χρήση των φυσικών ανθρώπινων αισθήσεων για να υποκλέψει τα περιεχόμενα μιας επικοινωνίας. Επειδή ο νόμος δεν προστατεύει μόνο τις καλωδιακές και ηλεκτρονικές επικοινωνίες, αλλά και τις προφορικές επικοινωνίες (μία επικοινωνία που έχει διατυπωθεί λεκτικά από ένα πρόσωπο το οποίο εύλογα τη θεωρούσε ιδιωτική), 18 Κ.Η.Π. § 2510 (2)-Το Κογκρέσο επεδίωξε να καθορίσει την «υποκλοπή» με τρόπο που δεν θα ποινικοποιούνταν απλά κρυφακούγοντας μια ιδιωτική συνομιλία. Όταν οι καλωδιακές ή οι ηλεκτρονικές επικοινωνίες υποκλέπτονται, η χρήση μιας «συσκευής» είναι εγγενής, καθώς δεν υπάρχει κανένας τρόπος για να αποκτήσετε τα περιεχόμενα μιας ραδιοφωνικής μετάδοσης, χωρίς τη χρήση ενός ραδιοφώνου, ή να αποκτήσετε τα περιεχόμενα μιας μετάδοσης δικτύου υπολογιστών χωρίς υπολογιστή. Σε ένα τυπικό έγκλημα δικτύου, η «συσκευή» είναι ένας υπολογιστής που χρησιμοποιείται για να υποκλέψει την επικοινωνία ή ένα πρόγραμμα λογισμικού που τρέχει σε έναν υπολογιστή. Το καθένα πληροί τις κανονιστικές απαιτήσεις. Βλέπε 18 Κ.Η.Π. § 2510 (5), cf. MetroGoldwyn-Mayer Studios Inc. κατά Grokster, Ltd., 545

Η.Π.Α. 913, 940 (2005) (σε μία αστική υπόθεση παραβίασης πνευματικών δικαιωμάτων, αναφερόμενη στο λογισμικό ως «συσκευή»).

Στον ορισμό της «συσκευής,» ο νόμος εξαιρεί τρεις κατηγορίες από το πεδίο εφαρμογής της. Βλέπε, Adams κατά City of Greek, 250 F.3d 980, 983 (Εφετείο της Έκτης Δικαστικής Περιφέρειας 2001)(ερμηνεύοντας το «διαφορετικά από» ως «μη συμπεριλαμβάνοντας»). Ο νόμος περιορίζει την εφαρμογή σε «ένα ακουστικό βοήθημα ή παρόμοια συσκευή που χρησιμοποιείται για τη διόρθωση ελαφρότερης ακοής σε φυσιολογικά επίπεδα» 18 Κ.Η.Π. § 2510 (5) (β). Η εξαίρεση αυτή βοηθά τον στόχο του Κογκρέσου να μην ποινικοποιήσει τη χρήση του ανθρώπινου αυτιού.

Επιπλέον, ο νόμος δημιουργεί δύο εξαιρέσεις στα πλαίσια της συνηθισμένης λειτουργίας των επιχειρήσεων σχετικά με την αστική ευθύνη περί υποκλοπών στην ενότητα 2510 (5) (α).

Η εξαίρεση της «Επέκτασης Εσωτερικής Γραμμής Τηλεφώνου»

Με μια πρώτη ανάγνωση:

οποιοδήποτε τηλέφωνο ή μέσο τηλεγραφήματος, εξοπλισμός ή εγκατάσταση, ή οποιοδήποτε στοιχείο αυτών, εξοπλισμένα στον συνδρομητή ή χρήστη από τον πάροχο καλωδιακής ή ηλεκτρονικής υπηρεσίας επικοινωνίας κατά τη συνήθη πορεία της επιχείρησής της και να χρησιμοποιούνται από τον συνδρομητή ή χρήστη κατά τη συνήθη λειτουργία της υπηρεσίας ή από τον συνδρομητή ή χρήστη κατά τη συνήθη λειτουργία της επιχείρησής του ή να είναι εξοπλισμένα από τον εν λόγω συνδρομητή ή χρήστη για τη σύνδεση των εν λόγω υπηρεσιών και χρησιμοποιούνται κατά τη συνήθη λειτουργία της επιχείρησης.

18 Κ.Η.Π. § 2510 (5) (α) (i).

Το εδάφιο (i) απαλλάσσει ουσιαστικά από το πεδίο εφαρμογής του νόμου τη χρήση του βασικού, καθημερινού εξοπλισμού που οι περισσότεροι άνθρωποι θα περίμεναν να χρησιμοποιηθεί, όπως το τηλέφωνο του συνδρομητή. Αυτές οι «μη-συσκευές» πρέπει να χρησιμοποιούνται «από τον συνδρομητή ή τον χρήστη,» όχι από έναν εισβολέα. (Η λέξη «χρήστης» ορίζεται στην § 2510(13) για να σημάνει κάποιον που ήταν «δεόντως εξουσιοδοτημένος» από έναν πάροχο για να χρησιμοποιήσει την υπηρεσία του). Επίσης, θα πρέπει να είναι εξοπλισμένα είτε από τον πάροχο «στα πλαίσια της συνήθους λειτουργία της επιχείρησής του ή από το συνδρομητή ή χρήστη.» Αν δεν ήταν για την εξαίρεση αυτή, ένα άτομο που χρησιμοποιεί ένα τηλέφωνο για να μιλήσει με κάποιον άλλο θα πρέπει να ασχολείται με μία

«υποκλοπή» της δικής του συνομιλίας γιατί «αποκτά τα περιεχόμενά» της χρησιμοποιώντας μια «συσκευή,» η εξαίρεση αυτή απομακρύνει το τηλέφωνο του συνδρομητή από τον ορισμό της «συσκευής.» (Ακόμη και χωρίς αυτή την εξαίρεση, μια τέτοια «υποκλοπή» πιθανότατα θα ήταν νόμιμη βάσει της συναίνεσης της εξαίρεσης, το οποίο συζητείται παρακάτω).

Η εξαίρεση στην § 2510 (5) (α) (i) μερικές φορές αναφέρεται ως η εξαίρεση «Επέκτασης Εσωτερικής Γραμμής Τηλεφώνου» επειδή σε αρκετές περιπτώσεις επίγειων γραμμών τηλεφώνου υπήρχαν πρόσωπα που χρησιμοποιούν επέκταση τηλεφωνικής γραμμής (δηλαδή, ένα επιπλέον σετ τηλεφώνου συνδεδεμένο με την ίδια εσωτερική γραμμή τηλεφώνου) για να ακούσουν συνομιλίες άλλων ανθρώπων. Η εξαίρεση «Επέκτασης Εσωτερικής Γραμμής Τηλεφώνου» καθιστά σαφές ότι όταν μια τηλεφωνική εταιρεία εφοδιάζει έναν εργοδότη με μία επέκταση τηλεφωνικής γραμμής για ένα νόμιμο σκοπό που σχετίζεται με την εργασία, για την παρακολούθηση των εργαζομένων από τον εργοδότη που χρησιμοποιούν την επέκταση τηλεφωνικής γραμμής για νόμιμους σκοπούς που σχετίζονται με την εργασία δεν παραβιάζει τον Τίτλο III. Βλέπε Briggs κατά American Air Filter Co., 630 F.2d 414, 418 (Εφετείο της Πέμπτης Δικαστικής Περιφέρειας 1980) (επανεξετάζοντας τη νομοθετική ιστορία του Τίτλου III), Watkins κατά L.M. Berry & Co., 704 F.2d 577, 582 (Εφετείο της Εντέκατης Δικαστικής Περιφέρειας 1983) (εφαρμόζοντας την εξαίρεση ώστε να επιτρέπεται η παρακολούθηση των αντιπροσώπων των πωλήσεων), James κατά Newspaper Agency Corp., 591 F.2d 579, 581 (Εφετείο της Δέκατης Δικαστικής Περιφέρειας 1979) (εφαρμόζοντας την εξαίρεση ώστε να επιτρέπουν την παρακολούθηση των συνομιλιών των εργαζομένων της εφημερίδας με τους πελάτες).

Η νομολογία ερμηνεύει ότι εξαίρεση της «Επέκτασης Εσωτερικής Γραμμής Τηλεφώνου» είναι διαιρεμένη, ωστόσο, λόγω της αμφισημίας της φράσης «συνήθη λειτουργία της επιχείρησης.» Μερικά δικαστήρια έχουν ερμηνεύσει τη «συνήθη λειτουργία της επιχείρησης» σε γενικές γραμμές να σημαίνει «εντός του πεδίου εφαρμογής της νόμιμης ανησυχίας του ατόμου» και έχουν εφαρμόσει την εν λόγω εξαίρεση σε περιπτώσεις όπως οι ενδοοικογενειακές διαφορές. Βλέπε, π.χ., Simpson κατά Simpson, 490 F.2d 803, 809 (Εφετείο της Πέμπτης Δικαστικής Περιφέρειας 1974) (εκτιμώντας ότι ο σύζυγος δεν παραβίασε τον Τίτλο III με την καταγραφή των τηλεφωνημάτων της συζύγου του), 419 U.S. 897 (1974), Ανώνυμος κατά Ανώνυμου,

558 F.2d 677, 678-79 (Εφετείο της Δεύτερης Δικαστικής Περιφέρειας 1977) (ο σύζυγος δεν παραβίασε τον Τίτλο III με την καταγραφή των συνομιλιών της συζύγου του με την υπό την επιμέλειά του κόρη τους). Άλλα δικαστήρια έχουν απορρίψει αυτή την ευρεία ανάγνωση του όρου, και έχουν αποκλείσει ρητά ή εγγενώς την κρυφή δραστηριότητα από την έννοια της επαφής στο πλαίσιο της «συνηθισμένης λειτουργίας της επιχείρησης» Βλέπε Glazner κατά Glazner, 347 F.3d 1212 (Εφετείο της Ενδέκατης Δικαστικής Περιφέρειας 2003) (παρακάμπτοντας το Simpson στο Εφετείο της Ενδέκατης Δικαστικής Περιφέρειας), Adams, 250 F.3d στο 984 (η παρακολούθηση κατά τη συνήθη λειτουργία της επιχείρησης απαιτεί ειδοποίηση του προσώπου ή των προσώπων που παρακολουθούνται), Kempf κατά Kempf, 868 F.2d 970, 973 (Εφετείο της Όγδοης Δικαστικής Περιφέρειας. 1989) (ο Τίτλος III απαγορεύει όλες τις δραστηριότητες υποκλοπών, εκτός αν εξαιρούνται ειδικά και ο νόμος δεν εξαιρεί ρητά τις ενδοοικογενειακές υποκλοπές), Ηνωμένες Πολιτείες κατά Harpel, 493 F.2d 346, 351 (Εφετείο της Δέκατης Δικαστικής Περιφέρειας 1974) («Εμείς κατέχουμε ως ζήτημα του νόμου ότι μία επέκταση της εσωτερικής γραμμής τηλεφώνου που χρησιμοποιείται χωρίς άδεια ή συναίνεση για να καταγράψει κρυφά μια ιδιωτική τηλεφωνική συνομιλία δεν χρησιμοποιείται κατά τη συνήθη λειτουργία της επιχείρησης.) Pritchard κατά Pritchard, 732 F.2d 372, 374 (Εφετείο της Τέταρτης Δικαστικής Περιφέρειας 1984) (απορρίπτοντας την άποψη ότι η § 2510 (5) (α) απαλλάσσει ενδοοικογενειακές υποκλοπές από την ευθύνη του Τίτλου III). Μερικά από τα δικαστήρια που έχουν ενστερνιστεί την στενότερη ερμηνεία της εξαίρεσης επέκτασης της εσωτερικής γραμμής τηλεφώνου επισήμαναν ότι επιτρέπει μόνο περιορισμένες εργασίες που σχετίζονται με την παρακολούθηση από τους εργοδότες. Βλέπε, π.χ., Deal κατά Spears, 980 F.2d 1153, 1158 (Εφετείο της Όγδοης Δικαστικής Περιφέρειας 1992) (κρίνοντας ότι η παρακολούθηση των εργαζομένων από τον εργοδότη δεν είχε εγκριθεί από την εξαίρεση της επέκτασης της εσωτερικής γραμμής τηλεφώνου εν μέρει επειδή το πεδίο εφαρμογής της υποκλοπής ήταν ευρύτερο από εκείνο που απαιτείται κανονικά κατά τη συνήθη λειτουργία της επιχείρησης).

Η πολιτική του Υπουργείου Δικαιοσύνης προτιμά γενικά την τοπική δίωξη των παράνομων υποκλοπών που προκύπτουν από διάφορες εγχώριες σχέσεις, καθώς αυτή η υπόθεση τυπικά παρουσιάζει λιγότερο ομοσπονδιακό ενδιαφέρον. Βλέπε USAM 9-60.202.

Στην κορυφή των ασαφειών σχετικά με το περίγραμμα αυτής της εξαίρεσης

που προκύπτει από τον ορισμό της συσκευής, δεν είναι καθόλου σαφές ότι αυτή η εξαίρεση θα μεταφερόταν στο πλαίσιο του διαδικτυακού εγκλήματος. Αυτή η εξαίρεση ισχύει μόνο για «οποιοδήποτε τηλέφωνο ή μέσο τηλεγραφήματος, εξοπλισμό ή εγκατάσταση . . .» 18 Κ.Η.Π. § 2510 (5) (α) (i). Ενώ οι υπολογιστές μπορούν να χαρακτηριστούν ως εξοπλισμός ή εγκαταστάσεις, δεν έχει ακόμη διευθετηθεί το αν «το τηλέφωνο ή το τηλεγράφημα» τροποποιεί και τους τρεις τύπους αντικειμένων.

Εξαίρεση της "Συνηθισμένης Λειτουργίας της Επιχείρησης"

Η δεύτερη "κατά τη συνήθη λειτουργία της επιχείρησης" εξαίρεση στην ενότητα 2510 (5) (α) έχει ως εξής:

οποιοδήποτε τηλέφωνο ή μέσο τηλεγραφήματος, εξοπλισμός ή εγκατάσταση, ή οποιοδήποτε εξάρτημα αυτών (. .) χρησιμοποιείται από έναν πάροχο καλωδιακής ή ηλεκτρονικής υπηρεσίας επικοινωνίας κατά τη συνήθη λειτουργία της επιχείρησής, ή από ένα ανακριτή ή από υπάλληλο επιβολής του νόμου κατά τη συνήθη εκτέλεση των καθηκόντων του.

18 Κ.Η.Π. § 2510 (5) (α) (ii).

Η δεύτερη ρήτρα αυτής της εξαίρεσης ήταν να τεθεί σε ισχύ για την καταγραφή των τηλεφωνικών κλήσεων που έγιναν από κρατούμενους φυλακών όταν γίνεται σύμφωνα με μια προαναγγελθείσα πολιτική. Βλέπε, π.χ., *Ηνωμένες Πολιτείες κατά Lewis*, 406 F.3d 11, 18 (Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας 2005), *Ηνωμένες Πολιτείες κατά Hammond*, 286 F.3d 189, 192 (Εφετείο της Τέταρτης Δικαστικής Περιφέρειας 2002) (καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι η ρουτίνα καταγραφής των κλήσεων που πραγματοποιούνται από τη φυλακή εμπίπτει στην εξαίρεση επιβολής του νόμου), *Ηνωμένες Πολιτείες κατά Van Royck*, 77 F.3d 285, 292 (Εφετείο της Ένατης Δικαστικής Περιφέρειας 1996). Ωστόσο, τα δικαστήρια το έχουν εφαρμόσει και σε μερικές άλλες περιπτώσεις. Παρά το φαινομενικά ευρύ πεδίο της φράσης «συνήθη εκτέλεση των καθηκόντων του» τα δικαστήρια έχουν κρίνει ότι το γεγονός «ότι ένα φυσικό πρόσωπο είναι ανακριτής ή υπάλληλος επιβολής του νόμου δεν σημαίνει ότι όλες οι δραστηριότητες έρευνας αποτελούν συνήθη εκτέλεση των καθηκόντων του. Πράγματι, ο συλλογισμός του Τίτλου III είναι ότι δεν υπάρχει

τίποτα «σύνηθες» σχετικά με τη χρήση μιας συσκευής για να καταγράψει επικοινωνίες για ερευνητικούς σκοπούς.»

Ο Επικεφαλής Δικαστής Posner εξήγησε: Η διερεύνηση μιας υπόθεσης βρίσκεται εντός της συνήθους διαδικασίας επιβολής του νόμου, οπότε αν «το σύνηθες» διαβάστηκε κατά γράμμα τα εντάλματα θα είναι σπάνια σχετικά με τις ηλεκτρονικές υποκλοπές, πράγμα που δεν ήταν σίγουρα πρόθεση του Κογκρέσου. Από τότε που ο σκοπός του νόμου ήταν κατά κύριο λόγο η ρύθμιση της χρήσης των υποκλοπών και των άλλων ηλεκτρονικών παρακολουθήσεων για σκοπούς διερεύνησης μιας υπόθεσης, «το σύνηθες» δεν θα πρέπει να διαβάζεται με ευρεία έννοια. Είναι πιο λογικά ερμηνευμένο όταν αναφέρεται στη διαδικασία μη διερευνητικής καταγραφής των τηλεφωνικών συνομιλιών. Η καταγραφή αυτή σπάνια θα παραβιάζει την ιδιωτική ζωή, για έναν και μόνο λόγο που σε τελική ανάλυση φέρνει την εξαίρεση της Συνηθισμένης Λειτουργίας της Επιχείρησης κοντά στην ευρέως αποδεκτή λογική της εξαίρεσης: αυτό που είναι συνηθισμένο πρόκειται να γίνει γνωστό· υπονοεί εγγενή παρατήρηση.

Amati κατά City of Woodstock, 176 F.3d 952, 955 (Εφετείο της Έβδομης Δικαστικής Περιφέρειας 1999).

Δεν θεωρούνται όλες οι καταγραφές συνομιλιών που πραγματοποιήθηκαν σε φυλακές ικανές να υπαχθούν σε αυτήν την εξαίρεση. Πρώτον, μόνο εκείνες που γίνονται από «έναν ανακριτή ή υπάλληλο επιβολής του νόμου» πληρούν τις προϋποθέσεις. Ο όρος αυτός, που ορίζεται στην ενότητα 2510 (7), περιορίζεται στα πρόσωπα που «είναι εξουσιοδοτημένα από το νόμο να διεξάγουν έρευνες ή να κάνουν συλλήψεις» για τα κακουργήματα που απαριθμούνται στην ενότητα 2516. Η κατηγορία αυτή περιλαμβάνει και τους ομοσπονδιακούς σωφρονιστικούς υπαλλήλους. Βλέπε Lewis, 406 F.3d στο 16. Δεύτερον, για να είναι μία καταγραφή συνομιλίας που έγινε σε φυλακή «κατά τη συνήθη εκτέλεση των καθηκόντων» το τηλεφώνημα δεν θα πρέπει να έχει καταγραφεί για λόγους διερεύνησης μιας υπόθεσης. Για παράδειγμα, η εξαίρεση αυτή δεν ίσχυσε όταν μια φυλακή επέτρεψε σ' έναν φυλακισμένο «να πραγματοποιήσει την κλήση έτσι ώστε να μπορεί να παρακολουθηθεί» και συμπεριλήφθηκε σε μια με την τεχνική εγγραφής που δεν χρησιμοποιούνταν συνήθως στη φυλακή. Campiti κατά Walonis, 611 F.2d 387, 392 (Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας 1979).

B. Αποκαλύπτοντας μία επικοινωνία που έχει υποκλαπεί:

18 Κ.Η.Π. §2511 (1) (γ)

Ο Νόμος περί Υποκλοπών απαγορεύει επίσης την εσκεμμένη αποκάλυψη των επικοινωνιών που είναι γνωστό ότι έχουν παράνομα υποκλαπεί. 18 Κ.Η.Π. § 2511 (1) (γ) .⁵

Ο Τίτλος 18, Κ.Η.Π., § 2511 (1) (γ) ορίζει τα εξής:

<p>2511 (1) (γ) Περίληψη</p> <ol style="list-style-type: none">1. Εσκεμμένη αποκάλυψη2. μιας επικοινωνίας που έχει υποκλαπεί παράνομα3. Επίγνωση ή λόγος να γνωρίζει κάποιος ότι η υποκλοπή ήταν παράνομη

Εκτός αν άλλως προβλέπεται ρητά σ' αυτό το κεφάλαιο, οποιοδήποτε πρόσωπο το οποίο:

(γ) αποκαλύπτει εσκεμμένα, ή επιχειρεί να αποκαλύψει, σε οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο τα περιεχόμενα οποιασδήποτε καλωδιακής, προφορικής ή ηλεκτρονικής επικοινωνίας, γνωρίζοντας ή έχοντας λόγο να γνωρίζει ότι λήφθηκε η πληροφορία μέσω της υποκλοπής μιας καλωδιακής, προφορικής ή ηλεκτρονικής επικοινωνίας κατά παράβαση του παρόντος εδαφίου τιμωρείται όπως προβλέπεται στο εδάφιο (4).

1. Αποκάλυψη

Το απλό κείμενο του νόμου απαγορεύει την αποκάλυψη των πραγματικών περιεχομένων μιας επικοινωνίας. Επιπλέον, τα δικαστήρια έχουν κρίνει ότι ο νόμος απαγορεύει την αποκάλυψη της «φύσης» των επικοινωνιών. Βλέπε Deal κατά Spears, 780 F. Supp. 618, 624 (W.D. Ark. 1991), επικυρωμένο, 980 F.2d 1153 (Εφετείο της

⁵ Όταν ένας κατηγορούμενος αποκαλύπτει μια επικοινωνία που κατασχέθηκε παράνομα, ως μέρος μίας ποινικής έρευνας, και αποκαλύπτει την επικοινωνία με την πρόθεση να παρεμποδίσει την ποινική έρευνα, θα μπορούσαν να διωχθούν με βάση την § 2511 (1) (ε). Επιπλέον, 18 Κ.Η.Π. § 2232 (δ) απαγορεύει την αποκάλυψη του γεγονότος ότι νόμιμες υποκλοπές λαμβάνουν χώρα.

Όγδοης Δικαστικής Περιφέρειας 1992). Ωστόσο, η αποκάλυψη του απλού γεγονότος ότι μια παράνομη υποκλοπή έλαβε χώρα δεν παραβιάζει την απαγόρευση για τη αποκάλυψη των περιεχομένων των επικοινωνιών που έχουν υποκλαπεί. Βλέπε Fultz κατά Gilliam, 942 F.2d 396, 403 (Εφετείο της Έκτης Δικαστικής Περιφέρειας 1991). Επιπλέον, η αποκάλυψη των περιεχομένων μιας επικοινωνίας που έχει υποκλαπεί και έχει ήδη καταστεί «δημόσια πληροφόρηση» ή «κοινή γνώση» δεν απαγορεύεται. Βλέπε S. Rep. No. 90-1097 (1968), επανεκδόθηκε το 1968 Κ.Η.Π. 2112, 2181, Bartnicki κατά Vopper, 532 U.S. 514, 546 (2001) («Ένας δεν μπορεί να ‘αποκαλύψει’ αυτό που είναι ήδη δημοσίως γνωστό»).

Η αποκάλυψη πρέπει να έχει γίνει «οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο» 18 Κ.Η.Π. § 2511 (1) (γ). Με άλλα λόγια, η αποκάλυψη πρέπει να έχει γίνει σε «τρίτο μέρος» διαφορετικό από το πρόσωπο που κάνει την υποκλοπή ή τα μέρη της επικοινωνίας που έχει υποκλαπεί. Βλέπε Lanier κατά Bryant, 332 F.3d 999, 1005 (Εφετείο της Έκτης Δικαστικής Περιφέρειας 2003) (αποκάλυψη μιας επικοινωνίας που έχει υποκλαπεί ενώ ο δικηγόρος του δεν ήταν υπό την απαγόρευση της § 2511 (1) (γ)).

2. Η νοητική κατάσταση

Η § 2511 (1) (γ) έχει δύο προϋποθέσεις για τον ισχυρισμό της νοητικής κατάστασης. Η πράξη της αποκάλυψης μιας επικοινωνίας πρέπει να γίνεται «σκοπίμα». Αυτή είναι η ίδια προϋπόθεση νοητικής κατάστασης που αναλύεται παραπάνω σε σχέση με την § 2511 (1) (α).

Η δίωξη θα πρέπει επίσης να αποδείξει ότι το φυσικό πρόσωπο που έκανε την αποκάλυψη γνώριζε ή είχε λόγο να γνωρίζει ότι οι «πληροφορίες λαμβάνονταν μέσω της υποκλοπής καλωδιακής, προφορικής, ή ηλεκτρονικής επικοινωνίας κατά παράβαση αυτής της υποενότητας. " 18 Κ.Η.Π. § 2511 (1) (γ). Έτσι, σε μια δίωξη για αποκάλυψη, «η γνώση ή ο λόγος να γνωρίζει για την παρανομία αποτελεί στοιχείο.» Ηνωμένες Πολιτείες κατά Wuliger, 981 F.2d 1497, 1501 (Εφετείο της Έκτης Δικαστικής Περιφέρειας 1992), βλέπε επίσης Forsyth κατά Barr, 19 F.3d 1527, 1538 (Εφετείο της Πέμπτης Δικαστικής Περιφέρειας 1994) (απαιτείται απόδειξη «ότι ο κατηγορούμενος γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει ότι η υποκλοπή ήταν παράνομη»). Επειδή ο νόμος αναφέρει τον «λόγο να γνωρίζουν» την παρανομία, το λάθος του νόμου δεν αποτελεί υπεράσπιση, η δίωξη θέλει μόνο να αναδείξει ότι ο κατηγορούμενος γνώριζε μόνο τις σχετικές υποδείξεις του νόμου και όχι ότι ο

κατηγορούμενος γνώριζε τον Νόμο περί Υποκλοπών αρκετά καλά για να ξέρει ότι η υποκλοπή ήταν παράνομη. Βλέπε *Wuliger*, 981 F.2d στο 1501, βλέπε επίσης *Williams κατά Poulos*, 11 F.3d 271, 284-85 (Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας 1993). Ωστόσο, ένας εισαγγελέας θα πρέπει να είναι προετοιμασμένος να διαψεύσει κάθε ισχυρισμό ότι ο κατηγορούμενος έκανε λάθος για οποιοδήποτε γεγονός που θα έχει εγκρίνει την υποκλοπή.

3.Παράνομη Υποκλοπή Επικοινωνίας

Παρά το γεγονός ότι ο κατηγορούμενος δεν χρειάζεται να είναι το φυσικό πρόσωπο που υπέκλεψε την επικοινωνία, στις περισσότερες περιπτώσεις η εισαγγελία πρέπει να αποδείξει ότι κάποιος υπέκλεψε μια ιδιωτική επικοινωνία κατά παράβαση της § 2511 (1) (α), η οποία αναλύεται παραπάνω. Αν ένας κατηγορούμενος υπέκλεψε αλλά και αποκάλυψε μια επικοινωνία, μπορεί να είναι φρόνιμο να ασκηθεί δίωξη στον κατηγορούμενο ξεχωριστά για την υποκλοπή της επικοινωνίας και ξεχωριστά για την αποκάλυψή της.

Ένα δικαστήριο, ωστόσο, έκρινε ότι αποκάλυψη μιας επικοινωνίας μπορεί να είναι παράνομη ακόμα και όταν η υποκλοπή δεν ήταν. Η § 2511 (1) (γ) προϋποθέτει ότι οι πληροφορίες που έχουν αποκαλυφθεί να έχουν υποκλαπεί «κατά παράβαση αυτής της υποενότητας». Στην *Cafarelli κατά Yancy*, 226 F.3d 492 (Εφετείο της Έκτης Δικαστικής Περιφέρειας 2000), το Εφετείο της Έκτης Δικαστικής Περιφέρειας έκρινε ότι η § 2511 (2) (ζ) (ii)(II) επέτρεψε την «υποκλοπή» ορισμένων ραδιοεπικοινωνιών, δεν επέτρεψε όμως την «αποκάλυψή» τους. Αν και η § 2511 (2) ενέκρινε την υποκλοπή, το δικαστήριο ερμήνευσε την αναφορά της § 2511 (1) (γ) σε «αυτή την υποενότητα» έτσι ώστε να αποκλείσει την περίπτωση αναθεώρησης πολλών εξαιρέσεων που προβλέπονται στην § 2511 (2). Έτσι, η απαγόρευση της § 2511 (1) (γ) σχετικά με την «αποκάλυψη» είχε παραβιαστεί, ακόμη και αν η υποκλοπή ήταν νόμιμη. Άλλα δικαστήρια έχουν καταλήξει σε διαφορετικό συμπέρασμα, ωστόσο. Βλέπε *Ηνωμένες Πολιτείες κατά Gass*, 936 F. Supp. 810, 816 (N.D. Okla. 1996) («Δεδομένου ότι σύμφωνα με την § 2511 δεν είναι μια παραβίαση υποκλοπής εύκολα προσβάσιμων κυβερνητικών ραδιοεπικοινωνιών, η § 2511 (1) (γ)

και (δ) δεν απαγορεύουν την αποκάλυψη ή την χρήση τέτοιων επικοινωνιών»).

Η Έκθεση της Γερουσίας προτείνει μία επιπλέον εξαίρεση στο γενικό κανόνα που θέλει την § 2511 (1) (α) να έχει παραβιαστεί. Αν μια επικοινωνία έχει υποκλαπεί αλλά, η υποκλοπή δεν παραβιάζει την § 2511 (1) (α) μόνο και μόνο επειδή η υποκλοπή δεν ήταν σκόπιμη, η Έκθεση της Γερουσίας δηλώνει ότι η χρήση ή η αποκάλυψη των επικοινωνιών θα εξακολουθούν να παραβιάζουν τον νόμο. Βλέπε S. Rep. No. 99-541, στο 25 (1986), αναδημοσιευόμενο το 1968 Κ.Η.Π. 3555, 3579.

4. Ανησυχίες της Πρώτης Τροποποίησης

Η Πρώτη Τροποποίηση αποτρέπει την εφαρμογή της §2511 (1) (γ) για την αποκάλυψη των πληροφοριών δημόσιου ενδιαφέροντος από τρίτο μέρος που δεν εμπλέκεται στην υποκλοπή, όταν το τρίτο μέρος δεν είχε καμία άλλη υποχρέωση να κρατήσει τις πληροφορίες απόρρητες. Bartnicki κατά Vopper, 532 U.S. 514 (2001), δείτε επίσης Jean κατά Massachusetts State Police, 492 F.3d 24, 33 (Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας 2007). Στην υπόθεση Bartnicki, διάφορες οργανώσεις ειδήσεων έλαβαν μια κασέτα μαγνητοφώνησης μιας τηλεφωνικής συνομιλίας που θα έπρεπε να γνωρίζουν ότι έχει υποκλαπεί παράνομα. Η υπόθεση αφορούσε ένα ζήτημα ασυλίας από μια θεσμικά επιβεβλημένη αστική ευθύνη, αλλά η ίδια αρχή της Πρώτης Τροποποίησης ισχύει και για την ποινική ευθύνη. Το Ανώτατο Δικαστήριο έκρινε ότι οι αποκαλύψεις από τις οργανώσεις ειδήσεων δεν ήταν παράνομες.

Παρόλο που η υπόθεση Bartnicki αποδεικνύει ότι η Πρώτη Τροποποίηση ορίζει τη δυνατότητα εφαρμογής της § 2511 (1) (γ), οι συγκλίνουσες απόψεις υποδηλώνουν ότι τα όρια αυτά είναι πολύ στενά. Για παράδειγμα, ένας κατηγορούμενος δεν θα εξαιρείται από την δίωξη μόνο επειδή αποκαλύπτει πληροφορίες που παρουσιάζουν ενδιαφέρον στο κοινό. Δύο από τους έξι πλειοψηφούντες δικαστές στην υπόθεση Bartnicki κατέθεσαν μια εναλλακτική αλλά σύμφωνη γνώμη που καθιστά σαφές ότι η πλειοψηφία του Δικαστηρίου απορρίπτει μία γενική εξαίρεση «δημοσίου ενδιαφέροντος» από τις διατάξεις περί αποκαλύψεων του Νόμου περί Υποκλοπών. Βλέπε Bartnicki, 532 ΗΠΑ στο 540 (Breyer, J., συγκλίνουσες).

Σύμφωνα με το αποτέλεσμα στην υπόθεση Bartnicki, ο Δικαστής Breyer, με

τον οποίο συντάχθηκε η Δικαστής O'Connor, συμφώνησαν ότι τα συμφέροντα της ιδιωτικής ζωής που προστατεύονται από την § 2511 (1) (γ) πρέπει να σταθμίζονται σε σχέση με την ελευθερία των μέσων ενημέρωσης που ενσωματώνονται στην Πρώτη Τροποποίηση. Ο Δικαστής Breyer απεφάνθη ξεχωριστά, ωστόσο, για να δώσει έμφαση σε διάφορα γεγονότα που βρήκε ιδιαίτερα σημαντικά στην περίπτωση που παρουσιάστηκε. Συγκεκριμένα, διαπίστωσε ότι «οι ομιλητές είχαν ελάχιστο ή κανένα έννομο ενδιαφέρον στη διατήρηση της μυστικότητας της συγκεκριμένης συνομιλίας.» Ο Δικαστής Breyer βάσισε αυτό το συμπέρασμα σε τρεις παράγοντες: (1) το περιεχόμενο της επικοινωνίας, (2) δημόσια ιδιότητα του ομιλητή, και (3) τη μέθοδο με την οποία διαβιβάστηκε η επικοινωνία. Σύμφωνα με το Δικαστή Breyer, η συνομιλία που είχε υποκλαπεί περιείχε απειλές για να βλάψει άλλους, το οποίο ο νόμος έχει παραδοσιακά αντιμετωπίσει ώστε να μην έχουν το δικαίωμα να παραμείνουν ιδιωτικές. Επιπλέον, ο Δικαστής Breyer κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι ομιλητές ήταν «απλά γνωστά πρόσωπα και όχι δημόσια». Τέλος, οι ομιλητές επέλεξαν να επικοινωνούν με αυτή τη μέθοδο που θεώρησε ο Δικαστής ανασφαλής, μέσω ενός μη κρυπτογραφημένου κινητού τηλεφώνου. «Η λαθρακρόαση στις συνήθεις συνομιλίες κινητού τηλεφώνου στο δρόμο (που πολλοί καλούντες φαίνεται να ανέχονται) είναι ένα πολύ διαφορετικό θέμα από την υποκλοπή στις κρυπτογραφημένες συνομιλίες κινητού τηλεφώνου ή εκείνων που διεξάγονται στην κρεβατοκάμαρα." στο 541.

Αν και οι εισαγγελείς θα πρέπει να γνωρίζουν τα όρια της Πρώτης Τροποποίησης που περιγράφονται στην υπόθεση Bartnicki, η Πρώτη Τροποποίηση πιθανότατα θα εξοπλιστεί πολύ σπάνια. Στην υπόθεση Bartnicki, το Ανώτατο Δικαστήριο δεν αντιμετώπισε ρητά υποθέσεις όπου (1) το μέρος που αποκάλυψε τη συνομιλία συμμετείχε σε οποιαδήποτε παρανομία στη λήψη των πληροφοριών, ή (2) η αποκάλυψη προέρχεται από «εμπορικό απόρρητο ή εγχώρια κουτσομπολιά ή άλλες πληροφορίες αμιγώς ιδιωτικής ανησυχίας." στο 528, 533. Επιπλέον, τα όρια που προσδιορίζονται στην υπόθεση Bartnicki δεν ισχύουν ρητά για τις διώξεις βάσει της §2511 (1) (δ) για τη χρήση μιας παράνομης υποκλοπής επικοινωνίας, την οποία το Ανώτατο Δικαστήριο χαρακτήρισε ρητά ως παρέμβαση στην επικοινωνία, και όχι ως καθαρή ομιλία. Βλέπε στο 526-27.

Η Πρώτη Τροποποίηση δεν παρέχει στα μέσα μαζικής ενημέρωσης μια γενική υπεράσπιση για παραβιάσεις του Νόμου περί υποκλοπών. Αν αυτό δεν ήταν

προφανές από την προσοχή με την οποία το Ανώτατο Δικαστήριο περιόρισε την εξαίρεση στην υπόθεση Bartnicki, πολλά δικαστήρια το έχουν κρίνει ρητά. Βλέπε Peavy κατά WFAA-TV, Inc., 221 F.3d 158. (Εφετείο της Πέμπτης Δικαστικής Περιφέρειας 2000.), Sussman κατά American Broadcasting Companies, Inc., 186 F.3d 1200 (Εφετείο της Ένατης Δικαστικής Περιφέρειας 1999), Vasquez-Santos κατά El Mundo Broad. Corp., 219 F. Supp. 2d 221, 228 (D.P.R. 2002) (απορρίπτοντας μια γενική εξαίρεση από την ευθύνη σχετικά με τον Νόμο περί Υποκλοπών για υποκλοπές που συμβαίνουν για έναν αθέμιτο σκοπό κατά τη διάρκεια μιας έρευνας των μέσων ενημέρωσης).

Έτσι, όχι ο καθένας «που έχει αποκτήσει νόμιμα αληθείς πληροφορίες του δημόσιου ενδιαφέροντος έχει το δικαίωμα να κάνει χρήση της Πρώτης Τροποποίησης να αποκαλύψει αυτές τις πληροφορίες.» Boehner κατά McDermott, 484 F.3d 573, 577 (Εφετείο της Δικαστικής Περιφέρειας της Κολούμπια 2007). Στην υπόθεση Boehner, ο Jim McDermott, ένα μέλος του Κογκρέσου και της Επιτροπής Δεοντολογίας του Σώματος, έλαβε μια κασέτα μιας παράνομης τηλεφωνικής συνομιλίας που έχει υποκλαπεί στην οποία ο John Boehner, ένα άλλο μέλος του Κογκρέσου, αποτελούσε μέρος. Ο McDermott αποκάλυψε την κασέτα στα μέσα ενημέρωσης. Το Δικαστήριο έκρινε ότι ο McDermott δεν είχε το δικαίωμα χρήσης της Πρώτης Τροποποίησης να αποκαλύψει την κασέτα, γιατί ο η πράξη του υπόκειται σε κανόνα της επιτροπής που απαγορεύει την αποκάλυψη των οποιωνδήποτε αποδεικτικών στοιχείων σχετικά με μια έρευνα σε οποιονδήποτε εκτός της επιτροπής.

Γ. Χρησιμοποιώντας μια Επικοινωνία που έχει Υποκλαπεί:

18 Κ.Η.Π. §2511 (1) (δ)

Όπως μια παράβαση της υποενότητας (1) (γ), μία δίωξη λόγω παράβασης της § 2511 (1) (δ) έχει τρία στοιχεία. Τα δύο πρώτα στοιχεία είναι τα ίδια με την § 2511 (1), (γ) και παρουσιάζουν τα ίδια θέματα που συζητήθηκαν παραπάνω.

2511 (1) (δ) Περίληψη

1. Παράνομη υποκλοπή επικοινωνίας
2. γνώση ή λόγος να γνωρίζει κάποιος ότι η υποκλοπή ήταν παράνομη
3. χρήση των περιεχομένων

Ο Τίτλος 18, Κ.Η.Π., §2511 (1) (δ) προβλέπει τα εξής:

Εκτός αν άλλως προβλέπεται ειδικά στο κεφάλαιο αυτό κάθε πρόσωπο το οποίο:

(δ) χρησιμοποιεί σκόπιμα, ή προσπαθεί να χρησιμοποιήσει, τα περιεχόμενα οποιασδήποτε καλωδιακής, προφορικής ή ηλεκτρονικής επικοινωνίας, γνωρίζοντας ή έχοντας λόγο να γνωρίζει ότι οι πληροφορίες ελήφθησαν μέσω της υποκλοπής μιας καλωδιακής, προφορικής, ή ηλεκτρονικής επικοινωνίας κατά παράβαση αυτής της υποενότητας, θα τιμωρείται όπως προβλέπεται στην υποενότητα (4).

1. Η χρήση των περιεχομένων

Εκ πρώτης όψεως, η «χρήση των περιεχομένων» της επικοινωνίας που έχει υποκλαπεί φαίνεται εξαιρετικά ευρεία. Ωστόσο, η «χρήση» απαιτεί κάποια «ενεργή ανάμιξη στα περιεχόμενα της επικοινωνίας που έχει υποκλαπεί παράνομα για κάποιο σκοπό.» *Reavy κατά Harman*, 37 F. Supp. 2d 495, 513 (Τέξας 1999), επικυρωμένο και αναθεωρημένο 221 F.3d 258 (Εφετείο της Πέμπτης Δικαστικής Περιφέρειας 2000). Κατά συνέπεια, η «χρήση» δεν περιλαμβάνει απλή ακρόαση συνομιλιών που έχουν υποκλαπεί. Βλέπε, π.χ., *Dorris κατά Absher*, 179 F.3d 420, 426 (Εφετείο της Έκτης Δικαστικής Περιφέρειας 1999.), *Reynolds κατά Spears*, 93 F.3d 428, 432-33 (Εφετείο της Όγδοης Δικαστικής Περιφέρειας 1996), *Fields κατά Atchison, Topeka and Santa Fe Ry. Co.*, 985 F. Supp. 1308 (D. Kan. 1997), αποσύρθηκε εν μέρει, 5 F. Supp. 2d (D. Kan 1998). Αλλά βλέπε *Thompson κατά Dulaney*, 838 F. Supp. 1535, 1547 (Γιούτα 1993) (η συσκευή ακρόασης ήταν μια χρήση).

Επειδή η απαγόρευση της «χρήσης» ρυθμίζει την επαφή και όχι την ομιλία,

μπορεί να καλύψει ποσοστό υποθέσεων που διαφορετικά θα ήταν δύσκολο να ασκηθεί δίωξη λόγω αμφιβολιών της Πρώτης Τροποποίησης. Βλέπε *Boehner κατά McDermott*, 484 F.3d 573, 583-84 (Εφετείο της Δικαστικής Περιφέρειας της Κολούμπια 2007) (αναγνωρίζοντας τη διάκριση μεταξύ της απαγόρευσης της ομιλίας και της απαγόρευσης χρήσεων των πληροφοριών). Για παράδειγμα, ένα δικαστήριο έχει κρίνει ότι η απειλή αποκάλυψης προκειμένου να επηρεάσει κάποιον άλλο είναι μια «χρήση». Βλέπε *Leach κατά Bryam*, 68 F. Supp. 2d 1072 (D. Minn. 1999). Στο πλαίσιο του δικτύου, άλλες χρήσεις θα μπορούσαν να περιλαμβάνουν τη χρήση των κωδικών πρόσβασης που έχουν υποκλαπεί για να αποκτήσουν πρόσβαση σε άλλους υπολογιστές ή τη χρήση εμπιστευτικών επιχειρηματικών πληροφοριών που έχουν υποκλαπεί προς εμπορικό όφελος.

Δ. Θεσμικές Εξαιρέσεις και Υπερασπίσεις

Ο Νόμος περί Υποκλοπών έχει ευρείες απαγορεύσεις στην §2511 (1), αλλά έχει επίσης και αρκετές εξαιρέσεις στην § 2511 (2). Ένας εισαγγελέας θα πρέπει να εξετάσει κατά πόσο οι εξαιρέσεις αυτές ισχύουν σε μια συγκεκριμένη υπόθεση πριν προχωρήσει σε δίωξη σύμφωνα με τον Νόμο περί Υποκλοπών.

Κάθε μία από τις εξαιρέσεις στην § 2511 (2) αποτελεί υπεράσπιση, και όχι ένα στοιχείο για οποιοδήποτε αδίκημα. Βλέπε *Ηνωμένες Πολιτείες κατά McCann*, 465 F.2d 147, 162 (Εφετείο της Πέμπτης Δικαστικής Περιφέρειας 1972), *Ηνωμένες Πολιτείες κατά Harpel*, 493 F.2d 346 (Εφετείο της Δέκατης Δικαστικής Περιφέρειας 1974). Επειδή αποτελεί υπεράσπιση, η κυβέρνηση δεν χρειάζεται να τις καταργήσει από το έγγραφο ποινικής δίωξης, βλέπε *Ηνωμένες Πολιτείες κατά Sisson*, 399 U.S. 267, 288 (1970), *McCann*, 465 F.2d στο 162, ο κατηγορούμενος υπόκειται στις αποφάσεις των ενόρκων σύμφωνα με τις νομικές οδηγίες τους, μόνο αν η θεωρία υποστηρίζεται από αποδεικτικά στοιχεία, βλέπε *Ηνωμένες Πολιτείες κατά Ricketts*, 317 F.3d 540 (Εφετείο της Έκτης Δικαστικής Περιφέρειας 2003), ο κατηγορούμενος έχει το βάρος της απόδειξης της αθωότητάς του στη δίκη, βλέπε *McCann*, 465 F.2d στο 162. Οι εξαιρέσεις που είναι ιδιαίτερα σημαντικές στα πλαίσια του ηλεκτρονικού εγκλήματος συζητούνται παρακάτω.

1. Η συναίνεση ενός μέρους

Μια υποκλοπή είναι νόμιμη εάν ο υποκλοπέας είναι συμβαλλόμενο μέρος στην επικοινωνία, ή αν ένα από τα μέρη της επικοινωνίας συναινεί στην υποκλοπή. Δύο υποενότητες στην § 2511 (2) εμπεριέχουν αυτή την εξαίρεση. Η υποενότητα 2511 (2) (γ) επιτρέπει σε ένα «πρόσωπο που ενεργεί υπό την επίκληση του νόμου» να υποκλέψει μία επικοινωνία με συγκατάθεση:

Δεν θα είναι παράνομο βάσει του παρόντος κεφαλαίου για ένα πρόσωπο που ενεργεί υπό την επίκληση του νόμου να υποκλέψει μία καλωδιακή, προφορική, ή ηλεκτρονική επικοινωνία, όπου το εν λόγω πρόσωπο είναι συμβαλλόμενο μέρος στην επικοινωνία ή είναι ένα από τα μέρη της επικοινωνίας που έχει δώσει προηγουμένως τη συγκατάθεση για τέτοια υποκλοπή.

18 Κ.Η.Π. § 2511 (2) (γ).

Η § 2511 (2) (δ) χρησιμοποιεί σχεδόν την ίδια γλώσσα για να επιτρέψει στα άτομα που δεν ενεργούν «υπό την επίκληση του νόμου» να υποκλέψουν μια επικοινωνία με συγκατάθεση, αλλά προβλέπει μια εξαίρεση-στην-εξαίρεση: η υποκλοπή από τα εν λόγω πρόσωπα είναι παράνομη αν «η επικοινωνία αυτή έχει υποκλαπεί με σκοπό τη διάπραξη οποιασδήποτε εγκληματικής πράξης ή αδικοπραξίας κατά παράβαση του Συντάγματος ή των νόμων των Ηνωμένων Πολιτειών ή οποιαδήποτε Πολιτείας» 18 Κ.Η.Π. § 2511 (2) (δ).

Οι συναινετικές εξαιρέσεις σύμφωνα με τις παραγράφους 2511 (2) (γ) και (δ) είναι ίσως οι πιο συχνά αναφερόμενες εξαιρέσεις της γενικής απαγόρευσης του Νόμου περί Υποκλοπών σχετικά με τις επικοινωνίες που έχουν υποκλαπεί.

«Ένα μέρος της επικοινωνίας»

Η έκθεση της Γερουσίας για τον Νόμο περί Υποκλοπών όρισε το «μέρος» ως «το πρόσωπο που πράγματι συμμετέχει στην επικοινωνία.» S. Rep. No. 90-1097 (1968), επανεκδόθηκε το 1968 Κ.Η.Π. 2112, 2182. Έτσι, ένας σύζυγος δεν μπορεί να «συναινέσει» στη δική του υποκλοπή των τηλεφωνημάτων της συζύγου προς άλλους ανθρώπους που γίνεται με το οικογενειακό τηλέφωνο του σπιτιού του. Simpson κατά Simpson, 490 F.2d 803, 805 ΚΑΤΑ3 (Εφετείο της Πέμπτης Δικαστικής

Περιφέρειας 1974). Ωστόσο, όταν οι ηλεκτρονικές επικοινωνίες γίνονται με τη χρήση του διακομιστή του υπολογιστή, ορισμένα δικαστήρια έχουν προτείνει ότι μια εταιρεία που κατέχει τον διακομιστή του υπολογιστή είναι ένα «μέρος» στις επικοινωνίες που αποστέλλονται σε αυτούς τους υπολογιστές και είναι σε θέση να συναινέσει. Βλέπε *Ηνωμένες Πολιτείες κατά Mullins*, 992 F.2d 1472, 1478 (Εφετείο της Ένατης Δικαστικής Περιφέρειας 1993) (εταιρεία που της άνηκε ένας υπολογιστής που επικοινωνούσαν μ' αυτόν ήταν «ένα από τα μέρη της επικοινωνίας») *Ηνωμένες Πολιτείες κατά Seidlitz*, 589 F.2d 152, 158 (Εφετείο της Τέταρτης Δικαστικής Περιφέρειας 1978) (εταιρεία η οποία «μίσθωσε, στέγασε, προγραμματίισε, και συντήρησε τους υπολογιστές και έγινε συνδρομητής των αντίστοιχων αριθμών τηλεφώνου, ήταν με κάθε τρόπο συμβαλλόμενο μέρος στις επικοινωνίες του κατηγορούμενου»).

Τα φυσικά πρόσωπα είναι συμβαλλόμενα μέρη σε μια επικοινωνία και σε περιπτώσεις που αυτή δεν σχετίζεται με αυτά, ακόμη και αν δεν ανταποκρίνονται, *Ηνωμένες Πολιτείες κατά Pasha*, 332 F.2d 193 (Εφετείο της Έβδομης Δικαστικής Περιφέρειας 1964) (υπάλληλος που απάντησε το τηλέφωνο κατά τη διάρκεια της εκτέλεσης του εντάλματος σχετικά με την εγκατάσταση τυχερών παιχνιδιών ήταν συμβαλλόμενο μέρος σε στοιχήματα), και ακόμη και αν ψεύδονται σχετικά με την ταυτότητά τους, *Ηνωμένες Πολιτείες κατά Campagnuolo*, 592 F.2d 852, 863 (Εφετείο της Πέμπτης Δικαστικής Περιφέρειας 1979) (υπάλληλος που απάντησε το τηλέφωνο κατά την εγκατάσταση τυχερών παιχνιδιών και προσποιήθηκε ότι ήταν ο κατηγορούμενος ήταν συμβαλλόμενο μέρος). Τουλάχιστον ένα δικαστήριο φαίνεται να έχει λάβει μια ευρύτερη προσέγγιση, κρίνοντας ότι κάποιος του οποίου η παρουσία είναι γνωστή σε άλλους επικοινωνούντες μπορεί να είναι συμβαλλόμενο μέρος, ακόμη και αν οι επικοινωνούντες δεν την αντιληφθούν, ούτε και εκείνη αυτούς. Βλέπε *Ηνωμένες Πολιτείες κατά Tzakis*, 736 F.2d 867, 871-72 (Εφετείο της Δεύτερης Δικαστικής Περιφέρειας 1984). Σε ορισμένες υποθέσεις, ωστόσο, οι εισαγγελείς θα πρέπει να εξετάσουν τη δυνατότητα δίωξης ενός φυσικού προσώπου που κρυφακούει ή καταγράφει τις συνομιλίες μεταξύ άλλων που δεν γνωρίζουν ότι είναι παρών, καθώς ένα τέτοιο πρόσωπο δεν αποτελεί συμβαλλόμενο μέρος της επικοινωνίας.

Ένας πάροχος υπηρεσιών δεν θα πρέπει γενικά να θεωρείται συμβαλλόμενο μέρος των επικοινωνιών που γίνονται στο σύστημά του, ένας πάροχος δεν συμμετέχει

στις επικοινωνίες των συνδρομητών του, αλλά αντίθετα μόνο τις μεταδίδει. Πράγματι, εάν οι πάροχοι υπηρεσιών ήταν σε θέση να συναινούν στην υποκλοπή των επικοινωνιών ως συμβαλλόμενα μέρη των επικοινωνιών που λαμβάνουν χώρα στα δικά τους συστήματα, η εξαίρεση που προστατεύει τα δικαιώματα και τις ιδιότητες των παρόχων υπηρεσιών θα είναι περιττή. Βλέπε 18 Κ.Η.Π. § 2511 (2) (α) (i).

«Προηγούμενη συγκατάθεση»

Η συγκατάθεση σύμφωνα με τις υποενότητες της § 2511 (2) (γ) και (δ) μπορεί να είναι ρητή ή σιωπηρή. Βλέπε Ηνωμένες Πολιτείες κατά Amen, 831 F.2d 373, 378 (Εφετείο της Δεύτερης Δικαστικής Περιφέρειας. 1987). Η συγκατάθεση μπορεί να είναι σιωπηρή όταν «οι περιβάλλουσες περιστάσεις υποδεικνύουν ότι [το συμβαλλόμενο μέρος] εν γνώσει του συμφώνησε με την παρακολούθηση.» Ηνωμένες Πολιτείες κατά Amen, 831 F.2d 373, 378 (Εφετείο της Δεύτερης Δικαστικής Περιφέρειας 1987). Οι περιστάσεις αυτές απαιτούν γενικά μία απόδειξη ότι το συμβαλλόμενο μέρος που συναινεί έλαβε πραγματική ειδοποίηση της παρακολούθησης και επέλεξε να χρησιμοποιήσει το σύστημα παρακολούθησης ούτως ή άλλως. Βλέπε Ηνωμένες Πολιτείες κατά Workman, 80 F.3d 688, 693 (Εφετείο της Δεύτερης Δικαστικής Περιφέρειας 1996.), Griggs-Ryan κατά Smith, 904 F.2d 112, 116 - 17 (Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας 1990) («Σιωπηρή συγκατάθεση είναι η συγκατάθεση στην πραγματικότητα η οποία προκύπτει από τις περιβάλλουσες περιστάσεις που δείχνουν ότι το συμβαλλόμενο μέρος συμφώνησε εν γνώσει του στην παρακολούθηση»). Berry κατά Funk, 146 F.3d 1003, 1011 (Εφετείο της Δικαστικής Περιφέρειας της Κολούμπια 1998) «Χωρίς πραγματική ειδοποίηση, η συγκατάθεση μπορεί να είναι σιωπηρή μόνο όταν οι περιβάλλουσες περιστάσεις δείχνουν με πειστικό τρόπο ότι το συμβαλλόμενο μέρος γνώριζε γι' αυτά και συναίνεσε στην υποκλοπή.» Παραδείγματος χάριν, ένας μεγάλος αριθμός δικαστηρίων έχουν κρίνει ότι οι κρατούμενοι οι οποίοι επιλέγουν εθελοντικά να χρησιμοποιήσουν τηλέφωνα που ξέρουν ότι είναι υπό παρακολούθηση έχουν, με αυτή την επιλογή, συναίνεσει σιωπηρά στην υποκλοπή των τηλεφωνικών κλήσεων που πραγματοποιήθηκαν με τη χρήση αυτού του τηλεφώνου. Βλέπε, π.χ., Ηνωμένες Πολιτείες κατά Verdin-Garcia, 516 F.3d 884, 894 (Εφετείο της Δέκατης Δικαστικής Περιφέρειας 2008), Ηνωμένες Πολιτείες κατά Faulkner, 439 F.3d 1221, 1224

(Εφετείο της Δέκατης Δικαστικής Περιφέρειας 2006.), Ηνωμένες Πολιτείες κατά *Horr*, 963 F.2d 1124, 1125 (Εφετείο της Όγδοης Δικαστικής Περιφέρειας 1992). Ωστόσο, η «γνώση της παρακολούθησης από μόνη της δεν μπορεί να θεωρηθεί σιωπηρή συγκατάθεση» ειδικά όταν ένα συμβαλλόμενο μέρος έχει πει ότι οι επικοινωνίες δεν θα παρακολουθούνται. *Watkins KATA E.M. Berry & Co.*, 704 F.2d 577, 581 (Εφετείο της Εντέκατης Δικαστικής Περιφέρειας 1983.) βλέπε επίσης *Deal* κατά *Spears*, 980 F.2d 1153, 1157 (Εφετείο της Όγδοης Δικαστικής Περιφέρειας 1992) (βρίσκοντας έλλειψη συγκατάθεσης παρά την ειδοποίηση πιθανότητας για παρακολούθηση).

Η συγκατάθεση πρέπει είναι «πραγματική» και όχι «κατασκευασμένη». Βλέπε *In re Pharmatrak, Inc. Litigation Privacy*, 329 F.3d 9, 19-20 (Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας 2003) (αναφέροντας τις περιπτώσεις). Η απόδειξη της ενημέρωσης στο συμβαλλόμενο μέρος υποστηρίζει σε γενικές γραμμές το συμπέρασμα ότι το συμβαλλόμενο μέρος γνώριζε για την παρακολούθηση. Βλέπε *Workman*, 80 F.3d. σε 693, Ηνωμένες Πολιτείες κατά *Corona Chavez*, 328 F.3d 974, 979 (Εφετείο της Όγδοης Δικαστικής Περιφέρειας 2003) («αν η *Munoz* ήταν υποχρεωμένη να τοποθετήσει μια μηχανική συσκευή στο αυτί της, προκειμένου να καταγράψει τη συνομιλία, υπάρχουν ελάχιστες αμφιβολίες ότι γνώριζε πως η συνομιλία θα υποκλέπτονταν»). Με την απουσία της απόδειξης της ενημέρωσης, πρέπει να είναι «πειστικό» ότι το συμβαλλόμενο μέρος γνώριζε για την υποκλοπή που βασιζόταν σε περιβάλλουσες περιστάσεις ώστε να υποστηρίξει μια διαπίστωση σιωπηρής συγκατάθεσης. Βλέπε Ηνωμένες Πολιτείες κατά *Lanoue*, 71 F.3d 966, 981 (Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας 1995).

Ένας τρόπος για την απόδειξη της πραγματικής ενημέρωσης είναι ένα ηλεκτρονικό πλαίσιο κειμένου που προειδοποιεί το χρήστη ότι οι επικοινωνίες στο δίκτυο παρακολουθούνται και υποκλέπονται, αυτό το πανό μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να αποδείξει ότι ο χρήστης παρείχε συγκατάθεση για να υποκλαπούν επικοινωνίες σε αυτό το δίκτυο. Ηνωμένες Πολιτείες κατά *Angevine*, 281 F.3d 1130, 1133 (Εφετείο της Δέκατης Δικαστικής Περιφέρειας 2002), *Muick* κατά *Glenayre Elecs.*, 280 F.3d 741, 743 (Εφετείο της Έβδομης Δικαστικής Περιφέρειας 2002) Ηνωμένες Πολιτείες κατά *Simons*, 206 F.3d 392, 398 (Εφετείο της Τέταρτης Δικαστικής Περιφέρειας. 2000). Για παράδειγμα, ένας υπάλληλος που γνώριζε για μια πολιτική παρακολούθησης και λάμβανε καθημερινή υπενθύμιση

μέσα από μια προειδοποιητική ένδειξη, είχε θεωρηθεί ότι είχε συναινέσει σιωπηρά στην παρακολούθηση του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του από τον εργοδότη του. *Sporer κατά UAL Corp.*, 2009 WL 2761329, σε * 6 (N.D. Cal. 2009). Σε γενικές γραμμές, τα ηλεκτρονικά πλαίσια κειμένου δεν απαιτούν από τους χρήστες να συναινέσουν με την παρακολούθηση των επικοινωνιών τους από τον καθένα, αλλά μάλλον, μόνο από τον εργοδότη τους ή από τον ιδιοκτήτη του δικτύου του υπολογιστή. Αν ένας κατηγορούμενος υποκλέψει επικοινωνίες, και δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι είναι μεταξύ του συνόλου των προσώπων που είναι εξουσιοδοτημένα να το κάνουν με το ηλεκτρονικό πλαίσιο κειμένου, τότε ο κατηγορούμενος δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι το ηλεκτρονικό πλαίσιο κειμένου αποτέλεσε συγκατάθεση στην υποκλοπή.

«Ενεργώντας υπό την επίκληση του νόμου»

Η § 2511 (2) (γ) εφαρμόζεται μόνο όταν το άτομο που κάνει την υποκλοπή «ενεργεί υπό την επίκληση του νόμου». Αν αυτό δεν συμβαίνει, τότε η § 2511 (2) (δ) μπορεί να εξακολουθεί να ισχύει.

Οι υπάλληλοι της κυβερνήσεως δεν «ενεργούν υπό την επίκληση του νόμου» απλώς και μόνο επειδή είναι κυβερνητικοί υπάλληλοι. Βλέπε *Thomas κατά Pearl*, 998 F.2d 447, 451 (Εφετείο της Έβδομης Δικαστικής Περιφέρειας 1993). Εάν ένα φυσικό πρόσωπο «ενεργεί υπό την επίκληση του νόμου» εξαρτάται από το εάν αυτό το φυσικό πρόσωπο ενεργεί υπό την καθοδήγηση της κυβέρνησης όταν διεξάγει την υποκλοπή. Βλέπε *Ηνωμένες Πολιτείες κατά Andreas*, 216 F.3d 645, 660 (Εφετείο της Έβδομης Δικαστικής Περιφέρειας 2000), *Ηνωμένες Πολιτείες κατά Craig*, 573 F.2d 455, 476 (Εφετείο της Έβδομης Δικαστικής Περιφέρειας 1977), βλέπε επίσης *Obron Atlantic Corp. κατά Barr*, 990 F.2d 861, 864. (Εφετείο της Έκτης Δικαστικής Περιφέρειας 1993), *Ηνωμένες Πολιτείες κατά Tousant*, 619 F.2d 810, 813 (Εφετείο της Ένατης Δικαστικής Περιφέρειας 1980). Το γεγονός ότι ένα συμβαλλόμενο μέρος του οποίου η συγκατάθεση δείχνει ότι συνεργάζεται κρυφά με την κυβέρνηση δεν ακυρώνει τη συγκατάθεση σύμφωνα με την παράγραφο 2511 (2) (γ). *Ηνωμένες Πολιτείες κατά Shields*, 675 F.2d 1152, 1156-1157 (Εφετείο της Εντέκατης Δικαστικής Περιφέρειας. 1982).

« Σκοπός για τη διάπραξη οποιασδήποτε αξιόποινης ή ζημιογόνου πράξης»

Η § 2511 (2) (δ) εφαρμόζεται όταν το πρόσωπο που κάνει την υποκλοπή δεν «ενεργεί υπό την επίκληση του νόμου», αλλά περιέχει μια εξαίρεση στην εξαίρεση όπου η § 2511 (2) (γ) δεν περιέχει: η υποκλοπή είναι παράνομη, εφόσον το πρόσωπο που την κάνει ενεργεί «με σκοπό τη διάπραξη οποιασδήποτε αξιόποινης ή ζημιογόνου πράξης κατά παράβαση του Συντάγματος ή των νόμων των Ηνωμένων Πολιτειών ή οποιασδήποτε Πολιτείας». 18 Κ.Η.Π. § 2511 (2) (δ), βλέπε επίσης Payne κατά Norwest Corp., 911 F. Supp. 1299, 1303 (D. Mont. 1995) (εφαρμόζοντας την εξαίρεση χωρίς απόδειξη αξιόποινου ή ζημιογόνου σκοπού για την καταγραφή των συνομιλιών), αναθεωρημένο σε άλλες βάσεις, 113 F.3d 1079 (Εφετείο της Ένατης Δικαστικής Περιφέρειας 1997).

Το Κογκρέσο προόρισε αυτή την εξαίρεση στην εξαίρεση για να απαγορεύσει την υποκλοπή που γίνεται με σκοπό να βλάψει κάποιον άλλο, στο βαθμό που η ζημία ήταν ανεξάρτητα απαγορευμένη από κάποιον άλλον εφαρμοσμένο νόμο. Βλέπε, π.χ., Simpson κατά Simpson, 490 F.2d 803, 805 n.3 (Εφετείο της Πέμπτης Δικαστικής Περιφέρειας 1974) (ζημιογόνες ή αξιόποινες πράξεις μπορεί να περιλαμβάνουν «εκβιασμό άλλου συμβαλλόμενου μέρους, απειλώντας τον, ή ντροπιάζοντάς τον δημόσια»). Αν μια «πράξη» είναι κατά παράβαση του ποινικού δικαίου ή αδικοπραξία μπορεί, φυσικά, να αποφασιστεί μόνο ανάλογα με την περίπτωση. Ένας εισαγγελέας θα πρέπει να εξετάσει συγκεκριμένα αδικήματα κατά της ιδιωτικής ζωής.

Για να προσδιοριστεί ο σκοπός της υποκλοπής, τα δικαστήρια βασίζονται στον σκοπό της χρήση της υποκλοπής. In re High Fructose Corn Syrup Antitrust Litig., 216 F.3d 621, 626 (Εφετείο της Έβδομης Δικαστικής Περιφέρειας 2000). Είναι πιθανό μια υποκλοπή να υποκινείται για διάφορους σκοπούς, κάποιιοι νόμιμοι και κάποιιοι παράνομοι. Για παράδειγμα, ένας δημοσιογράφος θα μπορούσε να καταγράψει μια συνομιλία και για να γράψει ένα άρθρο (ένας νόμιμος σκοπός) και για να παραβιάσει την ιδιωτική ζωή (ένας παράνομος σκοπός). Βλέπε Sussman κατά American Broadcasting Companies, Inc., 186 F.3d 1200, 1202 (Εφετείο της Ένατης Δικαστικής Περιφέρειας 1999). Σε μια τέτοια υπόθεση, «η ύπαρξη του νόμιμου σκοπού δεν θα εξιλέωνε μια κασέτα που ήταν φτιαγμένη για έναν παράνομο σκοπό. Η μαγνητοσκοπήση θα παραβίαζε την § 2511.»

2. Εξαίρεση Παρόχου

Ο Νόμος περί Υποκλοπών προβλέπει ότι:

Δεν θα είναι παράνομο βάσει του παρόντος κεφαλαίου για έναν χειριστή ενός ηλεκτρικού πίνακα ή έναν υπάλληλο, εργαζόμενο, ή παράγοντα παρόχου καλωδιακής ή ηλεκτρονικής υπηρεσίας επικοινωνίας, των οποίων οι εγκαταστάσεις χρησιμοποιούνται για τη μετάδοση καλωδιακής ή ηλεκτρονικής επικοινωνίας, για να υποκλέψουν, αποκαλύψουν, ή να χρησιμοποιήσουν αυτή την επικοινωνία κατά συνήθη εκτέλεση της εργασίας του ενώ συμμετείχε σε οποιαδήποτε δραστηριότητα η οποία είναι απαραίτητο γεγονός στην εκτέλεση της υπηρεσίας του ή για την προστασία των δικαιωμάτων ή της ιδιοκτησίας του παρόχου αυτής της υπηρεσίας, με εξαίρεση ότι ένας πάροχος υπηρεσιών καλωδιακής επικοινωνίας δεν θα πρέπει να χρησιμοποιεί την υπηρεσία παρατηρώντας ή παρακολουθώντας τυχαία πέρα από τους τεχνικούς ελέγχους και τους ελέγχους ποιότητας της υπηρεσίας

18 Κ.Η.Π. § 2511 (2) (α) (i).

Η ρήτρα «δικαιώματα ή ιδιοκτησία του παρόχου» της § 2511 (2) (α) (i) παρέχει στους παρόχους το δικαίωμα «να υποκλέψουν και να παρακολουθήσουν [επικοινωνίες] που είναι τοποθετημένες στις εγκαταστάσεις τους ώστε να καταπολεμήσουν την απάτη και την κλοπή της υπηρεσίας». Ηνωμένες Πολιτείες κατά Villanueva, 32 F. Supp. 2d 635, 639 (S.D.N.Y. 1998). Για παράδειγμα, οι εργαζόμενοι μιας εταιρείας κινητής τηλεφωνίας μπορούν να υποκλέψουν επικοινωνίες από παράνομα «κλωνοποιημένο» κινητό τηλέφωνο κατά τη διάρκεια του εντοπισμού του. Βλέπε Ηνωμένες Πολιτείες κατά Pervaz, 118 F.3d 1, 5 (Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας 1997). Η εξαίρεση επιτρέπει επίσης στους παρόχους να παρακολουθούν την κατάχρηση ενός συστήματος ώστε να προστατεύσουν το σύστημα από ζημιές ή εισβολές κατά της ιδιωτικής ζωής. Για παράδειγμα, οι διαχειριστές του συστήματος μπορούν να εντοπίσουν τους εισβολείς στο πλαίσιο των δικτύων τους, προκειμένου να αποτραπεί η περαιτέρω ζημία. Βλέπε Ηνωμένες Πολιτείες κατά Mullins, 992 F.2d 1472, 1478 (Εφετείο της Ένατης Δικαστικής Περιφέρειας 1993) (πρέπει να παρακολουθούν την κατάχρηση του συστήματος του υπολογιστή λόγω της υποκλοπής των ηλεκτρονικών επικοινωνιών

σύμφωνα με την § 2511 (2) (α) (i)).

Κυρίως, η ρήτρα των δικαιωμάτων και της ιδιοκτησίας για την περίπτωση εξαίρεσης του παρόχου δεν επιτρέπει στους παρόχους να διεξάγουν απεριόριστη παρακολούθηση. Βλέπε Ηνωμένες Πολιτείες κατά Auler, 539 F.2d 642, 646 (Εφετείο της Έβδομης Δικαστικής Περιφέρειας 1976). Αντιθέτως, η εξαίρεση επιτρέπει στους παρόχους και στους παράγοντές τους να διεξάγουν εύλογη παρακολούθηση που θα εξισορροπεί τις ανάγκες των παρόχων να προστατεύσουν τα δικαιώματα και την ιδιοκτησία τους με το δικαίωμα των συνδρομητών τους για την ιδιωτικότητα στις επικοινωνίες τους. Βλέπε Ηνωμένες Πολιτείες κατά Harvey, 540 F.2d 1345, 1351 (Εφετείο της Όγδοης Δικαστικής Περιφέρειας 1976) («Τα ομοσπονδιακά δικαστήρια (...) έχουν ερμηνεύσει ότι ο νόμος πρέπει να επιβάλλει ένα πρότυπο λογικής σχετικά με τη παρακολούθηση που κάνει ο φορέας επικοινωνίας.»), Ηνωμένες Πολιτείες κατά Councilman, 418 F.3d 67, 82 (Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας 2005) («αδιαμφισβήτητο» ότι η εξαίρεση του παρόχου δεν επέτρεψε στον πάροχο να διαβάσει το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο του πελάτη όταν έγινε με την ελπίδα να κερδίσει ένα εμπορικό πλεονέκτημα).

Έτσι, οι πάροχοι παρακολουθώντας τη μη εξουσιοδοτημένη χρήση των συστημάτων τους [από τρίτους] έχουν την ευρεία εξουσία να παρακολουθούν και να αποκαλύπτουν αποδείξεις μη εξουσιοδοτημένης χρήσης βάσει της § 2511 (2) (α) (i), αλλά θα πρέπει να επιχειρήσουν να προσαρμόσουν την παρακολούθηση και την αποκάλυψη τους για να ελαχιστοποιηθεί η υποκλοπή και η αποκάλυψη των ιδιωτικών επικοινωνιών που δεν έχει σχέση με την έρευνα. Βλέπε, π.χ., Ηνωμένες Πολιτείες κατά Freeman, 524 F.2d 337, 341 (Εφετείο της Έβδομης Δικαστικής Περιφέρειας 1975) (συμπεραίνοντας ότι η τηλεφωνική εταιρεία διερευνά τη χρήση παράνομων συσκευών που έχουν σχεδιασθεί για να κλέβουν την υπεραστική υπηρεσία ενήργησε επιτρεπτά σύμφωνα με την § 2511 (2) (α) (i) όταν υπέκλεψε τα πρώτα δύο λεπτά της κάθε παράνομης συνομιλίας, αλλά δεν υπέκλεψε τις νόμιμα εξουσιοδοτημένες επικοινωνίες). Συγκεκριμένα, πρέπει να υπάρχει ένας «ουσιώδης σύνδεσμος» μεταξύ της παρακολούθησης και της απειλής των δικαιωμάτων ή της ιδιοκτησίας του παρόχου. Ηνωμένες Πολιτείες κατά McLaren, 957 F. Supp. 215, 219 (M.D. Fla 1997.), βλέπε Bubis κατά Ηνωμένες Πολιτείες, 384 F.2d 643, 648 (Εφετείο της Ένατης Δικαστικής Περιφέρειας 1967) (ερμηνεύοντας τον προκάτοχο νόμο του Τίτλου III, 47 Κ.Η.Π. § 605, και κάνοντας ανεπίτρεπτη χρήση εκτεταμένων

υποκλοπών του παρόχου για να αποδείξει ότι υπάρχει μη εξουσιοδοτημένος χρήστης διακρατικών μεταδόσεων πληροφοριών αμοιβαίου στοιχηματισμού).

Η «κανονική διάρκεια της απασχόλησής του» και «οι απαραίτητες για την εκτέλεση των υπηρεσιών του» ρήτρες της § 2511 (2) (α) (i) παρέχουν πρόσθετα πλαίσια στα οποία ισχύει η εξαίρεση του παρόχου. Τα δικαστήρια έχουν κρίνει ότι η πρώτη από αυτές τις εξαιρέσεις επιτρέπει σε μια επιχείρηση να λαμβάνει τα μηνύματα του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που αποστέλλονται σε έναν λογαριασμό που παρέχεται από την επιχείρηση σε έναν πρώην υπάλληλο ή σε ένα λογαριασμό που συνδέεται με μία νέα αποκτηθείσα επιχείρηση. Βλέπε FreedomCalls Found. κατά Bukstel, 2006 WL 845509, στο * 27 (E.D.N.Y. 2006) (επιχείρηση που έχει δικαίωμα κατά τη συνήθη λειτουργία της να υποκλέπτει μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που στάλθηκαν σε επιχείρηση που απέκτησε. Η «παρακολούθηση είναι απαραίτητη για να εξασφαλιστεί ότι τα μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου απαντώνται σε εύθετο χρόνο»), Ideal Aerosmith, Inc. κατά Acutronic USA, Inc., 2007 WL 4394447, στο * 5-6 (E.D. Pa. 2007) (επιχείρηση που έχει δικαίωμα κατά τη συνήθη λειτουργία της να υποκλέπτει μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που στάλθηκαν σε επιχείρηση που απέκτησε). Οι «απαραίτητες για την εκτέλεση των υπηρεσιών του» ρήτρες επιτρέπει στους παρόχους την υποκλοπή, τη χρήση, ή την αποκάλυψη των επικοινωνιών κατά τη συνήθη λειτουργία της επιχείρησης όταν η υποκλοπή είναι αναπόφευκτη. Βλέπε Ηνωμένες Πολιτείες κατά New York Tel. Co., 434 U.S. 159, 168 n.13 (1977) (σημειώνοντας ότι η § 2511 (2) (α) (i) «εξαίρει όλες τις συνήθεις επιχειρηματικές πρακτικές της τηλεφωνικής εταιρείας» από την απαγόρευση του Τίτλου III). Οι υποθέσεις αυτές προέκυψαν κατά γενικό κανόνα όταν οι αναλογικές τηλεφωνικές γραμμές ήταν σε λειτουργία. Για παράδειγμα, ένας χειριστής τηλεφωνικού κέντρου μπορεί στιγμιαία να ακούσει τις συνομιλίες όταν συνδέονται οι κλήσεις. Βλέπε, π.χ., Ηνωμένες Πολιτείες κατά Savage, 564 F.2d 728, 731-32 (Εφετείο της Πέμπτης Δικαστικής Περιφέρειας 1977). Ομοίως, το προσωπικό επισκευής μπορεί να ακούσει αποσπάσματα συνομιλιών κατά τη διάρκεια των επισκευών. Βλέπε Ηνωμένες Πολιτείες κατά Ross, 713 F.2d 389, 392 (Εφετείο της Ογδοής Δικαστικής Περιφέρειας 1983). Οι περιπτώσεις αυτές αφορούν τις καλωδιακές επικοινωνίες που υποδηλώνουν ότι η «απαραίτητη για την εκτέλεση των υπηρεσιών του» γλώσσα θα επιτρέψει επίσης σ' έναν διαχειριστή του συστήματος να υποκλέψει επικοινωνίες κατά τη διάρκεια της επισκευής ή συντήρησης ενός

ηλεκτρονικού δικτύου υπολογιστών.

Για μια πιο λεπτομερή συζήτηση αυτής της εξαίρεσης, ανατρέξτε στο Τμήμα Δικαιοσύνης των Η.Π.Α., Έλεγχος και Κατάσχεση Υπολογιστών και Απόκτηση Ηλεκτρονικών Αποδεικτικών Στοιχείων στη Διερεύνηση Ποινικών Υποθέσεων (Υπηρεσία Νομικής Εκπαίδευσης, 2009).

3. Καλή Πίστη

Η ενότητα 2520 (δ) παρέχει τρεις σχετικές "καλής πίστεως" υπερασπίσεις:

(δ) Υπεράσπιση.- Ένας ισχυρισμός Καλής Πίστης:

(1) ένα ένταλμα ή εντολή δικαστηρίου, μια μεγάλη κλήτευση δικαστικού συμβουλίου, μια νομοθετική αρχή ή θεσμική αρχή

(2) ένα αίτημα κάποιου ανακριτική ή υπαλλήλου επιβολής νόμου βάσει της §2518 (7) του παρόντος τίτλου ή

(3) μια απόφαση υπέρ της καλής πίστεως ότι η §2511 (3) ή 2511 (2) (i) του παρόντος τίτλου επέτρεψε την καταγγελλόμενη συμπεριφορά, είναι μια πλήρης υπεράσπιση έναντι οποιασδήποτε αστικής ή εγκληματικής ενέργειας που ασκήθηκε στο πλαίσιο αυτού του κεφαλαίου ή οποιουδήποτε άλλου νόμου.

Οι «καλόπιστες» υπερασπίσεις στην §2520 αποτρέπουν τη δίωξη ενός κατηγορουμένου ο οποίος στηρίχθηκε καλόπιστα στους εισηγμένους τύπους νόμιμης διεργασίας (π.χ., εντάλματα, δικαστικές αποφάσεις, μεγάλη κλήτευση δικαστικού συμβουλίου) ή σ' ένα αίτημα έκτακτης ανάγκης (σύμφωνα με το 18 Κ.Η.Π. §2518 (7)). Αυτές οι υπερασπίσεις είναι οι πιο συχνά εφαρμοστέες στους υπαλλήλους επιβολής του νόμου εκτελώντας νομικές διαδικασίες και στους παρόχους υπηρεσιών που υπακούν με νομικές διαδικασίες, ακόμη και αν η διαδικασία αργότερα καταλήγει να είναι ελλιπής με κάποιο τρόπο. Εφαρμόζονται ακόμη και όταν οι κατηγορούμενοι επικαλούνται πειστικά πλαστογραφημένες κλητεύσεις. Βλέπε McCready κατά EBay, Inc., 453 F.3d 882, 892 (Εφετείο της Έβδομης Δικαστικής Περιφέρειας 2006).

Η τελευταία υποενότητα της § 2520 (δ) ορίζει ότι «μια απόφαση υπέρ της καλής πίστεως» ότι η § 2511 (3) η οποία προέκυψε από καταγγελλόμενη συμπεριφορά είναι μια «πλήρης υπεράσπιση». 18 Κ.Η.Π. § 2520 (δ) (3). Η § 2511 (3)

επιτρέπει σε έναν πάροχο υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών να αποκαλύψει τα περιεχόμενα των επικοινωνιών υπό ορισμένες περιστάσεις. Έτσι, ορισμένα λάθη του νόμου που σχετίζονται με την καλή πίστη είναι μια υπεράσπιση για τους παρόχους της υπηρεσίας ηλεκτρονικών επικοινωνιών με βάση § 2520 (δ) (3). Βλέπε Ηνωμένες Πολιτείες κατά Councilman, 418 F.3d 67, 83-84 (Εφετείο της Πρώτης Δικαστικής Περιφέρειας 2005) («το Κογκρέσο αναλογίστηκε ότι οι πάροχοι υπηρεσιών θα μπορούσαν, καλόπιστα, να παρερμηνεύσουν τα όρια της εξουσίας τους σε ένα συγκεκριμένο σύνολο γεγονότων, και παρείχε ένα νόμιμο μηχανισμό για την επίλυση αυτού του προβλήματος»).

4. Η "προσιτή στο κοινό" Εξαίρεση, 18 Κ.Η.Π. § 2511 (2) (ζ)

Η § 2511 (2) (ζ) (i) επιτρέπει σε «κάθε πρόσωπο» να υποκλέψει μια ηλεκτρονική επικοινωνία που γίνεται μέσω ενός συστήματος ηλεκτρονικής επικοινωνίας «που είναι διαμορφωμένο έτσι ώστε η επικοινωνία είναι άμεσα προσβάσιμη στο ευρύ κοινό.» Το Κογκρέσο χρησιμοποίησε αυτή τη φράση για να επιτρέψει την παρακολούθηση μιας ηλεκτρονικής επικοινωνίας που έχει αναρτηθεί σε ένα δημόσιο πίνακα ανακοινώσεων, ένα δημόσιο χώρο συνομιλίας ή μια ομάδα συζήτησης δικτύου χρηστών. Βλέπε S. Rep. No 99-541, στο 36 (1986), ανατυπώθηκε το 1986 Κ.Η.Π.Κ.Α.Ν. 3555, 3590 (συζητώντας για πίνακες ανακοινώσεων). «Δεν υπάρχει καμία υποψία παραβίασης της ιδιωτικής ζωής καθώς πρόκειται για ηλεκτρονικές επικοινωνίες που διατίθενται μέσω εγκαταστάσεων άμεσα διαθέσιμων στο κοινό, καθώς και η υποκλοπή τέτοιων επικοινωνιών είναι επίσης ειδικά επιτρεπόμενη βάσει του Νόμου περί Υποκλοπών» Κοπορ κατά Hawaiian Airlines, Inc., 236 F.3d 1035, 1045 (Εφετείο της Ένατης Δικαστικής Περιφέρειας 2001). Η εξαίρεση αυτή ενδέχεται να ισχύει ακόμη και αν οι χρήστες είναι υποχρεωμένοι να εγγραφούν και να συμφωνήσουν με τους όρους χρήσης προκειμένου να αποκτήσουν πρόσβαση στην επικοινωνία. Βλέπε Snow κατά DirecTV, Inc., 450 F.3d 1314, 1321-1322 (Εφετείο της Εντέκατης Δικαστικής Περιφέρειας 2006) (ηλεκτρονικός πίνακας ανακοινώσεων που απαιτεί οι επισκέπτες να εγγραφούν, να αποκτήσουν έναν κωδικό πρόσβασης, και να πιστοποιήσουν ότι δεν σχετίζονται με τη DirecTV που ήταν προσιτή στο κοινό). Αξίζει να σημειωθεί ότι, η § 2511 (2) (i) εφαρμόζεται μόνο σε ηλεκτρονικές επικοινωνίες.

Όταν μια ηλεκτρονική επικοινωνία έχει σταλεί από το ραδιόφωνο, όπως και μέσω με δορυφορικών επικοινωνιών ή μέσω ενός ασύρματου δικτύου, τότε ισχύουν ειδικοί κανόνες. Παρόλο που οποιαδήποτε κοντινή κεραία μπορεί να λάβει ραδιοφωνικές μεταδόσεις, δεν είναι «ευχερώς προσβάσιμες στο ευρύ κοινό» όλες οι ηλεκτρονικές επικοινωνίες που αποστέλλονται από το ραδιόφωνο βάσει της § 2511 (2) (ζ) (i). Η § 2510 (16) ορίζει την «ευχερώς προσβάσιμη στο ευρύ κοινό» σε σχέση με τις ραδιοεπικοινωνίες. Οι κρυπτογραφημένες ηλεκτρονικές επικοινωνίες που αποστέλλονται μέσω ραδιοφώνου δεν είναι «ευχερώς προσβάσιμες στο ευρύ κοινό» 18 Κ.Η.Π. § 2510 (16) (Α) Ηνωμένες Πολιτείες κατά *Shriver*, 989 F.2d 898 (Εφετείο της Έβδομης Δικαστικής Περιφέρειας 1992). Η ενότητα 2510 (16) απαριθμεί αρκετές άλλες προστατευόμενες τεχνικές μετάδοσης και συχνότητες κάθε συγκεκριμένης τεχνολογίας.

Η § 2511 (2) (ζ) (ii) αντιμετωπίζει τόσο καλωδιακές όσο και ηλεκτρονικές επικοινωνίες που αποστέλλονται από το ραδιόφωνο. Εξαιρεί ορισμένες από τις επικοινωνίες από τον Νόμο περί Υποκλοπών. Οι ραδιοφωνικές μεταδόσεις που αποστέλλονται από «κάθε σταθμό για τη χρήση του ευρύ κοινού», όπως οι FM και AM ραδιοφωνικοί σταθμοί, δεν προστατεύονται. 18 Κ.Η.Π. § 2511 (2) (ζ) (ii) (I). Οι ραδιοφωνικές μεταδόσεις που μεταδίδονται «από οποιονδήποτε κυβερνητικό, εκτελεστικό, αστικής υπεράσπισης, ιδιωτικής κινητής ραδιοεπικοινωνίας σύστημα δημόσιας ασφάλειας επικοινωνιών, συμπεριλαμβανομένης της αστυνομίας και της πυροσβεστικής, ευχερώς προσβάσιμες στο ευρύ κοινό», όπως οι ραδιοφωνικές μεταδόσεις της αστυνομικής συχνότητας, είναι επίσης απροστάτευτες. Ταυτότητα στην § 2511 (2) (ζ) (ii) (II) Ηνωμένες Πολιτείες κατά *Gass*, 936 F. Supp. 810, 816 (N.D. Okla. 1996) («Αν μια κυβερνητική ραδιοεπικοινωνία είναι "ευχερώς προσβάσιμη στο ευρύ κοινό," τότε πού είναι το κακό στην υποκλοπή αυτής και στην αποκάλυψη των περιεχομένων της επικοινωνίας;»). Ωστόσο, όταν η επιβολή του νόμου χρησιμοποιεί ένα σύστημα ηλεκτρονικής επικοινωνίας που δεν είναι σύστημα δημόσιας ασφαλείας, όπως ένα σύστημα ιδιωτικής τηλεειδοποίησης, η εξαίρεση αυτή δεν ισχύει. Βλέπε Ηνωμένες Πολιτείες κατά *Sills*, 2000 WL 511.025, στο * 3 (S.D.N.Y. 2000).

Ε. Κανονιστικές Κυρώσεις

Μια παραβίαση του Νόμου περί Υποκλοπών είναι ένα κακούργημα Κατηγορίας Δ. Οι μέγιστες επιτρεπόμενες κυρώσεις για μία παραβίαση της § 2511 (1) του Νόμου Υποκλοπής είναι φυλάκιση που δεν υπερβαίνει τα πέντε έτη και ένα πρόστιμο βάσει του Τίτλου 18. 18 Κ.Η.Π. § 2511 (4) (α) (ρύθμιση κυρώσεων), 3559 (α) (4) (κατατάσσοντας ποινή). Τα πρόστιμα είναι συνήθως όχι περισσότερο από \$250.000 για τα φυσικά πρόσωπα ή \$500.000 για μια οργάνωση, εκτός αν υπάρχει σημαντική ζημία. 18 Κ.Η.Π. § 3571 (καθορίζοντας πρόστιμα για κακουργήματα). Γενικά ισχύει επίσης η εφαρμογή ειδικών εκτιμήσεων και οι όροι της εκτέλεσης της ποινής υπό επιτήρηση. 18 Κ.Η.Π. § 3013 (α) (2) (ρυθμίζοντας ειδικές εκτιμήσεις για κακουργήματα στα \$100 για τα φυσικά πρόσωπα, \$400 για άλλα πρόσωπα εκτός από τα φυσικά), 18 Κ.Η.Π. § 3583 (β) (2) (επιτρέποντας την επιβολή ενός όρου της εκτέλεσης της ποινής υπό επιτήρηση σε λιγότερο από τρία χρόνια για ένα κακούργημα Κατηγορίας Δ). Για συζήτηση των Κατευθυντήριων Γραμμών που εφαρμόζονται στις παραβιάσεις του Νόμου περί Υποκλοπών, παρακαλώ ανατρέξτε στο Κεφάλαιο 5.

Κεφάλαιο 3°. Μεταφραστικός Σχολιασμός

3.1. Μεταφραστικές τεχνικές

3.1.1. Δάνειο

Το κείμενο-πηγή περιείχε λέξεις όπως η λέξη «standard» όπου σε κάποιο άλλο κείμενο θα μπορούσε να αποδοθεί και με τη χρήση της τεχνικής του δανείου, δηλαδή ως «στάνταρτ». Στα πλαίσια του κειμένου αυτού, και με γνώμονα τη φύση του, η συγκεκριμένη λέξη αποδόθηκε με την ελληνική ισοδύναμη της «πρότυπο». Η μοναδική λέξη που αποδόθηκε ως δάνειο σε όλο το κείμενο είναι η εξής μια:

- **Σετ (το) άκλ. ουσ.** : < αγγλ. set

3.1.2. Έκτυπο

- **Τηλέφωνο (το) ουσ.** : < αγγλ. telephone < γαλλ. téléphone < ελλ. τηλε- + φωνή
- **Τηλεγράφημα (το) ουσ.** : < αγγλ. telegraph < γαλλ. télégramme < ελλ. τηλε- + -γραφία <γράφω

3.1.3. Μετάταξη

➤ Ρήμα σε Ουσιαστικό

- “... from making an illegal interception or disclosing or **using illegally** intercepted material.”

«...από το να κάνει μια παράνομη υποκλοπή ή αποκάλυψη ή **παράνομη χρήση** υποκλαπέντος υλικού.»

(περίπτωση παρεμφάτου σε ουσιαστικό)

- “...because it regulates the use of wiretaps **to investigate** crime.”

«...γιατί ρυθμίζει τη χρήση των υποκλοπών για τη διερεύνηση εγκλημάτων.»

(περίπτωση απαρεμφάτου σε ουσιαστικό)

- “The court rejected the argument, holding that “an ‘interception’ requires, at the least, involvement in the initial use of the device contemporaneous with the communication **to transmit or preserve** the communication”

«Το δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημα, υποστηρίζοντας ότι "μια «υποκλοπή» απαιτεί, τουλάχιστον, τη συμμετοχή στην αρχική χρήση της συσκευής ταυτόχρονα με την επικοινωνία για τη **μετάδοση ή τη διατήρηση** της επικοινωνίας»

(περίπτωση γερονδίου σε ουσιαστικό, απαρεμφάτου σε ουσιαστικό και επιρρήματος σε επίθετο σε μια πρόταση)

- “The core prohibition of the Wiretap Act is found at section 2511(1)(a), which prohibits “any person” from intentionally intercepting, or attempting to intercept, any wire, oral, or electronic communication”

« Ο πυρήνας της απαγόρευσης της Πράξης Υποκλοπής βρίσκεται στην παράγραφο 2511 (1) (α), που απαγορεύει σε "κάθε πρόσωπο" τη **σκόπιμη υποκλοπή** ή την **απόπειρα υποκλοπής**, κάθε καλωδιακής, προφορικής, ή ηλεκτρονικής επικοινωνίας. »

3.1.4. Μετατροπή

➤ Ενεργητική Φωνή σε Παθητική

- “This manual **focuses** only on the prosecution of criminal offenses”

«Το εν λόγω εγχειρίδιο **επικεντρώνεται** μόνο στη δίωξη ποινικών αδικημάτων»

- “Section 2511(1) (b) **applies** only to certain interceptions...”

«Η παράγραφος 2511(1) (β) **εφαρμόζεται** μόνο σε ορισμένες υποκλοπές...»

- “Accordingly, section 2511(1) (b) generally **will not apply** to network intrusions...”

«Συνεπώς, η παράγραφος 2511(1) (b) γενικά **δεν θα εφαρμόζεται** σε περιπτώσεις εισβολών σε δίκτυα...»

- “This chapter **discusses** the most relevant of those exceptions”

«Αυτό το κεφάλαιο **ασχολείται** με τις πιο συναφείς από αυτές τις εξαιρέσεις»

- ‘Virtually all **concede** that the use...’

«Σχεδόν όλοι **παραδέχονται** ότι η χρήση...»

- ‘The computer systems that **process** e-mail, text messages, instant messages, and forms of written electronic communication...’

«Τα συστήματα υπολογιστών που **επεξεργάζονται** το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, μηνύματα κειμένου, άμεσα μηνύματα και άλλες μορφές γραπτής ηλεκτρονικής επικοινωνίας...»

➤ Τροποποίηση κειμένου με στόχο την καλύτερη μεταφορά του νοήματος

(περίπτωση και μορφολογικής επεξεργασίας)

- “Because the Act protects not only wire and electronic communications, but also “oral” communications — **a communication “uttered by a person” with a reasonable expectation of privacy...**”

«Επειδή ο νόμος δεν προστατεύει μόνο τις καλωδιακές και ηλεκτρονικές επικοινωνίες, αλλά και τις «προφορικές» επικοινωνίες (**μία επικοινωνία που έχει διατυπωθεί λεκτικά από ένα πρόσωπο το οποίο εύλογα τη θεωρούσε ιδιωτική**)...»

➤ Μετατροπή πληθυντικού σε ενικό αριθμό

- “...computer network **communications...**”

«...την **επικοινωνία** μέσω δικτύου υπολογιστών...»

➤ Προσθήκη Λέξεων

- “**The Turk court** considered the argument that police officers who found a cassette tape ...”

«**Το δικαστήριο της υπόθεσης Turk** εξέτασε το επιχείρημα ότι οι αστυνομικοί οι οποίοι βρήκαν μια κασέτα καταγραφής...»

- “Just as the **cassette tape in Turk** held a recording of a telephone conversation, computers can hold recordings of electronic communication”

«Ακριβώς όπως **η κασέτα καταγραφής στην υπόθεση Turk** κατέγραψε μια τηλεφωνική συνομιλία, **έτσι και** οι υπολογιστές μπορούν να καταγράψουν ηλεκτρονικές επικοινωνίες»

- “...generally will not apply **to network intrusions**...”

«...γενικά δεν θα εφαρμόζεται σε περιπτώσεις εισβολών σε δίκτυα...»

3.1.5. Ισοδυναμία

Το κείμενο παρείχε τη δυνατότητα χρήσης της τεχνικής της ισοδυναμίας μια φορά. Το κείμενο-πηγή πραγματεύεται το «Wiretap Act» το οποίο στα ελληνικά λανθασμένα μπορεί να αποδοθεί ως Πράξη Υποκλοπής. Στο ελληνικό δίκαιο χρησιμοποιούμε τη λέξη «νόμος» για τους επιμέρους νόμους του ελληνικού δικαίου. Επομένως, η ισοδύναμη απόδοση του «Wiretap Act» είναι «ο Νόμος περί Υποκλοπών».

3.1.6. Προσαρμογή

- “Office of Legal Education of the United States”

«Υπηρεσία Νομικής Εκπαίδευσης των Ηνωμένων Πολιτειών»

3.2. Γλωσσικά επίπεδα

3.2.1. Μορφολογικό

- Μετατροπή αγγλικής άνω τελείας (semicolon)

- “In such a case, “the existence of the lawful purpose would not sanitize a tape that was also made for an illegitimate purpose; the taping would violate section 2511”

«Σε μια τέτοια υπόθεση, «η ύπαρξη του νόμιμου σκοπού δεν θα εξιλέωνε μια κασέτα που ήταν φτιαγμένη για έναν παράνομο σκοπό· η

μαγνητοσκόπηση θα παραβίαζε την § 2511»

➤ Μετατροπή παύλας

- “Except as otherwise specifically provided in this chapter any person who— “

«Εκτός και αν οριστεί διαφορετικά στο κεφάλαιο αυτό, κάθε πρόσωπο το οποίο : »

- “Because the Act protects not only wire and electronic communications, but also “oral” communications — a communication “uttered by a person” with a reasonable expectation of privacy...”

«Επειδή ο νόμος δεν προστατεύει μόνο τις καλωδιακές και ηλεκτρονικές επικοινωνίες, αλλά και τις «προφορικές» επικοινωνίες (μία επικοινωνία που έχει διατυπωθεί λεκτικά από ένα πρόσωπο το οποίο εύλογα τη θεωρούσε ιδιωτική)...»

3.2.2. Υφολογικό

➤ Λιτό και σαφές νομικό ύφος

- «The Wiretap Act prohibits the interception of “any wire, oral, or electronic communication.” 18 U.S.C. § 2511(1)(a). Those are three different classifications of communication, each with a statutory definition. “Wire” communications roughly correspond to traditional telephone conversations: those that contain the human voice, transmitted through wires or a similar communication system. See 18 U.S.C. § 2510(1).»

«Ο Νόμος περί Υποκλοπών απαγορεύει την υποκλοπή «κάθε

καλωδιακής, προφορικής, ή ηλεκτρονικής επικοινωνίας.» 18 Κ.Η.Π. §.2511 (1) (α). Αυτές είναι τρεις διαφορετικές ταξινομήσεις της επικοινωνίας, η καθεμία με έναν νομικό ορισμό. Οι «καλωδιακές» επικοινωνίες κατά προσέγγιση αντιστοιχούν στις παραδοσιακές τηλεφωνικές συζητήσεις: εκείνες που περιέχουν την ανθρώπινη φωνή, που μεταδίδονται μέσω καλωδίων ή ενός παρόμοιου συστήματος επικοινωνίας. Βλέπε 18 Κ.Η.Π. §.2510 (1), (18).»

- “...(c) intentionally discloses, or endeavors to disclose, to any other person the contents of any wire, oral, or electronic communication, knowing or having reason to know that the information was obtained through the interception of a wire, oral, or electronic communication in violation of this subsection shall be punished as provided in subsection (4)”

«...(γ) αποκαλύπτει εσκεμμένα, ή επιχειρεί να αποκαλύψει, σε οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο τα περιεχόμενα οποιασδήποτε καλωδιακής, προφορικής ή ηλεκτρονικής επικοινωνίας, γνωρίζοντας ή έχοντας λόγο να γνωρίζει ότι λήφθηκε η πληροφορία μέσω της υποκλοπής μιας καλωδιακής, προφορικής ή ηλεκτρονικής επικοινωνίας κατά παράβαση του παρόντος εδαφίου τιμωρείται όπως προβλέπεται στο εδάφιο (4).»

➤ Προσωπικό/απλό ύφος

- As Chief Judge Posner explained:

“Investigation is within the ordinary course of law enforcement, so if “ordinary” were read literally warrants would rarely if ever be required for electronic eavesdropping, which was surely not Congress’s intent”

Όπως ο Επικεφαλής Δικαστής Posner εξήγησε:

«Η διερεύνηση μιας υπόθεσης βρίσκεται εντός της συνήθους διαδικασίας επιβολής του νόμου, οπότε αν «το σύνθημα» διαβάστηκε κατά γράμμα τα εντάλματα θα είναι σπάνια σχετικά με τις ηλεκτρονικές υποκλοπές, πράγμα που δεν ήταν σίγουρα πρόθεση του Κογκρέσου.»

- “If a governmental radio communication is ‘readily accessible to the general public,’ then where is the harm in intercepting it and divulging the contents of the communication?”

(«Αν μια κυβερνητική ραδιοεπικοινωνία είναι ‘ευχερώς προσβάσιμη στο ευρύ κοινό’, τότε πού είναι το κακό στην υποκλοπή αυτής και στην αποκάλυψη των περιεχομένων της επικοινωνίας;»)

3.2.3. Πραγματολογικό

Το κείμενο ομολογουμένως περιείχε πληθώρα πραγματολογικών ασυμβατοτήτων μεταξύ πολιτισμού-πηγής και πολιτισμού-στόχο. Μερικές από αυτές της ασυμβατότητες είναι:

Πίνακας 3.2.1.. Πραγματολογικές ασυμβατότητες κειμένου-πηγής και κειμένου-στόχου

Πραγματολογική Ασυμβατότητα	Απόδοση Πραγματολογικής Ασυμβατότητας
Office of Legal Education of the United States	Υπηρεσία Νομικής Εκπαίδευσης των Ηνωμένων Πολιτειών
Watergate burglars	Οι διαρρήκτες του Watergate
United States v. Liddy	Ηνωμένες Πολιτείες κατά Liddy
Congress	Κογκρέσο

Συμπεράσματα

Το πρώτο συμπέρασμα που πρέπει να τονιστεί δεν είναι άλλο από την επίπονη και περίπλοκη διαδικασία της μετάφρασης. Όπως επισημάνθηκε και κατά την ανάλυση της μετάφρασης σε θεωρητικό επίπεδο, ένα από τα πρώτα βήματα που πρέπει να κάνει ο μεταφραστής πριν αρχίσει τη μετάφραση του κειμένου-πηγή είναι να το κατανοήσει πλήρως. Έτσι λοιπόν και εγώ, έπρεπε πρώτα να κατανοήσω το κείμενο και να αναγνωρίσω το ύφος του, καθώς και το κοινό που απευθύνεται. Δεδομένου ότι ο μεταφραστής δεν είναι ούτε γιατρός, ούτε δικηγόρος, ούτε οικονομολόγος κλπ. η πλήρης κατανόηση ενός εξειδικευμένου κειμένου αποτελεί μονόδρομο προτού ξεκινήσει τη μετάφραση.

Το κείμενο του πονήματος αυτού είχε καθαρά νομικό ύφος και χαρακτήρα, με μόνο δύο σημεία του να παρουσιάζουν έναν πιο απλό και καθημερινό λόγο. Αυτό σημαίνει ότι για το μεγαλύτερο μέρος του κειμένου η απόδοση ορολογιών και εύρεση ισοδύναμων όρων αποτελούσε την καρδιά της μετάφρασης. Επομένως, γι' ακόμα μια φορά αναδεικνύεται το δύσκολο έργο του μεταφραστή, ο οποίος δεν περιορίζεται στην αυτούσια μεταφορά των λέξεων.

Αναφορικά με τη μεγαλύτερη δυσκολία του κειμένου-πηγή, μπορώ με ασφάλεια να πω πως αυτή αφορούσε τις πραγματολογικές ασυμβατότητες μεταξύ πολιτισμού-πηγής και πολιτισμού-στόχου. Αυτές οι ασυμβατότητες ήταν ο πιθανότερος λόγος δημιουργίας γνωστικών απωλειών κατά τη μεταφορά του μηνύματος στη γλώσσα-στόχο. Για παράδειγμα, ακόμα και ο τίτλος της παρούσας πτυχιακής περιέχει μια πραγματολογική ασυμβατότητα, η οποία δεν είναι άλλη από την Υπηρεσία Νομικής Εκπαίδευσης των Ηνωμένων Πολιτειών (Office of Legal Education of the United States). Η κυριότερη απόφαση που έπρεπε να παρθεί σε αυτήν την περίπτωση είναι το εάν θα έπρεπε να βρεθεί μια ισοδύναμη υπηρεσία στον πολιτισμό-στόχο ή εάν θα έπρεπε να αποδοθεί όσο πιο ορθά γίνεται το «Office of Legal Education of the United States». Η τελική επιλογή που προκρίθηκε ήταν αυτή της ορθής απόδοσης, καθώς δεν υπήρχε η κατάλληλη ισοδύναμη επιλογή.

Το παραπάνω παράδειγμα έρχεται να τονίσει ότι ο μεταφραστής καλείται να κάνει τις κατάλληλες μεταφραστικές επιλογές έτσι ώστε να μην προκληθούν γνωστικές απώλειες. Ακόμα και αν αυτό φαντάζει δύσκολο, αποτελεί υποχρέωση του μεταφραστή. Έτσι λοιπόν, κατά τη μετάφραση του κειμένου αυτού, έπρεπε να γίνουν

οι κατάλληλες μεταφραστικές επιλογές που θα ήταν σε θέση να αντιμετωπίσουν τις πραγματολογικές ασυμβατότητες.

Τέλος, είναι σαφές, όπως προκύπτει και από την παρούσα πτυχιακή, πως θεωρία και πράξη πάνε μαζί όταν αναφερόμαστε στη μετάφραση. Υπάρχουν αρκετές επιστήμες, κυρίως κοινωνικές, όπου αμέτρητες φορές έχει γίνει λόγος για ασυμβατότητα θεωρίας και πράξης. Στη μετάφραση κάτι τέτοιο δεν ισχύει. Η θεωρία αποτελεί εργαλείο της πράξης, και η πράξη αποτελεί ανατροφοδότηση της θεωρίας. Μιλάμε δηλαδή, για μια μη γραμμική διαδικασία.

Βιβλιογραφία & Πηγές

➤ Βιβλιογραφία

- Bestué, C. (2016, March 16). Translating law in the digital age. Translation problems or matters of legal interpretation? *Perspectives*, 24(4), σσ. 576-590. doi:10.1080/0907676X.2015.1070884
- Cabré, T. M. (1999). *Terminology: Theory, Methods and Applications*. Amsterdam: John Benjamins B.V.
- Cabré, T. M. (2010). Terminology and translation. Στο Y. Gambier, & L. van Doorslaer, *Handbook of Translation Studies* (σσ. 356-365). Amsterdam: John Benjamins B.V.
- Catford, J. C. (1965). *A Linguistic Theory of Translation: An Essay in Applied Linguistics*. Oxford: Oxford University Press.
- Diamantis, G. V. (2009). *Language Policy and Translation in the European Union and World Organisations*. Athens: Interbooks.
- Jakobson, R. (1959). On Linguistic Aspects of Translation. Στο R. A. Brower, *On Translation* (σσ. 232-239). Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Kageura, K. (2002). *The Dynamics of Terminology*. Amsterdam: John Benjamins B.V.
- Matulewska, A. (2017, April 26). Socially Induced Changes in Legal Terminology. *De Gruyter*, 49(62), σσ. 153-174. doi:10.1515/slgr-2017-0010
- Nida, E., & Taber, C. (1969). *The Theory and the Practice of Translation*. Leiden: E.J. Brill.
- Ramos, F. (2015, March 1). Quality Assurance in Legal Translation: Evaluating Process, Competence and Product in the Pursuit of Adequacy. *International Journal for the Semiotics of Law*, 28(1), σσ. 11-30. doi:10.1007/s11196-014-9390-9
- Risku, H., Dickinson, A., & Pircher, R. (2010). Knowledge in Translation Studies and translation practice: Intellectual capital in modern society. Στο D. Gile, G. Hansen, & N. K. Pokorn, *Why Translation Studies Matters* (σσ. 83-94). Amsterdam: John Benjamins B.V.
- Thelen, M. (2015). The Interaction between Terminology and Translation Or Where Terminology and Translation Meet. *trans-kom*, 8(2), σσ. 347-381.

Vinay, J.-P., & Darbelnet, J. (1958/1995). *Comparative Stylistics of French and English: A methodology for translation*. (J. C. Sager, & M.-J. Hamel, Μεταφρ.) Amsterdam: John Benjamins B.V.

Williams, J. (2013). *Theories of Translation*. UK: Palgrave Macmillan.

Αποστόλου, Ε. (1993). *Translating*. Αθήνα: Σταμούλης.

Βλαχόπουλος, Σ. (2010). *Μετάφραση και δημιουργικότητα*. Αθήνα: Κλειδάριθμος.

Βλαχόπουλος, Σ. (2014). *Πολυγλωσσία στο Δίκαιο*. Αθήνα: Νομική Βιβλιοθήκη.

Γιουτίκας, Δ. (2016). *Μετάφραση Νομικών Κειμένων από τη Γαλλική Γλώσσα στην Ελληνική Γλώσσα: Η Περίπτωση των Δικαστικών Αποφάσεων σε Υποθέσεις Διαζυγίων*. (Διδακτορική Διατριβή). Τμήμα Γαλλικής Γλώσσας και Φιλολογίας. Θεσσαλονίκη: Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης.

Δογορίτη, Ε., & Βυζάς, Θ. (2015). *Ειδικές Γλώσσες και Μετάφραση για Επαγγελματικούς Σκοπούς*. Αθήνα: Διόνικος.

Δραγατσούλη, Φ. (2014). Η Γλωσσική Συνδρομή ως Συνιστώσα της Δίκαιης Δίκης. Στο Ε. Δογορίτη, & Θ. Βυζάς, *Η Δικαστηριακή Διερμηνεία σε Ελληνικό και Διεθνές Επίπεδο: Εξελίξεις και Προοπτικές* (σσ. 53-67). Άρτα: ΤΕΙ Ηπείρου.

Μπατσαλιά, Φ., & Σελλά-Μάζη, Ε. (2010). *Γλωσσολογική Προσέγγιση στη Θεωρία και τη Διδακτική της Μετάφρασης* (2η εκδ.). Αθήνα: Εκδόσεις Παπαζήση.

➤ Έντυπα Λεξικά

Stavropoulos, D. (2005). *Greek-English Learner's Dictionary. 16th ed.* Oxford, UK: Oxford University Press.

Stavropoulos, D., & Hornby, A. (2005). *Oxford English-Greek Learner's Dictionary. 10th ed.* Oxford, UK: Oxford University Press.

Εκδόσεις Τεγόπουλος - Φυτράκης. (1999). *Μείζον Ελληνικό Λεξικό. 2η έκδ.* (Μ. Μανδαλά, Συντάκτης) Αθήνα: Εκδόσεις Τεγόπουλος - Φυτράκης.

Μπαμπινιώτης, Γ. (2011). *Ετυμολογικό Λεξικό της Νέας Ελληνικής Γλώσσας. Β' έκδ.* Αθήνα: Κέντρο Λεξικολογίας.

➤ Ηλεκτρονικά Λεξικά, Μεταφραστικές Μνήμες και Μηχανές Μετάφρασης

Cambridge Dictionary.(n.d.). Cambridge, UK. Ανάκτηση από ψ <http://dictionary.cambridge.org/>

Glosbe.com. (n.d.). Ανάκτηση από <https://glosbe.com/>

IATE. (n.d.). Ανάκτηση από <http://iate.europa.eu/SearchByQueryLoad.do?method=load>

Law.com.(n.d.).USA.Ανάκτηση από <http://dictionary.law.com/Default.aspx?typed=tortious%20act&type=1>

Linguee. (n.d.). Germany. Ανάκτηση από www.linguee.com/

Oxford Dictionaries. (n.d.). Oxford, UK. Ανάκτηση από <https://www.oxforddictionaries.com>

Systran. (n.d.). Ανάκτηση από <http://www.systransoft.com/lp/free-online-translation/>

Παράρτημα I

Chapter 2

Wiretap Act

Prosecutors usually encounter the Wiretap Act during criminal investigations, because it regulates the use of wiretaps to investigate crime. However, the Wiretap Act, also known as “Title III,” is both procedural and substantive. It prohibits not just law enforcement, but “any person,” from making an illegal interception or disclosing or using illegally intercepted material. 18 U.S.C. § 2511(1). The Wiretap Act was used, for example, to prosecute the Watergate burglars. See *United States v. Liddy*, 509 F.2d 428 (D.C. Cir. 1974). It became a useful computer crime statute in 1986, when Congress amended it to explicitly cover “electronic communications”—a broad term that includes computer network communications. See *Brown v. Waddell*, 50 F.3d 285, 289 (4th Cir. 1995) (“The principal purpose of the 1986 amendments to Title III was to extend to ‘electronic communications’ the same protections against unauthorized interceptions that Title III had been providing for ‘oral’ and ‘wire’ communications via common carrier transmissions.”).

Prosecutors should consider whether the Wiretap Act applies whenever a case involves spyware users and manufacturers, intruders using packet sniffers, persons improperly cloning email accounts, or any other surreptitious collection of communications from a victim’s computer.

The Wiretap Act is a complex subject and this chapter is not comprehensive.⁶

⁶ This manual focuses only on the prosecution of criminal offenses. For more on law enforcement’s access to information concerning communications, see U.S. Department of Justice, *Searching and Seizing Computers and Obtaining Electronic Evidence in Criminal Investigations* (Office of Legal Education 2009). In addition, in keeping with this manual’s focus on computer crime, this chapter highlights Title III’s applicability in that context and does not address every type of case covered by the Act. Section 2511(1)(b) applies only to certain interceptions of oral communications, i.e., communications that are “uttered by a person” and are not electronic communications. See 18 U.S.C. § 2510(2) (definition of “oral communication”). Accordingly, section 2511(1)(b) generally will not apply to network intrusions, which almost always involve electronic communications, and that section is not discussed here.

This chapter focuses on three of its prohibitions, each addressed below: the interception of communications, 18 U.S.C. § 2511(1)(a) & (b); the disclosure of intercepted communications, 18 U.S.C. § 2511(1)(c) & (e); and the use of intercepted communications, 18 U.S.C. § 2511(1)(d). These prohibitions are all subject to a number of exceptions, most of them detailed in section 2511(2). This chapter discusses the most relevant of those exceptions.

For draft jury instructions and charging language, please see Appendix B.

A. Intercepting a Communication:

18 U.S.C. § 2511(1)(a)

The core prohibition of the Wiretap Act is found at section 2511(1)(a), which prohibits “any person” from intentionally intercepting, or attempting to intercept, any wire, oral, or electronic communication.

Title 18, United

2511(1)(a)

States Code, Section

provides:

2511(I)(a) Summary
1. Intentional
2.interception (or endeavor or procuring another to intercept)
3.of the contents
4.of a wire, oral or electronic communication
5.by use of a device.

Except as otherwise specifically provided in this chapter any person who—

intentionally intercepts, endeavors to intercept, or procures any other person to intercept or endeavor to intercept, any wire, oral, or electronic communication shall be punished as provided in subsection (4).

The First Circuit recently provided a comprehensive statement of the elements

of a section 2511(1)(a) offense in a civil case. In *re Pharmatrak, Inc. Privacy Litigation*, 329 F.3d 9, 18 (1st Cir. 2003). Those elements are listed in the box above and are discussed below. Section 2511(1)(a)'s text describes only three elements: (1) intentionally, (2) intercepts, and (3) communication. However, embedded in the definitions are additional requirements that indictments and jury instructions also frequently include: specifically, the requirements that an interception be done with a "device," and that it be done contemporaneously with transmission.

1. Intentional

In a civil Wiretap Act case, the Fourth Circuit approved of the following familiar jury instruction defining "intentional."

An act is done intentionally if it is done knowingly or purposefully. That is, an act is intentional if it is the conscious objective of the person to do the act or cause the result. An act is not intentional if it is the product of inadvertence or mistake. However, the defendant's motive is not relevant and the defendant needs not to have intended the precise results of its conduct or have known its conduct violated the law.

Abraham v. County of Greenville, 237 F.3d 386, 391 (4th Cir. 2001); *see also United States v. Townsend*, 987 F.2d 927, 930 (2d Cir. 1993) (*setting forth similar model jury charge for mental state in a Wiretap Act prosecution*).

Defendants sometimes argue that they lacked the required mental state because they believed that their interception was lawful. However, one can be guilty of intentionally intercepting a communication even if one incorrectly believed the interception was lawful. In 1986, as part of the Electronic Communications Privacy Act, Congress changed the mental state in section 2511 from "willfully" to "intentionally." See S. Rep. No. 99-541, at 23 (1986), reprinted in 1986 U.S.C.C.A.N. 3555, 3577; *United States v. Townsend*, 987 F.2d 927, 930 (2d Cir. 1993). Before the change, some courts had held that the old "willfully" standard meant that the jury could consider "evidence that the accused acted or failed to act because of ignorance of the law" as ignorance of the law was relevant to "whether or not the accused acted or failed to act with specific intent." *United States v. Schilleci*, 545 F.2d 519, 523-24 (5th Cir. 1977). The Senate Report made clear that "[t]he intentional state of mind is applicable only to conduct and results." S. Rep. No. 99-541, at 23.

Thus, a mistake of law is not a defense to a Wiretap Act charge; a defendant

must have intended to intercept a covered communication, but he or she need not have specifically intended to violate a legal duty not to intercept. See *Peavy v. WFAA-TV, Inc.*, 221 F.3d 158, 178-79 (5th Cir. 2000); *Reynolds v. Spears*, 93 F.3d 428, 435-36 (8th Cir. 1996) (holding that reliance on incorrect advice from law enforcement officer is not a defense); *Williams v. Poulos*, 11 F.3d 271, 285 (1st Cir. 1993) (rejecting a good faith defense where defendant mistakenly believed his use and disclosure was authorized by the statute); *Thompson v. Dulaney*, 970 F.2d 744, 749 (10th Cir. 1992) (noting that a “defendant may be presumed to know the law”); *Heggy v. Heggy*, 944 F.2d 1537, 1541-42 (10th Cir. 1991) (rejecting a “good faith” defense based upon a mistake of law); *Narducci v. Village of Bellwood*, 444 F. Supp. 2d 924, 935 (N.D. Ill. 2006)(intent requirement “does not, however, require any intent to violate the law, or even any knowledge that the interception would be illegal”).

Similarly, “[t]he term ‘intentional’ is not meant to connote the existence of a motive.” S. Rep. No. 99-541, at 24. Defendants might be able to argue that their purposes in illegally intercepting communications were noble because their interceptions were part of personal investigations into crime or malfeasance. Such purposes are irrelevant to mental state. See *Gelbard v. United States*, 408 U.S. 41, 50 (1972) (“Virtually all concede that the use of wiretapping or electronic surveillance techniques by private unauthorized hands has little justification where communications are intercepted without the consent of one of the participants.”); *Townsend*, 987 F.2d at 931 (“whether the defendant had a good or evil purpose in utilizing the automatic recording equipment is, therefore, irrelevant”); S. Rep. No. 99-541, at 24 (“[P]eople who steal because they like to or to get more money or to feed the poor, like Robin Hood, all commit the same crime. . . . The word ‘intentional’ describes the mental attitude associated with an act that is being done on purpose. It does not suggest that the act was committed for a particular evil purpose.”).

2. Interception

The Wiretap Act defines an “intercept” as “the aural or other acquisition of the contents of any wire, electronic, or oral communication through the use of any electronic, mechanical, or other device.” 18 U.S.C. § 2510(4). Although only twenty-five words long, this definition is surprisingly complex. It uses no fewer than five

terms that are each themselves separately defined in section 2510—“contents,” “wire communication,” “electronic communication,” “oral communication,” and “electronic, mechanical, or other device.” See 18 U.S.C. § 2510(8), (1), (12), (2) & (5). These concepts are each sufficiently complex that they are discussed in their own sections below. Additionally, a majority of courts have read into the definition of “intercept” a requirement that does not appear in the text of the statute—that the “acquisition” of the communication be “contemporaneous” with the transmission of the communication.

The “aural or other acquisition” of the contents of a communication refers to some “activity engaged in at the time of the . . . communication which causes such communication to be overheard by uninvited listeners.” *United States v. Turk*, 526 F.2d 654, 658 (5th Cir. 1976). Typically, this activity involves a “tampering with the established means of communication.” *United States v. Campagnuolo*, 592 F.2d 852, 862 (5th Cir. 1979), quoting *United States v. Pasha*, 332 F.2d 193, 198 (7th Cir. 1964). A defendant intercepts a communication upon acquisition; it is not necessary for the defendant to also listen to or read the communication. See *Sanders v. Robert Bosch Corp.*, 38 F.3d 736, 740 (4th Cir. 1994) (“recording of a telephone conversation alone constitutes an ‘aural . . . acquisition’ of that conversation”); *Walden v. City of Providence*, 495 F. Supp. 2d 245, 262 (D.R.I. 2007) (citing cases).

The *Turk* court considered the argument that police officers who found a cassette tape recording made by a criminal defendant of his own conversations were “intercepting” the recorded conversation each time they chose to play the cassette tape. The court rejected the argument, holding that “an ‘interception’ requires, at the least, involvement in the initial use of the device contemporaneous with the communication to transmit or preserve the communication.” *Turk*, 526 F.2d at 658 n.3.

Just as the cassette tape in *Turk* held a recording of a telephone conversation, computers can hold recordings of electronic communications. Unlike the telephone conversations that the Wiretap Act initially protected, electronic communications usually take the form of text. The computer systems that process email, text messages, instant messages, and other forms of written electronic communication record and save a full copy of the contents of the communication. This is usually inherent in the design of the system: “all messages are recorded and stored not because anyone is ‘tapping’ the system, but simply because that’s how the system

works.” *Bohach v. City of Reno*, 932 F. Supp. 1232, 1234 (D. Nev. 1996). Merely obtaining a copy of a recorded communication—a year-old email on a mail server, for example—is not necessarily an “intercept[ion]” of the communication under the Wiretap Act.

Applying *Turk*, most courts have held that both wire and electronic communications are “intercepted” within the meaning of Title III only when such communications are acquired contemporaneously with their transmission. An individual who obtains access to a stored copy of the communication left behind after the communication reached its destination does not “intercept” the communication. See, e.g., *Steve Jackson Games, Inc. v. United States Secret Service*, 36 F.3d 457, 460-63 (5th Cir. 1994) (access to stored email communications); *Fraser v. Nationwide Mut. Ins. Co.*, 352 F.3d 107, 113-14 (3d Cir. 2003) (same); *Konop v. Hawaiian Airlines, Inc.*, 302 F.3d 868, 876- 79 (9th Cir. 2002) (website); *United States v. Steiger*, 318 F.3d 1039, 1047-50 (11th Cir. 2003) (files stored on hard drive); *United States v. Mercado-Nava*, 486 F. Supp. 2d 1271, 1279 (D. Kan. 2007) (numbers stored in cell phone); *United States v. Jones*, 451 F. Supp. 2d 71, 75 (D.D.C. 2006) (text messages); *United States v. Reyes*, 922 F. Supp. 818, 836-37 (S.D.N.Y. 1996) (pager communications); *Bohach*, 932 F. Supp. at 1235-36 (same).

However, the First Circuit has suggested that the contemporaneity requirement, which was developed during the era of telephone wiretaps, “may not be apt to address issues involving the application of the Wiretap Act to electronic communications.” *United States v. Councilman*, 418 F.3d 67, 79-80 (1st Cir. 2005) (en banc) (citing *In re Pharmatrak, Inc. Privacy Litigation*, 329 F.3d 9, 21 (1st Cir. 2003)); see also *Potter v. Havlicek*, 2007 WL 539534, at *6-7 (S.D. Ohio Feb. 14, 2007) (finding “substantial likelihood” that the Sixth Circuit will find the contemporaneity requirement does not apply to electronic communications).

In *United States v. Szymuszkiewicz*, --- F.3d ----, 2010 WL 3503506 (7th Cir. 2010), the Seventh Circuit stated that “[t]here is no timing requirement in the Wiretap Act, and judges ought not add to statutory definitions”. It stated that acquisition of a stored voice message would fall within the definition of “interception,” and that “[u]nder the statute, any acquisition of information using a device is an interception.” *Id.* *Szymuszkiewicz* was a prosecution for a violation of the Wiretap Act through the interception of e-mail. The court found that the evidence in that case established that the defendant intercepted e-mail contemporaneous with transmission. Consequently,

despite *Szymuszkiewicz*, prosecutors are advised to charge Wiretap Act violations only when the contemporaneity requirement is present.

Courts have generally not delved into the meaning of “contemporaneous.” Exactly how close in time an acquisition must be to a transmission remains an open question. It is clear that “contemporaneous” cannot mean “simultaneous.” It is difficult to imagine that Congress would differentiate its protection of communications by the nanosecond, protecting them as they travel as electrical or optical impulses along a cable but then immediately ceasing protection the moment they are recorded in any fashion. However, the Eleventh Circuit suggested in dicta that “contemporaneous” must equate with a communication “in flight.” *Steiger*, 318 F.3d at 1050. By contrast, the First Circuit held the contemporaneity requirement could be read simply to exclude acquisitions “made a substantial amount of time after material was put into electronic storage.” *In re Pharmatrak, Inc. Privacy Litigation*, 329 F.3d 9, 21 (1st Cir. 2003).

This question arises especially often in some email wiretap cases. Email can easily be captured at the mail server; someone with the ability to configure the mail server can cause it to save copies of mail associated with a certain account. For example, in *United States v. Councilman*, 373 F.3d 197 (1st Cir.), reversed on rehearing en banc, 418 F.3d 67 (1st Cir. 2005), the indictment alleged that before email messages were ultimately delivered to customers, the defendant’s software program made copies of the messages from the servers that were set up to deliver the messages. The indictment charged this as a Wiretap Act violation. Two of the three judges held that email messages acquired from a computer’s random access memory or hard disk were not intercepted “contemporaneously” with transmission. On rehearing en banc, the First Circuit reversed the panel decision, holding that email in “electronic storage”—a statutory term meaning “temporary, intermediate storage,” see 18 U.S.C. § 2510(17)—can be intercepted under the Wiretap Act. See *United States v. Councilman*, 418 F.3d 67 (1st Cir. 2005) (en banc).

In practice, prosecutors should assume that the “contemporaneous” element applies. When a defendant has interfered with the way that a computer system processes incoming or outgoing messages, causing copies to be stored or forwarded to him at approximately the same time that the computer handled them, then it is safe to argue that the contemporaneity element has been satisfied. If a *Councilman*-type argument appears to apply to a prosecution, prosecutors are encouraged to contact

CCIPS at (202) 514-1026. However, if a defendant appears to have simply accessed a computer system and obtained previously stored copies of a message, then the defendant might not have violated the Wiretap Act. Instead, prosecutors should consider charging 18 U.S.C. § 1030(a)(2), which prohibits accessing a protected computer and obtaining information, or the lesser-used 18 U.S.C. § 2701, which prohibits access to certain communications residing on the computers of an electronic communication service provider.

3. Contents of a Communication

To be an interception, the acquisition must be of the contents of the communication. 18 U.S.C. § 2510(4). “[C]ontents’, when used with respect to any wire, oral, or electronic communication, includes any information concerning the substance, purport, or meaning of that communication.” 18 U.S.C. § 2510(8). Congress amended the statute in 1986 “to exclude from the definition of the term ‘contents,’ the identity of the parties or the existence of the communication.” S. Rep. No. 99-541, at 13 (1986). Thus, merely learning the fact that a communication is occurring, or being able to tell who is communicating, is not an interception of the communication. Obtaining this non-“content” information about a communication might, however, be a misdemeanor violation of the prohibition on pen registers and trap and trace devices. See 18 U.S.C. § 3121(d).

Some types of information concerning network communications, such as full-path URLs, may raise arguments about whether they contain content. We encourage prosecutors who have questions about whether a particular type of information constitutes “contents” under the Wiretap Act to contact CCIPS for assistance at (202) 514-1026.

4. Wire, Oral, or Electronic Communication

The Wiretap Act prohibits the interception of “any wire, oral, or electronic communication.” 18 U.S.C. § 2511(1)(a). Those are three different classifications of communication, each with a statutory definition. “Wire” communications roughly correspond to traditional telephone conversations: those that contain the human voice, transmitted through wires or a similar communication system. See 18 U.S.C. § 2510(1), (18). “Oral” communications are vocal communications spoken by persons in private. See 18 U.S.C. § 2510(2); *Doe v. Smith*, 429 F.3d 706, 709 (7th Cir. 2005) (prohibition on interception of “oral communications” includes sound track of a video recording). “Electronic” communications are most every other type of communication sent using the electronic spectrum, including computer network communications that do not contain the human voice. See 18 U.S.C. § 2510(12); S. Rep. 99-541, at 14 (“As a general rule, a communication is an electronic communication protected by the federal wiretap law if it is not carried by sound waves and cannot fairly be characterized as containing the human voice.”).

The definitions of “wire communication” and “electronic communication” both require that the “communication” be sent using a facility or system that affects interstate or foreign commerce. See 18 U.S.C. § 2510(1), (12). Although this does not require that the communication actually travel interstate, it does exclude some purely local communications. For example, “an internal communication device that physically resembles a telephone handset,” used to allow prisoners to communicate with visitors, did not qualify because it was “not connected to any facility capable of transmitting interstate or foreign communications.” *United States v. Peoples*, 250 F.3d 630, 636 (8th Cir. 2001). The Internet easily meets the definition of a facility or system that affects interstate or foreign commerce. See *United States v. Sutcliffe*, 505 F.3d 944, 952-53 (9th Cir. 2007) (“As both the means to engage in commerce and the method by which transactions occur, ‘the Internet is an instrumentality and channel of interstate commerce.’”).

In at least one circuit, failure to establish the interstate aspect of the facilities (and a lack of judicial notice thereof) led to acquittal in a Title III prosecution. See *United States v. Jones*, 580 F.2d 219 (6th Cir. 1978). In response, the Fifth Circuit has held that the trivial proof of a telephone number’s area code suffices to establish the interstate nexus. See *United States v. Lentz*, 624 F.2d 1280, 1285-86 (5th Cir. 1980); see also *United States v. Burroughs*, 564 F.2d 1111, 1115 (4th Cir. 1977) (as to §

2511(1)(a), “[t]he essential element is that some basis for federal jurisdiction be established at trial”).

Defendants sometimes attempt to argue that the communication they intercepted did not meet this interstate commerce requirement because the particular leg of the communication that they intercepted was intrastate. For instance, a defendant has claimed that his device that acquired transfers between a keyboard and a computer did not acquire any electronic communications. *United States v. Ropp*, 347 F. Supp. 2d 831 (C.D. Cal. 2004). In *Ropp*, the defendant placed a piece of hardware between the victim’s computer and her keyboard that recorded the signals transmitted between the two. *Id.* The court dismissed the indictment charging a violation of section 2511 because it found that the communications that the defendant acquired were not “electronic communications” within the meaning of the statute. *Id.* The court concluded that “the communications in question involved preparation of emails and other communications, but were not themselves emails or any other communication at the time of the interception.” *Id.* at 835 n.1.

Because the court found that the typing was a communication “with [the victim’s] own computer,” it reasoned that “[a]t the time of interception, [the communications] no more affected interstate commerce than a letter, placed in a stamped envelope, that has not yet been mailed.” *Id.*

Notwithstanding the *Ropp* decision, prosecutors should pursue cases involving interceptions occurring on computers or internal networks that affect interstate commerce. For example, if an individual installs malicious software on the victim’s computer that makes a surreptitious copy every time an email is sent, or captures such messages as they move on the local area network on their way to their ultimate destination halfway around the world, such cases can be prosecuted under section 2511.

The text of section 2511 and the statute’s legislative history support this interpretation. A transfer should include all transmission of the communication from the originator to the recipient. The plain text of the definition of “electronic communication” is incompatible with a more piecemeal approach. The definition explicitly contemplates that a “transfer” may be transmitted by a system “in whole or in part.” If “transfer” were meant to refer to each relay between components on a communication’s journey from originator to recipient, no system could be said to transmit a transfer “in part.”

In addition, the legislative history of the 1986 amendments that added the term “electronic communication” provides some useful explanation. The House Report explicitly states that “[t]o the extent that electronic and wire communications passing through [customer equipment] affect interstate commerce, the Committee intends that those communications be protected under section 2511.” H.R. Rep. No. 99-647, at 33. Similarly, the Senate Report discusses the inclusion of communications on private networks and intracompany communications systems. See S. Rep. No. 99-541, at 12, reprinted in 1968 U.S.C.C.A.N. 3555, 3566. In these discussions, Congress explicitly rejected the premise that acquiring a communication on the customer’s own equipment would take it out of the protections of the Wiretap Act.

5. Use of a Device

Under the Wiretap Act, an “interception” must occur by means of an “[e]lectronic, mechanical or other device.” 18 U.S.C. § 2510(4). Generally, “‘electronic, mechanical or other device’ means any device or apparatus which can be used to intercept a wire, oral, or electronic communication,” subject to two exceptions discussed below. 18 U.S.C. § 2510(5). Even though the “device” language is not contained in section 2511(1)(a) itself, but in the definition of “interception,” some courts have treated it as an independent element of a section 2511(1)(a) violation. See, e.g., *United States v. Duncan*, 598 F.2d 839, 847 (4th Cir. 1979); *United States v. Harpel*, 493 F.2d 346, 351 (10th Cir. 1974).

Congress included the “device” requirement in the statute in order to eliminate from its scope the plain, unaided use of natural human senses to obtain the contents of a communication. Because the Act protects not only wire and electronic communications, but also “oral” communications—a communication “uttered by a person” with a reasonable expectation of privacy, 18 U.S.C. § 2510(2)—Congress sought to define “intercept” in a way that would not criminalize simply overhearing a private conversation. When wire or electronic communications are intercepted, the use of a “device” is implicit; there is simply no way to obtain the contents of a radio transmission without using a radio, or to obtain the contents of a computer network transmission without a computer. In a typical network crime, the “device” is a computer used to intercept the communication or a software program running on a computer. Each satisfies the statutory requirements. See 18 U.S.C. § 2510(5); cf. *MetroGoldwyn-Mayer Studios Inc. v. Grokster, Ltd.*, 545 U.S. 913, 940 (2005) (in a copyright inducement civil case, referring to software as a “device”).

In its definition of “device,” the statute excludes three categories from its scope. See *Adams v. City of Battle Creek*, 250 F.3d 980, 983 (6th Cir. 2001) (interpreting “other than” in definition to mean “excluding”). The statute eliminates “a hearing aid or similar device being used to correct subnormal hearing to not better than normal.” 18 U.S.C. § 2510(5)(b). This exception furthers Congress’ goal of not criminalizing the use of the human ear.

Additionally, the statute creates two “in-the-ordinary-course-of-business” exceptions to wiretap liability in section 2510(5)(a).

“Extension Telephone” Exception

The first reads of these exception reads:

any telephone or telegraph instrument, equipment or facility, or any component thereof . . . furnished to the subscriber or user by a provider of wire or electronic communication service in the ordinary course of its business and being used by the subscriber or user in the ordinary course of its business or furnished by such subscriber or user for connection to the facilities of such service and used in the ordinary course of its business.

18 U.S.C. § 2510(5)(a)(i).

Subparagraph (i) essentially exempts from the statute’s scope the use of basic, everyday equipment that most people would expect to be used, such as a subscriber’s own telephone. These non-“devices” must be used “by the subscriber or user,” not by an interloper. (The word “user” is defined in § 2510(13) to mean someone who has been “duly authorized” by a provider to use its service). Also, they must be “furnished” either by the provider “in the ordinary course of its business” or by the “subscriber or user.” Were it not for this exemption, a person who uses a telephone to talk with someone else would be engaging in an “interception” of his own conversation because he “acquires” its “contents” using a “device;” this exemption removes a subscriber’s own telephone from the definition of “device.” (Even without this exemption, such an “interception” likely would be lawful under the consent exception, discussed below).

The exception in section 2510(5)(a)(i) is sometimes referred to as the “extension telephone” exception, because several land-line telephone cases involved persons using extension telephones (that is, an additional telephone set connected to

the same telephone land-line) to listen to other people's conversations. The "extension telephone" exception makes clear that when a phone company furnishes an employer with an extension telephone for a legitimate work-related purpose, the employer's monitoring of employees using the extension phone for legitimate work-related purposes does not violate Title III. See *Briggs v. American Air Filter Co.*, 630 F.2d 414, 418 (5th Cir. 1980) (reviewing legislative history of Title III); *Watkins v. L.M. Berry & Co.*, 704 F.2d 577, 582 (11th Cir. 1983) (applying exception to permit monitoring of sales representatives); *James v. Newspaper Agency Corp.*, 591 F.2d 579, 581 (10th Cir. 1979) (applying exception to permit monitoring of newspaper employees' conversations with customers).

The case law interpreting the extension telephone exception is split, however, owing to the ambiguity of the phrase "ordinary course of business." Some courts have interpreted "ordinary course of business" broadly to mean "within the scope of a person's legitimate concern," and have applied the extension telephone exception to contexts such as interspousal disputes. See, e.g., *Simpson v. Simpson*, 490 F.2d 803, 809 (5th Cir. 1974) (holding that husband did not violate Title III by recording wife's phone calls), cert. denied, 419 U.S. 897 (1974); *Anonymous v. Anonymous*, 558 F.2d 677, 678-79 (2d Cir. 1977) (husband did not violate Title III in recording wife's conversations with their daughter in his custody). Other courts have rejected this broad reading, and have implicitly or explicitly excluded surreptitious activity from conduct within the "ordinary course of business." See *Glazner v. Glazner*, 347 F.3d 1212 (11th Cir. 2003) (overruling *Simpson* in the Eleventh Circuit); *Adams*, 250 F.3d at 984 ("monitoring in the ordinary course of business requires notice to the person or persons being monitored"); *Kempf v. Kempf*, 868 F.2d 970, 973 (8th Cir. 1989) (Title III prohibits all wiretapping activities unless specifically excepted and the Act does not have an express exception for interspousal wiretapping); *United States v. Harpel*, 493 F.2d 346, 351 (10th Cir. 1974) ("We hold as a matter of law that a telephone extension used without authorization or consent to surreptitiously record a private telephone conversation is not used in the ordinary course of business."); *Pritchard v. Pritchard*, 732 F.2d 372, 374 (4th Cir. 1984) (rejecting view that § 2510(5)(a) exempts interspousal wiretapping from Title III liability). Some of the courts that have embraced the narrower construction of the extension telephone exception have stressed that it permits only limited work-related monitoring by employers. See, e.g., *Deal v. Spears*, 980 F.2d 1153, 1158 (8th Cir. 1992) (holding that employer

monitoring of employee was not authorized by the extension telephone exception in part because the scope of the interception was broader than that normally required in the ordinary course of business).

Department of Justice policy generally prefers local prosecution of illegal interceptions arising from domestic relations disputes, as these case typically present less of a federal interest. See USAM 9-60.202.

On top of the ambiguities concerning the contours of this carve-out that arise from the definition of device, it is not at all clear that this exception would transfer to the network crime context. This exception applies only to “any telephone or telegraph instrument, equipment, or facility . . .” 18 U.S.C. § 2510(5)(a)(i). While computers may qualify as equipment or facilities, it is not yet settled whether “telephone or telegraph” modifies all three types of objects.

“Ordinary Course of Business” Exception

The second “in-the-ordinary-course-of-business” exception in section 2510(5)(a) reads:

any telephone or telegraph instrument, equipment or facility, or any component thereof being used by a provider of wire or electronic communication service in the ordinary course of its business, or by an investigative or law enforcement officer in the ordinary course of his duties.

18 U.S.C. § 2510(5)(a)(ii).

The second clause of this exception has been held to apply to the recording of phone calls made by inmates of prisons and jails, when done pursuant to an announced policy. See, e.g., *United States v. Lewis*, 406 F.3d 11, 18 (1st Cir. 2005); *United States v. Hammond*, 286 F.3d 189, 192 (4th Cir. 2002) (concluding that routine recording of calls made from prison falls within law enforcement exception); *United States v. Van Poyck*, 77 F.3d 285, 292 (9th Cir. 1996) (same). However, courts have applied it in few other circumstances. Despite the apparently broad scope of the phrase “ordinary course of his duties,” courts have held that “[t]hat an individual is an investigative or law enforcement officer does not mean that all investigative activity is in the ordinary course of his duties. Indeed, the premise of

Title III is that there is nothing ‘ordinary’ about the use of a device to capture communications for investigative purposes.” Id. As Chief Judge Posner explained:

“ *Investigation is within the ordinary course of law enforcement, so if “ordinary” were read literally warrants would rarely if ever be required for electronic eavesdropping, which was surely not Congress’s intent. Since the purpose of the statute was primarily to regulate the use of wiretapping and other electronic surveillance for investigatory purposes, “ordinary” should not be read so broadly; it is more reasonably interpreted to refer to routine noninvestigative recording of telephone conversations.. Such recording will rarely be very invasive of privacy, and for a reason that does after all bring the ordinarycourse exclusion rather close to the consent exclusion: what is ordinary is apt to be known; it imports implicit notice.*”

Amati v. City of Woodstock, 176 F.3d 952, 955 (7th Cir. 1999).

Not all prison recordings qualify under this exception. First, only those done by “an investigative or law enforcement officer” qualify. That term, defined in section 2510(7), is limited to persons “empowered by law to conduct investigations of or to make arrests for” the special felony statutes enumerated in section 2516. This category includes federal corrections officers. See *Lewis*, 406 F.3d at 16. Second, for a prison recording to be “in the ordinary course of his duties,” the phone call must not be specially recorded for an investigatory purpose. For example, this exception did not apply when a prison specially allowed a prisoner “to make the call . . . so that it could be monitored” and engaged in a recording technique that was not ordinarily used at the prison. *Campiti v. Walonis*, 611 F.2d 387, 392 (1st Cir. 1979).

B. Disclosing an Intercepted Communication:

18 U.S.C. § 2511(1)(c)

The Wiretap Act also prohibits the intentional disclosure of communications that are known to have been illegally intercepted. 18 U.S.C. § 2511(1)(c).⁷

⁷ When a defendant discloses a communication that was intercepted legally, as part of a criminal investigation, and discloses the communication with the intent to obstruct the criminal investigation, they might be charged under section 2511(1)(e). Additionally, 18 U.S.C. § 2232(d) prohibits disclosing the fact that lawful interceptions are occurring.

Title 18, United States Code, Section 2511(1)(c) provides: .

<p>2511 (1)(c) Summary</p> <ol style="list-style-type: none">1. Intentional disclosure2. of illegally intercepted communication3. knowledge or reason to know the intercept was illegal
--

Except as otherwise specifically provided in this chapter any person who—

(c) intentionally discloses, or endeavors to disclose, to any other person the contents of any wire, oral, or electronic communication, knowing or having reason to know that the information was obtained through the interception of a wire, oral, or electronic communication in violation of this subsection shall be punished as provided in subsection (4).

1. Disclosure

The statute's plain text prohibits the disclosure of the actual contents of a communication. In addition, courts have held that the statute prohibits disclosure of the "nature" of communications. See *Deal v. Spears*, 780 F. Supp. 618, 624 (W.D. Ark. 1991), *aff'd*, 980 F.2d 1153 (8th Cir. 1992). However, disclosure of the mere fact that an illegal interception took place does not violate the prohibition on disclosure of the contents of intercepted communications. See *Fultz v. Gilliam*, 942 F.2d 396, 403 (6th Cir. 1991). In addition, disclosure of the contents of an intercepted communication that has already become "public information" or "common knowledge" is not prohibited. See S. Rep. No. 90-1097 (1968), reprinted in 1968 U.S.C.C.A.N. 2112, 2181; *Bartnicki v. Vopper*, 532 U.S. 514, 546 (2001) ("[O]ne cannot 'disclose' what is already in the public domain.").

The disclosure must be to "any other person." 18 U.S.C. § 2511(1)(c). In other words, the disclosure must be to a "third party" other than the person making the

interception or the parties to the intercepted communication. See *Lanier v. Bryant*, 332 F.3d 999, 1005 (6th Cir. 2003) (disclosure to an intercepted party and his attorney was not prohibited by 2511(1)(c)).

2. Mental state

Section 2511(1)(c) has two mental state requirements.

The act of disclosing a communication must be done “intentionally.” This is the same mental state requirement that is discussed above in connection with section 2511(1)(a).

The prosecution must also prove that the disclosing individual knew or had reason to know that the “information was obtained through the interception of a wire, oral, or electronic communication in violation of this subsection.” 18 U.S.C. § 2511(1)(c). Thus, in a prosecution for disclosure, “knowledge or reason to know of the illegality is an element.” *United States v. Wuliger*, 981 F.2d 1497, 1501 (6th Cir. 1992); see also *Forsyth v. Barr*, 19 F.3d 1527, 1538 (5th Cir. 1994) (requiring proof “that the defendant knew or should have known that the interception was illegal”). Because the statute mentions “reason to know” of illegality, mistake of law is not a defense; the prosecution need show only that the defendant knew the relevant facts, not that the defendant understood the Wiretap Act well enough to know that the interception was unlawful. See *Wuliger*, 981 F.2d at 1501; see also *Williams v. Poulos*, 11 F.3d 271, 284-85 (1st Cir. 1993). However, a prosecutor should be prepared to defeat any claim that the defendant was mistaken about any fact that would have authorized the interception.

3. Illegal Interception of Communication

Although the defendant need not be the individual who intercepted the communication, in most cases the prosecution must prove that someone intercepted a covered communication in violation of section 2511(1)(a), covered above. If a defendant both intercepted and disclosed a communication, it may be appropriate to charge the defendant with one count of interception and another count for disclosure.

One court, however, held the disclosure of a communication can be illegal even when the interception was not. Section 2511(1)(c) requires that the disclosed

information be obtained through an interception that was “in violation of this subsection.” (emphasis added). In *Cafarelli v. Yancy*, 226 F.3d 492 (6th Cir. 2000), the Sixth Circuit held that although section 2511(2)(g)(ii)(II) permitted the “interception” of certain radio communications, it did not also permit their “disclosure.” *Id.* at 495. Even though section 2511(2) authorized the interception, the court interpreted section 2511(1)(c)’s reference to “this subsection” to exclude consideration of the many exceptions contained in 2511(2). Thus, 2511(1)(c)’s prohibition on “disclosure” was violated, even though the interception was lawful. *Id.* at 495. Other courts have concluded otherwise, however. See *United States v. Gass*, 936 F. Supp. 810, 816 (N.D. Okla. 1996) (“Since it is not a violation under § 2511 to intercept readily accessible governmental radio communications, § 2511(1)(c) and (d) do not prohibit divulgence or use of such communications.”).

The Senate Report suggests an additional exception to the general rule that section 2511(1)(a) must have been violated. If a communication is intercepted, but the interception does not violate section 2511(1)(a) only because the interception was not intentional, the Senate Report states that use or disclosure of the communication would still violate the Act. See S. Rep. No. 99-541, at 25 (1986), reprinted in 1968 U.S.C.C.A.N. 3555, 3579.

4. First Amendment Concerns

The First Amendment prevents application of section 2511(1)(c) to the disclosure of information of public concern by a third party not involved in the interception, when the third party had no other duty to keep the information confidential. *Bartnicki v. Vopper*, 532 U.S. 514 (2001); see also *Jean v. Massachusetts State Police*, 492 F.3d 24, 33 (1st Cir. 2007). In *Bartnicki*, several news organizations received a tape recording of a telephone conversation that they should have known was illegally intercepted. The case involved a question of immunity from statutorily imposed civil liability, but the same First Amendment principles apply to criminal liability as well. The Supreme Court held that the disclosures by the news organizations were not unlawful.

Although *Bartnicki* demonstrates that the First Amendment does limit the applicability of section 2511(1)(c), the concurring opinions suggest that those limits are very narrow. For instance, a defendant will not be exempt from prosecution

merely because he discloses information of interest to the public. Two of the six Justices in the majority in *Bartnicki* filed a separate concurring opinion that makes clear that a majority of the Court rejects a blanket “public interest” exception to the disclosure provisions of the Wiretap Act. See *Bartnicki*, 532 U.S. at 540 (Breyer, J., concurring).

In concurring with the result in *Bartnicki*, Justice Breyer, with whom Justice O’Connor joined, agreed that privacy interests protected by section 2511(1)(c) must be balanced against media freedom embodied in the First Amendment. Justice Breyer wrote separately, however, to emphasize several facts he found particularly relevant in the case presented. In particular, he found that “the speakers had little or no legitimate interest in maintaining the privacy of the particular conversation.” *Id.* at 539 (emphasis in original). Justice Breyer based this conclusion on three factors: (1) the content of the communication, (2) the public status of the speaker, and (3) the method by which the communication was transmitted. According to Justice Breyer, the conversation intercepted involved threats to harm others, which the law has traditionally treated as not entitled to remain private. Moreover, Justice Breyer concluded that the speakers were “limited public figures.” *Id.* Finally, the speakers chose to communicate in what Justice Breyer viewed as an insecure method, via an unencrypted cellular telephone. “Eavesdropping on ordinary cellular phone conversations in the street (which many callers seem to tolerate) is a very different matter from eavesdropping on encrypted cellular phone conversations or those carried on in the bedroom.” *Id.* at 541.

Although prosecutors should be aware of the First Amendment limits outlined in *Bartnicki*, the First Amendment will probably be implicated very rarely. In *Bartnicki*, the Supreme Court explicitly did not address cases where (1) the disclosing party participated in any illegality in obtaining the information, or (2) the disclosure is of “trade secrets or domestic gossip or other information of purely private concern.” *Id.* at 528, 533. In addition, the limits identified in *Bartnicki* explicitly do not apply to prosecutions under section 2511(1)(d) for using an illegally intercepted communication, which the Supreme Court expressly characterized as a regulation of conduct, not pure speech. See *id.* at 526-27.

The First Amendment does not grant the news media a general defense to Wiretap Act violations. If this was not obvious from the care with which the Supreme Court limited the exception in *Bartnicki*, several courts have explicitly so held. See *Peavy v.*

WFAA-TV, Inc., 221 F.3d 158 (5th Cir. 2000); Sussman v. American Broadcasting Companies, Inc., 186 F.3d 1200 (9th Cir. 1999); Vasquez-Santos v. El Mundo Broad. Corp., 219 F. Supp. 2d 221, 228 (D.P.R. 2002) (rejecting a blanket exemption from Wiretap Act liability for interceptions that occur for a tortious purpose during a media investigation).

Thus, not everyone “who has lawfully obtained truthful information of public importance has a First Amendment right to disclose that information.” *Boehner v. McDermott*, 484 F.3d 573, 577 (D.C. Cir. 2007). In *Boehner*, Jim McDermott, a member of Congress and of the House Ethics Committee, received a tape of an illegally intercepted telephone conversation to which John Boehner, another member of Congress, was a party. McDermott disclosed the tape to the media. The Court held that McDermott did not have a First Amendment right to disclose the tape, because McDermott was subject to committee rule prohibiting disclosure of any evidence relating to an investigation to anyone outside the committee. *Id.*

C. Using an Intercepted Communication:

18 U.S.C. § 2511(1)(d)

Like a violation of subsection (1)(c), a charge under section 2511(1)(d) has three elements. The first two elements are the same as in section 2511(1)(c) and present the same issues discussed above.

2511(I)(c) Summary
1. Illegal interception of communication
2. knowledge or reason to know the intercept was illegal
3. use of the contents.

Title 18, United States Code, Section 2511(1)(d) provides:

Except as otherwise specifically provided in this chapter any person who—

(d) intentionally uses, or endeavors to use, the contents of any wire, oral, or electronic communication, knowing or having reason to know that the information was obtained through the interception of a wire, oral, or electronic communication in violation of this subsection shall be punished as provided in subsection (4).

1. Use of contents

On its face, “use of the contents” of the intercepted communication appears extremely broad. However, “use” does require some “active employment of the contents of the illegally intercepted communication for some purpose.” *Peavy v. Harman*, 37 F. Supp. 2d 495, 513 (N.D. Tex. 1999), *aff’d in part and rev’d in part*, 221 F.3d 258 (5th Cir. 2000). Accordingly, “use” does not include mere listening to intercepted conversations. See, e.g., *Dorris v. Absher*, 179 F.3d 420, 426 (6th Cir. 1999); *Reynolds v. Spears*, 93 F.3d 428, 432-33 (8th Cir. 1996); *Fields v. Atchison, Topeka and Santa Fe Ry. Co.*, 985 F. Supp. 1308 (D. Kan. 1997), *withdrawn in part*, 5 F. Supp. 2d (D. Kan. 1998). But see *Thompson v. Dulaney*, 838 F. Supp. 1535, 1547 (D. Utah 1993) (finding listening was a use). Because the “use” prohibition regulates conduct rather than speech, it may reach cases that would otherwise be difficult to prosecute due to First Amendment concerns. See *Boehner v. McDermott*, 484 F.3d 573, 583-84 (D.C. Cir. 2007) (recognizing distinction between prohibiting speech and prohibiting uses of information). For instance, a court has held that threatened disclosure in order to influence another is a “use.” See *Leach v. Bryam*, 68 F. Supp. 2d 1072 (D. Minn. 1999). In the network context, other uses might include the use of intercepted passwords to gain access to other computers or use of intercepted confidential business information for commercial advantage.

D. Statutory Exceptions and Defenses

The Wiretap Act has broad prohibitions in subsection 2511(1), but also has many exceptions in subsection 2511(2). A prosecutor should consider whether these exceptions apply in a particular case before undertaking a prosecution under the Wiretap Act.

Each of the exceptions in section 2511(2) is an affirmative defense, not an element of any offense. See *United States v. McCann*, 465 F.2d 147, 162 (5th Cir. 1972); *United States v. Harpel*, 493 F.2d 346 (10th Cir. 1974). Because they are affirmative defenses, the government does not need to negate them in the charging document, see *United States v. Sisson*, 399 U.S. 267, 288 (1970); *McCann*, 465 F.2d at 162, the defendant is entitled to a jury instruction only if the theory is supported by the evidence, see *United States v. Ricketts*, 317 F.3d 540 (6th Cir. 2003), and the defendant has the burden of proof at trial, see *McCann*, 465 F.2d at 162.

The exceptions that are particularly relevant in the context of network crimes are discussed below.

1. Consent of a Party

An interception is lawful if the interceptor is a party to the communication, or if one of the parties to the communication consents to the interception. Two subsections in section 2511(2) embody this exception. Subsection 2511(2)(c) allows a “person acting under color of law” to intercept a communication with consent:

It shall not be unlawful under this chapter for a person acting under color of law to intercept a wire, oral, or electronic communication, where such person is a party to the communication or one of the parties to the communication has given prior consent to such interception.

18 U.S.C. § 2511(2)(c).

Section 2511(2)(d) uses nearly the same language to allow persons not acting “under color of law” to intercept a communication with consent, but provides an exception-to-the-exception: the interception by such persons is unlawful if “such communication is intercepted for the purpose of committing any criminal or tortious act in violation of the Constitution or laws of the United States or of any State.” 18 U.S.C. § 2511(2)(d).

The consent exceptions under paragraphs 2511(2)(c) and (d) are perhaps the most frequently cited exceptions to the Wiretap Act’s general prohibition on intercepting communications.

“A party to the communication”

The Senate report for the Wiretap Act defined “party” as “the person actually

participating in the communication.” S. Rep. No. 90-1097 (1968), reprinted in 1968 U.S.C.C.A.N. 2112, 2182. Thus, a husband cannot “consent” to his own interception of his wife’s telephone calls to other people made with the marital home’s telephone. *Simpson v. Simpson*, 490 F.2d 803, 805 n.3 (5th Cir. 1974). However, when electronic communications are made using a server computer, some courts have suggested that a company that owns the server computer is a “party” to communications sent to those computers and is capable of consent. See *United States v. Mullins*, 992 F.2d 1472, 1478 (9th Cir. 1993) (company that owned a computer being communicated with was “one of the parties to the communication”); *United States v. Seidlitz*, 589 F.2d 152, 158 (4th Cir. 1978) (company that “leased, housed, programmed, and maintained the computers and subscribed to the relevant telephone numbers, was for all intents and purposes a party to the communications initiated by the defendant”).

Individuals are parties to a communication when statements are directed at them, even if they do not respond, *United States v. Pasha*, 332 F.2d 193 (7th Cir. 1964) (officer who answered phone during execution of warrant on gambling establishment was party to statements placing bets), and even if they lie about their identity, *United States v. Campagnuolo*, 592 F.2d 852, 863 (5th Cir. 1979) (officer who answered phone in gambling establishment and pretended to be defendant was a party). At least one court appears to have taken a broader approach, holding that someone whose presence is known to other communicants may be a party, even if the communicants do not address her, nor she them. See *United States v. Tzakis*, 736 F.2d 867, 871-72 (2d Cir. 1984). In appropriate cases, however, prosecutors should consider charging an individual who overhears or records conversations between others who do not know that he is present, as such a person is not a party to the communication.

A service provider generally should not be considered a party to communications occurring on its system; a provider does not participate in the communications of its subscribers, but rather merely transmits them. Indeed, if service providers were capable of consenting to the interception of communications as parties to communications occurring on their own systems, the exception that protects the rights and properties of service providers would be unnecessary. See 18 U.S.C. § 2511(2)(a)(i).

Prior consent

Consent under subsections 2511(2)(c) and (d) may be explicit or implied. See *United States v. Amen*, 831 F.2d 373, 378 (2d Cir. 1987). Consent can be implied when “surrounding circumstances indicat[e] that [the party] knowingly agreed to the surveillance.” *United States v. Amen*, 831 F.2d 373, 378 (2d Cir. 1987). Those circumstances generally require a showing that the consenting party received actual notice of the monitoring and chose to use the monitored system anyway. See *United States v. Workman*, 80 F.3d 688, 693 (2d Cir. 1996); *Griggs-Ryan v. Smith*, 904 F.2d 112, 116-17 (1st Cir. 1990) (“[I]mplied consent is consent in fact which is inferred from surrounding circumstances indicating that the party knowingly agreed to the surveillance.”) (internal quotation marks omitted); *Berry v. Funk*, 146 F.3d 1003, 1011 (D.C. Cir. 1998) (“Without actual notice, consent can only be implied when the surrounding circumstances convincingly show that the party knew about and consented to the interception.”) (internal quotation marks omitted). For example, a large number of courts have held that prisoners who voluntarily choose to use telephones that they know are being monitored have, by that choice, impliedly consented to interception of telephone calls made using that telephone. See, e.g., *United States v. Verdin-Garcia*, 516 F.3d 884, 894 (10th Cir. 2008); *United States v. Faulkner*, 439 F.3d 1221, 1224 (10th Cir. 2006); *United States v. Horr*, 963 F.2d 1124, 1125 (8th Cir. 1992). However, “knowledge of the capability of monitoring alone cannot be considered implied consent,” especially when a party is told communications will not be monitored. *Watkins v. L.M. Berry & Co.*, 704 F.2d 577, 581 (11th Cir. 1983); see also *Deal v. Spears*, 980 F.2d 1153, 1157 (8th Cir. 1992) (finding lack of consent despite notice of possibility of monitoring).

Consent must be “actual” rather than “constructive.” See *In re Pharmatruk, Inc. Privacy Litigation*, 329 F.3d 9, 19-20 (1st Cir. 2003) (citing cases). Proof of notice to the party generally supports the conclusion that the party knew of the monitoring. See *Workman*, 80 F.3d. at 693; *United States v. CoronaChavez*, 328 F.3d 974, 979 (8th Cir. 2003) (“[i]f Munoz was required to place a mechanical device into her ear in order to record the conversation, there can be little doubt that she was aware the conversation was being intercepted”). Absent proof of notice, it must be “convincingly” shown that the party knew about the interception based on surrounding circumstances in order to support a finding of implied consent. See

United States v. Lanoue, 71 F.3d 966, 981 (1st Cir. 1995).

One way of proving actual notice is a network banner alerting the user that communications on the network are monitored and intercepted; this banner may be used to demonstrate that a user furnished consent to intercept communications on that network. United States v. Angevine, 281 F.3d 1130, 1133 (10th Cir. 2002); Muick v. Glenayre Elecs., 280 F.3d 741, 743 (7th Cir. 2002); United States v. Simons, 206 F.3d 392, 398 (4th Cir. 2000). For example, an employee that knew about a monitoring policy and was daily reminded of it through a warning notice was held to have impliedly consented to having his email monitored by his employer. Sporer v. UAL Corp., 2009 WL 2761329, at *6 (N.D. Cal. 2009). Generally, network banners do not require users to consent to the monitoring of their communications by just anyone, but, rather, only by their employer or by the owner of the computer network. If a defendant intercepts communications, and cannot claim to be among the set of persons authorized to do so by the banner, then the defendant cannot argue that the banner constituted consent to the interception.

Acting under color of law

Section 2511(2)(c) applies only when the person making the interception is “acting under color of law.” If this is not the case, then section 2511(2)(d) may still apply.

Government employees are not “acting under color of law” merely because they are government employees. See Thomas v. Pearl, 998 F.2d 447, 451 (7th Cir. 1993). Whether an individual is “acting under color of law” depends on whether the individual was acting under the government’s direction when conducting the interception. See United States v. Andreas, 216 F.3d 645, 660 (7th Cir. 2000); United States v. Craig, 573 F.2d 455, 476 (7th Cir. 1977); see also Obron Atlantic Corp. v. Barr, 990 F.2d 861, 864 (6th Cir. 1993); United States v. Tousant, 619 F.2d 810, 813 (9th Cir. 1980). The fact that a party to whom consent is provided is secretly cooperating with the government does not vitiate consent under paragraph 2511(2)(c). United States v. Shields, 675 F.2d 1152, 1156-57 (11th Cir. 1982).

Purpose of committing any criminal or tortious act

Section 2511(2)(d) applies when the person making the interception is not “acting under color of law,” but it contains an exception-to-the-exception that section

2511(2)(c) does not: the interception is unlawful if the person making the interception acts “for the purpose of committing any criminal or tortious act in violation of the Constitution or laws of the United States or of any State.” 18 U.S.C. § 2511(2)(d); see also *Payne v. Norwest Corp.*, 911 F. Supp. 1299, 1303 (D. Mont. 1995) (applying exception absent evidence of criminal or tortious purpose for recording of conversations), rev’d on other grounds, 113 F.3d 1079 (9th Cir. 1997).

Congress intended this exception-to-the-exception to prohibit interception done for the purpose of injuring someone else, to the extent that injury was independently prohibited by some other applicable law. See, e.g., *Simpson v. Simpson*, 490 F.2d 803, 805 n.3 (5th Cir. 1974) (tortious or criminal acts can include “blackmailing the other party, threatening him, or publicly embarrassing him”). Whether an “act” is in violation of a criminal law or a tort can, of course, be decided on a case-by-case basis only. A prosecutor should particularly consider applicable state torts governing invasions of privacy.

In assessing the purpose of the interception, courts look to the intended use of the interception. In *re High Fructose Corn Syrup Antitrust Litig.*, 216 F.3d 621, 626 (7th Cir. 2000). It is possible that an interception is motivated by several purposes, some lawful and some unlawful. For example, a journalist might record a conversation for purposes of both reporting on a story (a lawful purpose) and invading privacy (an unlawful purpose). See *Sussman v. American Broadcasting Companies, Inc.*, 186 F.3d 1200, 1202 (9th Cir. 1999). In such a case, “[t]he existence of the lawful purpose would not sanitize a tape that was also made for an illegitimate purpose; the taping would violate section 2511.” *Id.*

2. Provider Exception

The Wiretap Act provides that:

It shall not be unlawful under this chapter for an operator of a switchboard, or an officer, employee, or agent of a provider of a wire or electronic communication service, whose facilities are used in the transmission of a wire or electronic communication, to intercept, disclose, or use that communication in the normal course of his employment while engaged in any activity which is a necessary incident to the rendition of his service or to the protection of the rights or property of the provider of that service, except that a provider of wire

communication service to the public shall not utilize service observing or random monitoring except for mechanical or service quality control checks.

18 U.S.C. § 2511(2)(a)(i).

The “rights or property of the provider” clause of section 2511(2)(a)(i) grants providers the right “to intercept and monitor [communications] placed over their facilities in order to combat fraud and theft of service.” *United States v. Villanueva*, 32 F. Supp. 2d 635, 639 (S.D.N.Y. 1998). For example, employees of a cellular phone company may intercept communications from an illegally “cloned” cell phone in the course of locating its source. See *United States v. Pervaz*, 118 F.3d 1, 5 (1st Cir. 1997). The exception also permits providers to monitor misuse of a system in order to protect the system from damage or invasions of privacy. For example, system administrators can track intruders within their networks in order to prevent further damage. See *United States v. Mullins*, 992 F.2d 1472, 1478 (9th Cir. 1993) (need to monitor misuse of computer system justified interception of electronic communications pursuant to section 2511(2)(a)(i)).

Importantly, the rights and property clause of the provider exception does not permit providers to conduct unlimited monitoring. See *United States v. Auler*, 539 F.2d 642, 646 (7th Cir. 1976). Instead, the exception permits providers and their agents to conduct reasonable monitoring that balances the providers’ needs to protect their rights and property with their subscribers’ right to privacy in their communications. See *United States v. Harvey*, 540 F.2d 1345, 1351 (8th Cir. 1976) (“The federal courts . . . have construed the statute to impose a standard of reasonableness upon the investigating communication carrier.”); *United States v. Councilman*, 418 F.3d 67, 82 (1st Cir. 2005) (“indisputable” that provider exception did not permit provider to read customer email when done in the hope of gaining a commercial advantage).

Thus, providers investigating unauthorized use of their systems have broad authority to monitor and disclose evidence of unauthorized use under subsection 2511(2)(a)(i), but they should attempt to tailor their monitoring and disclosure to minimize the interception and disclosure of private communications unrelated to the investigation. See, e.g., *United States v. Freeman*, 524 F.2d 337, 341 (7th Cir. 1975) (concluding that phone company investigating use of illegal devices designed to steal long-distance service acted permissibly under § 2511(2)(a)(i) when it intercepted the

first two minutes of every illegal conversation but did not intercept legitimately authorized communications). In particular, there must be a “substantial nexus” between the monitoring and the threat to the provider’s rights or property. *United States v. McLaren*, 957 F. Supp. 215, 219 (M.D. Fla. 1997); see *Bubis v. United States*, 384 F.2d 643, 648 (9th Cir. 1967) (interpreting Title III’s predecessor statute, 47 U.S.C. § 605, and holding impermissible use of far-reaching provider interceptions to convict unauthorized user of interstate transmission of wagering information).

The “normal course of his employment” and “necessary to the rendition of his service” clauses of § 2511(2)(a)(i) provide additional contexts in which the provider exception applies. Courts have held that the first of these exceptions authorizes a business to receive email sent to an account provided by the business to a former employee or to an account associated with a newly acquired business. See *Freedom Calls Found. v. Bukstel*, 2006 WL 845509, at *27 (E.D.N.Y. 2006) (employer entitled in the normal course of business to intercept emails sent to account of former employee because “monitoring is necessary to ensure that . . . email messages are answered in a timely fashion”); *Ideal Aerosmith, Inc. v. Acutronic USA, Inc.*, 2007 WL 4394447, at *5-6 (E.D. Pa. 2007) (corporation entitled in the normal course of business to intercept emails sent to business it acquired). The “necessary to the rendition of his service” clause permits providers to intercept, use, or disclose communications in the ordinary course of business when the interception is unavoidable. See *United States v. New York Tel. Co.*, 434 U.S. 159, 168 n.13 (1977) (noting that § 2511(2)(a)(i) “excludes all normal telephone company business practices” from the prohibition of Title III). These cases generally arose when analog phone lines were in use. For example, a switchboard operator may briefly overhear conversations when connecting calls. See, e.g., *United States v. Savage*, 564 F.2d 728, 731-32 (5th Cir. 1977); *Adams v. Sumner*, 39 F.3d 933, 935 (9th Cir. 1994). Similarly, repair personnel may overhear snippets of conversations in the course of repairs. See *United States v. Ross*, 713 F.2d 389, 392 (8th Cir. 1983). These cases concerning wire communications suggest that the “necessary incident to the rendition of his service” language would likewise permit a system administrator to intercept communications in the course of repairing or maintaining a computer network.

For a more thorough discussion of this exception, see U.S. Department of Justice, *Searching and Seizing Computers and Electronic Evidence* (Office of Legal Education 2009).

3. Good faith

Section 2520(d) provides three related “good faith” defenses:

(d) Defense.—A good faith reliance on—

(1) a court warrant or order, a grand jury subpoena, a legislative authorization, or a statutory authorization;

(2) a request of an investigative or law enforcement officer under section 2518(7) of this title; or

(3) a good faith determination that section 2511(3) or 2511(2)(i) of this title permitted the conduct complained of;

is a complete defense against any civil or criminal action brought under this chapter or any other law.

The “good faith” defenses in section 2520 prevent prosecution of a defendant who relied in good faith on the listed types of lawful process (e.g., warrants, court orders, grand jury subpoenas) or an emergency request (under 18 U.S.C. § 2518(7)). These defenses are most commonly applicable to law enforcement officers executing legal process and service providers complying with legal process, even if the process later turns out to be deficient in some manner. They apply even when defendants rely upon convincingly forged subpoenas. See *McCready v. eBay, Inc.*, 453 F.3d 882, 892 (7th Cir. 2006).

The final subsection of section 2520(d) provides that “good faith reliance” on “a good faith determination that section 2511(3) . . . permitted the conduct complained of” is a “complete defense.” 18 U.S.C. § 2520(d)(3). Section 2511(3) permits a provider of electronic communication service to the public to divulge the contents of communications under certain enumerated circumstances. Thus, some good faith mistakes of law are a defense for providers of electronic communication service to the public under subsection 2520(d)(3). See *United States v. Councilman*, 418 F.3d 67, 83-84 (1st Cir. 2005) (“Congress contemplated that service providers might, in good faith, misunderstand the limits of their authority on a particular set of facts, and provided a statutory mechanism to solve this problem.”).

4. The “Accessible to the Public” Exception, 18 U.S.C. § 2511(2)(g)

Section 2511(2)(g)(i) permits “any person” to intercept an electronic communication made through an electronic communication system “that is configured so that . . . [the] communication is readily accessible to the general public.” Congress intended this language to permit the interception of an electronic communication that has been posted to a public bulletin board, a public chat room, or a Usenet newsgroup. See S. Rep. No. 99-541, at 36 (1986), reprinted in 1986 U.S.C.C.A.N. 3555, 3590 (discussing bulletin boards). “No expectation of privacy attaches to electronic communications made available through facilities readily available to the public, and interception of such communications is also expressly permitted under the Wiretap Act.” *Konop v. Hawaiian Airlines, Inc.*, 236 F.3d 1035, 1045 (9th Cir. 2001). This exception may apply even if users are required to register and agree to terms of use in order to access the communication. See *Snow v. DirecTV, Inc.*, 450 F.3d 1314, 1321-22 (11th Cir. 2006) (electronic bulletin board that required visitors to register, obtain a password, and certify that they were not associated with DirecTV was accessible to the public). Notably, section 2511(2)(g)(i) applies only to electronic communications.

When an electronic communication is sent by radio—as with satellite communications or a wireless network—special rules apply. Even though any nearby antenna can receive radio transmissions, not all electronic communications sent by radio are “readily accessible to the general public” under section 2511(2)(g)(i). Section 2510(16) defines “readily accessible to the general public” with respect to radio communications. Encrypted electronic communications sent over radio are not “readily accessible to the general public.” 18 U.S.C. § 2510(16)(A); *United States v. Shriver*, 989 F.2d 898 (7th Cir. 1992). Section 2510(16) lists several other protected transmission techniques and frequencies, each technology-specific.

Section 2511(2)(g)(ii) addresses both wire and electronic communications sent by radio. It exempts some of those communications from the Wiretap Act’s protections. Radio transmissions sent from “any station for the use of the general public,” such as FM and AM radio stations, are not protected. 18 U.S.C. § 2511(2)(g)(ii)(I). Radio transmissions transmitted “by any governmental, law enforcement, civil defense, private land mobile, or public safety communications system, including police and fire, readily accessible to the general public,” such as police-band radio transmissions, are also unprotected. *Id.* at § 2511(2)(g)(ii)(II); *United States v. Gass*, 936 F. Supp. 810, 816 (N.D. Okla. 1996) (“If a governmental

radio communication is ‘readily accessible to the general public,’ then where is the harm in intercepting it and divulging the contents of the communication?”). However, when law enforcement uses an electronic communication system that is not a public safety system, such as a private pager system, this exception does not apply. See *United States v. Sills*, 2000 WL 511025, at *3 (S.D.N.Y. 2000).

E. Statutory Penalties

A Wiretap Act violation is a Class D felony; the maximum authorized penalties for a violation of section 2511(1) of the Wiretap Act are imprisonment of not more than five years and a fine under Title 18. 18 U.S.C. § 2511(4) (a) (setting penalties), 3559(a)(4) (classifying sentence). Authorized fines are typically not more than \$250,000 for individuals or \$500,000 for an organization, unless there is a substantial loss. 18 U.S.C. § 3571 (setting fines for felonies). Generally applicable special assessments and terms of supervised release also apply. 18 U.S.C. § 3013(a)(2) (setting special assessments for felonies at \$100 for individuals; \$400 for persons other than individuals), 18 U.S.C. § 3583(b)(2) (allowing imposition of a term of supervised release not more than three years for a Class D felony). For a discussion of the Sentencing Guidelines applicable to Wiretap Act violations, please see Chapter 5.

